

நமீழூடனீ நலீலவரீ

க.பா. இளம்வமுதி

நமீழூடனீ நலீலவரீ

க.பா. இளம்வமுதி

பரிணாம வளர்ச்சி

“தமிழ்த் தென்றல் திரு.வி.கவின் பொதுவுடைமை, சமத்துவம் பற்றிய பொருள் பொதிந்த உரைகளை மனம் ஒன்றிக் கேட்டு, அதன் விளைவாக உள்ளத்தினுள்ளே உறைந்து கிடந்த போர்க்குணம் தூண்டிப் பெற்று நெருப்பாய் கனன்றறிய-பண்டித நேரு, பாவேந்தர் பாரதிதாசனார் ஆகியோரின் நூல்களைப் படிக்கத் தொடங்கியதன் விளைவாக தேசிய அரசியல் சிந்தனை பொதுவுடைமைச் சிந்தனையாகப் புத்துருவம் பெற்று-1944-இல் கம்யூனிஸ்டாகப் பரிணாம வளர்ச்சி பெற்றவர் நண்பர் இரா. நல்லகண்ணு”.

- தமிழக முதல்வர் - டாக்டர் கலைஞர் -

நம்முடன் நல்லவர்

க.பொ. இளம்வழுதி

பரிதி பதிப்பகம்

75/38, முத்துச் சாலை, அண்ணா நகர்,
கடலூர் - 607 001. பேசி : 04142-221222.

நூல் விளக்கம்

- நூல் : நம்முடன் நல்லவர்
உரிமை© : ஆசிரியர்க்கு.
ஆசிரியர் : க.பொ. இளம்வழுதி
5/32, முதல் குறுக்குத் தெரு,
ஞானப்பிரகாசம் நகர், சாரம்,
புதுச்சேரி - 605 008. பேசி : 0413-2248027.
- பொருள் : தோழர் இரா. நல்லகண்ணுவின்
வாழ்க்கை வரலாறு.
- பதிப்பு ஆண்டு : முதல் பதிப்பு. ஜூலை -2010.
தாள் : சேசாயி 16 கி.கி.
எழுத்து : 12 புள்ளி.
நூல் அளவு : டெமி (Demy) 1 x 8
பக்கம் : XII+176 = 188.
விலை : உரு 100.00
- வெளியீடு : பரிதி பதிப்பகம்,
75/38, முத்து சாலை, அண்ணா நகர்,
கடலூர் - 607 001. பேசி : 04142-221222.
- ஒளியச்சு : திரையன் கணினியகம்,
159/6, ஏ.எஸ்.சி. வணிக வளாகம்,
பாரதி சாலை, கடலூர் - 607 001.
பேசி : 94435-77036.
- முகப்பு : பா. இராவணன்.
அச்சிட்டோர் : சபாநாயகம் அச்சகம், சென்னை.

BIBLIOGRAPHY

- ♦ NAMMUDAN NALLAVAR. ♦ Ka.Po. ILAMVAZHUTHI. ♦ BIOGRAPHY
Of Com. R. NALLAKANNU. ♦ DEMY-188 Pages, First Edition, May-2010.
♦ PARITHI PATHIPAGAM, 75/38, MUTHU SALAI, ANNA NAGAR,
CUDDALORE - 607 001. Phone : 04142-221222.

இந்நூல்

அரசியலில் புயலாகவும்
இலக்கியத்தில் தென்றலாகவும்
வீசிய
உழைக்கும் மக்களின்
உரிமைப் போராளி
தோழர் **ஜீவா** அவர்களுக்கு.

நாம்தரும் நல்ல நூல்

இந்தியப் பொதுவுடமைக் கட்சியின் தேசியக்குழு உறுப்பினர், மேனாள் தமிழ் மாநிலச் செயலாளர் தோழர் இரா.நல்லகண்ணு அவர்கள் தொண்டில் பழுத்தப் பழம்!

ஆரவாரம் அண்டாத துணிவு; அயரா உழைப்பு; சூன்றா கொள்கைப் பிடிப்பு; ஒப்பனை அறியாத தோற்றம், தன்னலம் பேணாத தகைமை, இவையே இவரின் சொந்தம், சொத்து!

காட்சிக் கலைமாந்தர்களையும், பேச்சுக் கலைத் தேர்ச்சியால் பணப்பயன் துய்க்கத் துடிப்பவர்களையும், துதித்துத் தொடரும் இளைய தலைமுறை அறிந்துகொள்ள வேண்டிய, ஆற்றல் மிக்க அரிய மனிதர் இவர். இவருடைய வாழ்க்கை, பொதுத்தொண்டுக்கு வரத் துடிப்பவர்களுக்கு நல்ல வழிகாட்டி!

தன் படைப்பால், படிப்பாளிகளுக்குக் கருத்து விருந்து வைத்து, பல பரிசுகளையும், பாராட்டுகளையும் பெற்றவர் இந்நூலாசிரியர் க.பொ. இளம்வழுதி. இது இவர் படைக்கும் ஆறாவது வரலாற்று நூல்.

உழைப்பாளர்களின் உறவினர்கள் இந்நூலை வாங்கிப் படித்துப் பயன் பெறுவார்களாக!

- பதிப்பகத்தார் -

நமக்கொரு நல்ல நூல் ...

வழக்கறிஞர் கோ. மன்றவாணன்.

எம்.ஏ.(வர), எம்.ஏ.(சமூ), எம்.எஸ்சி.(பயன்பாடு உளவியல்), பி.காம்., எம்.எல்.,

“ஓள” காரத்தைப் பிரித்து இரண்டெழுத்தாக்கி ‘ஓ’ என்றும் ‘ள’ என்றும் கூற முடியும். ஆனால், ‘ஊ’ காரத்தை அப்படிக்கூற முடியாது. கொள்கைப் பிடிப்புள்ளவர்களையும் அப்படித்தான் அவர்கள் சார்ந்த கட்சியில் இருந்து பிரித்துப் பார்க்க முடியாது. பிரிக்க முடியாத ‘ஊ’ காரத்தைப் போன்றவர் தோழர் நல்லகண்ணு”

இப்படி- எடுத்த எடுப்பிலேயே சொல்லாட்சி நயத்தோடு விரிகிறது ‘நம்முடன் நல்லவர்’ நூல்!

தோழர் நல்லகண்ணுவின் வாழ்க்கை வரலாற்றைப் படிக்கத் தொடங்கும் போதே இலக்கியச் சாரல் வீசுகிறது; படிக்கப் படிக்க நம்மையும் ஒரு பொதுவுடமைப் போராட்ட வீரராக மாற்றுகிறது இந்நூல்.

தோழர் நல்லகண்ணுவின் முழுவாழ்க்கையும், பொதுவுடமை இயக்கத்தின் புரட்சி வரலாற்றோடு கைகோத்து நடக்கிறது. இது, நல்லகண்ணுவின் வாழ்க்கை வரலாறு? பொதுவுடமைக் கட்சியின் போராட்ட வரலாறு? இந்தியத் திருநாட்டின்... குறிப்பாகாத் தமிழ்நாட்டின் அரசியல் - சமூக வரலாறு? என்று பிரித்துச் சொல்ல முடியாத வகையில் எழுதப்பட்ட நூல் இது! ஒருவரின் வாழ்க்கை வரலாறு எப்படி எழுதப்பட வேண்டும்; எப்படிப் புரிந்துகொள்ளப்பட வேண்டும் என்பதற்கு இந்நூல் எடுத்துக்காட்டு!

கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, நாங்குனோரியில் கோயில் நுழைவுப் போராட்டத்தை நடத்தியது. அதில் தோழர் நல்லகண்ணு பங்கேற்றுப் பணியாற்றினார். அதைக் குறிப்பிடும்போது, அத்தகைய காலக் கட்டத்தில் கோயில் நுழைவுப் போராட்டத்தின் அவசியம் என்ன? அதன் பின்னணி வரலாறு என்ன? ஏற்பட்ட விளைவுகள் என்ன? என்பன பற்றியும்- பிற இயக்கத்தினர் நடத்திய கோயில் நுழைவுப் போராட்ட நிகழ்வுகள் குறித்தும் நூலாசிரியர் எழுதி உள்ளார். இதைப் போலவே, நில உச்சவரம்புச் சட்டத்தின் மோசடி வரலாறு, நடைபயண வரலாறு, சாதி மோதல்கள் குறித்தெல்லாம் இந்நூல் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

தோழர் நல்லகண்ணுவின் தாயார் பெயர் கருப்பாயி. அந்தப் பெயருக்குள்ளும் ஒரு சமூக அவல வரலாறு ஒளிந்துள்ளதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார் ஆசிரியர். 'கருப்பாயி' எனப் பெயர் வரக் காரணம் என்ன என்பதைத் தெளிவு படுத்துகிறார். அதைப் படிக்கிற போது அந்நாள் அடித்தட்டு மக்களின் அவல துடிதுடிப்பை உணர வைக்கிறார்; தமிழினத்தின் மீதும் தமிழ்மொழியின் மீதும் ஏவப்பட்ட அடக்கு முறைகளையும் அவமதிப்புகளையும் அறிந்துரைச் செய்கிறார் ஆசிரியர்.

ஆக-

ஒரு பிரச்சனையின் வரலாற்றுப் பின்னணியோடு, ஒரு தனிமனிதரின் வாழ்க்கை வரலாற்றைப் பொருத்திப் படிக்கும் போதுதான் 'உண்மையான புரிதலை' உணரமுடிகிறது.

ஒவ்வொரு நிகழ்வுக்கும் உள்ள பின்னணி வரலாறு... அந்த நிகழ்வின் காலச் சூழல்- எதிர்கொண்ட முறை- ஏற்பட்ட விளைவுகள் என... இந்த வாழ்க்கை வரலாற்று நூல் எழுதப்பட்டு உள்ளது. இப்படியொரு வரலாற்றைப் படிக்கிற போது, நல்லகண்ணுவின் வரலாற்றை மட்டும் நாம் படிக்கவில்லை நாட்டு மக்களின் வரலாற்றையும் சேர்த்துப் படிக்கிறோம் என்ற சிறப்புச் சேர்ந்து கிடைக்கிறது.

அத்தியாயங்கள் பிரிக்கப்பட்ட முறையும்- அவை குறைந்த பக்கங்களுக்குள் அடக்கப்பட்ட விதமும் இந்நூலை விரைந்து படிக்கத் தூண்டுவனவாக உள்ளன. அத்தியாயங்களின் அத்தனை 'தலை'ப்புகளும் கவிதைப் 'பூ' சூடிக்கொண்டு புதுமை மணம் வீசுகின்றன.

இந்நூல் முழுவதும் விரவிக் கிடக்கும், பரவிக் கிடக்கும் உவமைகளையும் கருத்து மொழிகளையும் தொகுத்தால்... அதுவே ஒரு பயனுள்ள சிறு நூலாக மிளிரும்!

'தோழர் நல்லகண்ணு அவர்கள், அடித்தட்டு மக்களோடு பழகும்போது, ஒரு மூதாட்டியிடம் 'உங்களுக்கு எவ்வளவு நிலம் இருக்கிறது?' என்று கேட்டார். அதற்கு அந்த மூதாட்டி ஏக்கத்துடன் 'எங்களுக்கு வயல் எங்கப்பா இருக்கிறது? வயிறுதான் இருக்கிறது' என்றார் ஏக்கத்துடன். இந்தப் பதில் தோழர் நல்லகண்ணுவின் உள்ளுணர்வில் மிகப்பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திவிட்டது'-என்றொரு நிகழ்வை இந்நூலில்

படிக்கும் போது அந்த மூதாட்டி சொன்ன ‘வயல் எங்கப்பா இருக்கிறது? வயிறுதான் இருக்கிறது?’ என்ற வரிகள், உலகைப் புரட்டிப் போடும் ஒரு சக்தி வாய்ந்த கவிதையாகத் திகழ்கிறது. இந்த வரிகள் நல்லகண்ணுவுக்கு மட்டுமல்ல; இதைப் படிக்கும் எவருக்கும் ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும்; சிந்தனைக்குள் சூரியக் குஞ்சுகள் பல உருவெடுக்கும்!

தொடக்கக் காலம் தொட்டு இன்றுவரை ஈழப் பிரச்சனையில் ஈழத் தமிழர்களுக்கு ஆதரவாக இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி செயல்பட்டு வரும் வரலாறு, இந்நூலில் எழுதப்பட்டு உள்ளது. அப்படி எழுதி வரும்போது... ‘வங்க தேசம் போன்று அன்றே தமிழ் ஈழத்தை இந்திய அரசு அங்கீகரித்திருந்தால் வரலாறு மாறி இருக்கும். சிங்கள இனவெறி ஆட்டமும் முற்றுப் பெற்றிருக்கும்’- என்று இந்நூலாசிரியர் சொல்லி இருப்பது, நாம் செய்யத் தவறிய வரலாற்றுக் கடமையை, வருங்கால வரலாற்றுக்குப் பாடம் ஆக்குகிறது.

தோழர் நல்லகண்ணு அவர்கள்...

- ★ துவைத்து உலர வைத்த துணிகளை மடித்துத் தலையணைக்கடியில் வைத்திருந்து, உடுத்திக் கொள்வார்.
- ★ சிறுவயதில் கூட்டங்களுக்குப் பரப்புரை செய்தல், மண்டை விளக்கு (பெட்ரோமாக்ஸ்) ஏந்தல் போன்ற பணிகளை ஆர்வமுடன் செய்தார்.
- ★ சொல்லும் செயலும் பகுபதமாக இல்லாமல் பகாபதமாக விளங்கும் நேர்மைக்கு நெருக்கமானவர்.
- ★ பரந்த உள்ளத்தோடும் சிறந்த நோக்கத்தோடும் ‘தொண்டிக்கே தோழன்’ ஆனார்.
- ★ புரண்டோடிக் கடலில் கலக்கும் நீரன்று; நிலத்தில் ஊறி வேரை நனைக்கும் ஈரம் இவர்.

-என்றெல்லாம் ஆங்காங்கே குறிப்பிடும்போது... தோழர் நல்லகண்ணுவின் தூய நெறியும் தொண்டுணர்வும் நம்மைச் சிலிர்த்த வைக்கின்றன.

கட்டுப்பாடு இன்றியும் கணக்கு வழக்கு இன்றியும் காரணத் தேவை இன்றியும் வடமொழிச் சொற்களையும் ஆங்கிலச்

சொற்களையும் 'கலப்பட வணிகம்போல்' கலந்து எழுதுவது, தமிழ் எழுத்தாளர்கள் தமிழுக்குச் செய்யும் தீங்காகும். ஆனால், நல்லகண்ணுவின் வாழ்வில் நல்ல பண்புகள் நிறைந்து இருப்பதைப் போன்றே, அவருடைய வரலாற்று நூலில் நல்ல தமிழ்ச் சொற்கள் தலைநிமிர்ந்து 'நடை' போடுகின்றன.

இந்நூலை எழுதியுள்ள கவிச்சித்தர் க.பொ. இளம்வழுதி அவர்கள், இடையிடையே இலக்கிய மேற்கோள்கள் காட்டி நம் இதயங்களில் தென்றல் வீசச் செய்கிறார். தொடர்புடைய வரலாற்றுச் செய்திகளைச் சொல்லி, நம் சிந்தனையைத் தூண்டி விடுகிறார். இந்நூல் முழுவதும் இந்நூலாசிரியரின் நூலறிவும் நுட்பமான ஆய்வுத் திறனும் வெளிப்பட்டு நம்மை வியப்பில் ஆழ்த்துகின்றன!

'வரலாற்றில்... சில நிகழ்வுகளும் சில மாந்தர்களும் மட்டுமே நினைவில் நிலைத்திருக்கின்றனர். இதற்குக் காரணம்? நிகழ்காலத்தோடு எதிர்காலமும் அவர்களுடைய பணியால் பெற்ற நன்மைகளே' -என்று ஓரிடத்தில் இந்நூலாசிரியர் குறிப்பிடுவது அரியதோர் உண்மையாகும். ஆம்! அப்படித்தான் தோழர் நல்லகண்ணுவின் வாழ்க்கையும் எதிர்காலத் தலைமுறையினருக்கு வழிகாட்டியாக... பயனுடையதாக இருக்கப் போகிறது.

நல்ல அரசியல்வாதிகள் உருவாக... இந்நூல் பயிற்சிப் பட்டறைக விளங்கும்.

'உழைக்கும் மக்களின் உரிமைகளை மீட்டுக் கொடுக்க ஒரு நல்லகண்ணு போதுமா? நல்லகண்ணுகள் ஏராளமாகத் தோன்ற வேண்டும்' என்று கவிச்சித்தர் க.பொ. இளம்வழுதி விரும்புகிறார்.

பல நல்லகண்ணுகளை உருவாக்கும்
வல்லமை படைத்தது
இந்நூல்!

அன்புடன்

கோ. மன்றவாணன்.

அறிமுகம்

வெளிச்சம் விளக்குக்காகவா? அணைக்கட்டுகள் ஆறுகள் இளைப்பாறுவதற்கா? இல்லையே! வரலாறுகளும் அப்படித்தான். அவை வாழ வேண்டியவர்களுக்கு வழிகாட்டவும், தூண்டுதல் செய்யவுமே எழுதப்படுகின்றன.

பூக்களின் மணம் நுகர்வதற்கே! பயன்படுத்திக் கொள்ளாமல் பாழாக விட்டால், காற்றோடு கலந்து, காலத்தில் கரைந்துவிடும். வாழ்க்கையும் அப்படித்தான்.

எடுத்துக் காட்டாக வாழ்ந்தவர்கள் சராசரிகளின் சரித்திர வரிகளில் பத்தோடு பதினொன்றாகி விடக்கூடாது. தன்னலந் துறந்தவர்கள் தங்கக் காசுகள்! சில்லரையாக்கிச் செலவழித்து விடக்கூடாது. சேர்த்து வைக்கவும், கோத்து வைக்கவும் வேண்டியவை என்பதை நினைவில் நிறுத்தி வைக்க வேண்டும்.

தியாகத் தழும்புகளைத் தடவிப் பார்த்துக் கொள்வது தவறா? தன்னடக்கத்தால் தடத்தை மறைக்கலாமா? ஊருணிக்கு எதற்கு வேலி? உலகுக்கு உழைப்பைக் கொடுத்தவர்கள், அதற்குத் தங்கள் வரலாற்றையும் தரத் தவறக் கூடாது. கடிக்க வேண்டாமென்றால் கரும்பு எதற்கு? ஏற்ற வேண்டாமென்றால் ஏணி எதற்கு? தகுதியானவர்களின் வாழ்க்கை எழுதி முடித்த ஓவியம். அதற்குத் திரை தேவையில்லை. காணக் காட்சிக்கு வைக்க வேண்டும்! வைத்திருக்கின்றோம்.

வரலாறு படைப்பதில்லை என்றும், படைத்தவற்றையும் படிப்பதில்லை என்றும் பலர் பத்திரம் எழுதிக் கொடுத்திருப்பதாக எண்ண வேண்டியுள்ளது. அதன் விளைவு, தொன்மைக் காலச் சான்றோர்களின் வரலாறுகளும் மலைத் தொடர் மறைத்த மாலைக் கதிராக மக்களுக்குத் தெரியாமற் போகின்றன.

புராணங்கள், கோவில் கல்வெட்டுகள், இலக்கியங்கள் இல்லாமற் போயிருந்தால் தமிழர்களுக்கு வரலாறும் முதற் தமிழ்ச் சங்கம் போல் இல்லாமற் போயிருக்கும்! ஊடக நலன்கள் பெருகியுள்ள வாய்ப்பை ஏன் தட்டிக் கழிக்க வேண்டும்? சமைப்பது பரிமாறுவதற்குத் தானே? வரலாறுகளை எழுதி வைக்காவிட்டால் வாழ்க்கையே ஐயத்திற்கு ஆளாகிவிடும். கடலில் கலந்து விட்டால் காவிரி நீரும் உப்பாகிப் போகும்!

நம்காலத்தில் வாழ்ந்து, நாட்டுக்கும் மொழிக்கும் உழைத்தவர்களைப் பற்றியும் முழுமையாகத் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. எழுதி வைக்காததால் ஏற்பட்ட குறை இது.

‘தேர்ந்தெடுத்த வழி’ என்னும் நூலுக்குத் தோழர் நல்லகண்ணு எழுதியுள்ள அணிந்துரையில், “தோழர் மாணிக்கம் அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு முழுமையாகக் கிடைக்கவில்லை” என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

தோழர் மாணிக்கம் அவர்களே, இந்தியக் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியின் பொன்விழா ஆண்டு ஜனசக்தி மலரில் தான் எழுதிய கட்டுரையில், “சொந்த அனுபவங்களை, வாழ்க்கையை இதுவரை எழுதவில்லை. இப்போது எழுத வேண்டிய கட்டளைக்கு உட்பட்டிருப்பதால் முடிந்த அளவு நினைவுபடுத்தி எழுதுகிறேன்” என்று குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். அவருக்கே, தான் கூறப்போவதில் குறையிருக்கலாம் என்ற ஐயம் ஏற்பட்டதால், ‘முடிந்த அளவு’ என்னும் எச்சரிக்கைக் கவசத்தை அணிந்து கொண்டு எழுதத் தொடங்குகிறார். இப்படிப்பட்ட நிலை தொடரத்தான் வேண்டுமா?

தோழர் நல்லகண்ணு அவர்களின் எண்ப்தாவது அகவை நிறைவு விழா மலர் அவருடைய வரலாற்றின் அடிப்படை ஆவணமாக அமைந்திருப்பது ஆறுதலளிக்கிறது. ‘பாலன் இல்லம்’ சிறு நூலும் துணை நிற்கிறது. ஆறுதலுக்கிடையிலும் ஐயத்திற்கும் இடமின்றிப் போகவில்லை. தோழர் பிறந்த நாள், திசம்பர் 26 என்கிறது மலர். மாறாக, திசம்பர் 25 என்கிறது ‘பாலன் இல்லம்!’ எது சரி? வாழும்போதே வரலாற்று வழி ஏன்?

தமிழ்ப் புலவர்களின் வரலாறுகளில் கற்பனை கலந்திருப்பதைக் கற்றார் அறிவர்? திருவள்ளுவரின் பிறப்புக் கதையே இதற்குச் சான்று. இருபதாம் நூற்றாண்டின் இணையற்ற கவிஞன் பாரதியின் வரலாற்றில்தான் எத்தனை முரண்பாடுகள்? கருத்து மோதல்கள்! இவற்றையெல்லாம் அறிய நேர்ந்ததால், நம்முடன் வாழும் நல்லவரின் வரலாற்றை எழுத வேண்டுமென்னும் ஆர்வமும், அக்கறையும் எனக்கு ஏற்பட்டது. இந்த நூலும் ஒரு அறிமுகம் என்ற அளவிலேயே தகவலைத் தருகிறது. இந்த வரலாற்றுச் சுருக்கத்திற்கு மாற்றாக முழுமையான வரலாற்று வடிவத்தை அவரே படைத்துத் தரவேண்டும் என்பது விருப்பம், விண்ணப்பம்.

வரலாறுகள் கணிய (சோதிட) குறிப்புகளைப் போன்று எழுதப்படக் கூடாது. எனவே, தொலைதூரச் செய்திகளையும் தொடர்புபடுத்திக் காட்டியிருக்கின்றேன். வரலாற்று நூல்களில் இலக்கிய மேற்கோள்கள் தேவையா என எண்ணக் கூடியவர்கள் கூட இருக்கலாம். ஆனால், சிறுகதை, நெடுங்கதைகளே இலக்கியம் என்ற அளவில் படிப்புப் பரப்பு குறுகி விட்டதால், மாற்று முயற்சி தோற்றங் கண்டுள்ளது.

வாழ்க்கை, விரைவுத் தடத்தில் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் போது, இலக்கியங்களைத் தேடிப் படிக்க எத்தனை பேருக்கு நேரமிருக்கிறது? படிக்கின்ற வரலாற்றில், இலக்கியத்தைக் கலந்திருப்பது பயனும் சுவையும் கருதியே!

தமிழ்த்தாத்தா உ.வே.சா. அவர்கள் எழுதிய மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளைச் சரித்திரம் பற்றி, உ.வே.சாவின் வரலாற்றை எழுதிய வாஃசு கலாநிதி கி.வா. ஜகந்நாதன் அவர்கள் “மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையவர்களின் சரித்திரத்தில் அவருடைய வரலாறு மட்டும் இருக்கிறது என்று சொல்ல முடியாது. அக்காலத்தில் இருந்த புலவர்களின் நிலை, தமிழ் ஆர்வம், பெரிய மனிதர்களின் இயல்பு முதலிய பல செய்திகளைக் காணலாம். எல்லா வகையான சுவைகளும் இருக்கும்” என்று குறிப்பிட்டிருப்பது இந்நூலுக்கும் பொருந்தும். (பக்.73, கி.வா.ஜ. எழுதிய தமிழ்த் தாத்தா உ.வே. சாமிநாத ஐயர்-சாகித்திய அகாடமி வெளியீடு, 1984)

எந்தப் பொருளையும் கலையுணர்வோடு காட்சிப் படுத்தும் காலமிது. வரலாற்று நூல்கள் ஆற்று மணலில் நடப்பதைப் போன்று அலுப்பை ஏற்படுத்தக் கூடாது! படித்து முடித்தவுடன் பூங்காவுக்குள் போய்வந்த உணர்வு ஏற்பட வேண்டும். காய், கனிகளில் கூட சத்தை மட்டில் மக்கள் பார்ப்பதில்லை. சுவைத்தால்தான் உண்ணத் தோன்றும். எல்லா தரத்தவர்க்கும் ஏற்றதாகவே இந்நூல் படைக்கப் பட்டிருக்கிறது. படித்துப் பயன் பெற்றால் உழைப்பிற்கு ஏற்ற ஊதியம் கிடைத்த மனநிறைவு ஏற்படும்.

இந்த நூலை எழுதும் எண்ணத்தை வெளியிட்டபோது, அதை வரவேற்றுத் தன்னிடமிருந்த தரவுகளைக் கொடுத்துதவினார் தொலைத் தொடர்புத் துறையில் பணியாற்றும் தோழர் கோவி. செயராமன்.தொழிற்சங்கவாதியும் கவிஞருமான தோழர்க்கு நெஞ்சம் நெகிழ்ந்த நன்றி. என்.சி.பி.எச். வெளியீட்டகத்திற்கு அனுப்பி வெளியிடக் கேட்டுக் கொண்ட தோழர் இவர். என்ன கரணியத்தாலோ தாமதப்படுத்தியதால் திரும்பப் பெற்று நாமே வெளியிடுகிறோம்.

மெய்ப்புப் பார்த்துச் செப்பம் செய்துதவிய, கல்வியியல் கல்லூரித் துணை முதல்வர், புலவர் மு. அழகப்பன், க.மு., கல்.மு., அவர்கட்கும், என்.சி.பி.எச். நிறுவனத்திற்கும் நன்றிக் கடப்பாடுடையேன்.

சிந்தனை, செயல், செப்பம் என்னும் முப்பரிமானம் கொண்டவர் கவிஞர், வழக்கறிஞர் கோமன்றவாணன். அவரை இந்நூலுக்கு அணிந்துரை தரும்படி கேட்டுக் கொண்டேன். ஆர்வத்தோடு அணிந்துரை வழங்கியுள்ளார். அவர்க்கும் நன்றி.

ஒளியச்சு உட்பட நூலுருவாக்கத்தில் செப்பமான பங்கு பணியாற்றியுள்ள பரிதி பதிப்பகம் பா.இளம்பரிதி, பா.இளந்திரையன் இருவரும் பாராட்டுக்குரியவர்கள்.

நூலை அருமையாக அச்சிட்டளித்த சபாநாயகம் அச்சக உரிமையாளர் கௌதமசங்கர் அவர்க்கும் நன்றி.

நம்முடன் நல்லவர்

எண்ணச் சிறகு.

ஊகாரத்தைப் பிரித்து இரண்டெழுத்தாக்கி 'ஓ' என்றும், 'ள' என்றும் கூறமுடியும். ஆனால், ஊகாரத்தை அப்படிக்கூற முடியாது. கொள்கைப் பிடிப்புள்ளவர்களையும் அப்படித்தான் அவர்கள் சார்ந்த கட்சியிலிருந்து பிரித்துப் பார்க்க முடியாது. பிரிக்க முடியாத ஊகாரத்தைப் போன்ற தோழர் நல்லகண்ணு அவர்களைப் பற்றி அறியப் புகுமுன், அவர் சார்ந்துள்ள பொதுவுடைமை இயக்கத்தைப் பற்றியும் முன்னோட்டமாக அறிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியம்.

இலக்கியப் பயிற்சியை இடைவிடாது நடத்திக் கொண்டிருப்பவர்களுக்கு, அவர்கள் விரும்பும் எதைக் கூறவும் அடியெடுத்துக் கொடுக்கும் ஆற்றல் அதற்குண்டு என்பது தெரியும். பொதுவுடைமைக் கட்சியைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளவும், சங்க இலக்கியப் பாடலே தூண்டுதலாயமைந்தது.

சங்ககால இலக்கியங்களை எட்டுத் தொகை என்றும், பத்துப் பாட்டென்றும் பகுத்தனர் முன்னோர். தொகை நூல்களில் ஒன்று கலித்தொகை. பலர் பாடிய பாடல்களைத் தொகுத்துக் கொடுப்பதால் தொகைநூல் என்றாயிற்று. கலித்தொகை அகப்பொருள் பற்றியதாயினும் அறிவுக்கு விருந்தாகும் புறப்பொருள்களை முற்றாகப் புறந்தள்ளி விடவில்லை. அறிவுரைகளும், அறவுரைகளும் அவற்றுள் மின்னலிடத்தான் செய்கின்றன.

பைந்தமிழ் நூலான கலித்தொகையில் ஐந்திணைப் பாடல்கள் அடக்கம். இதில் நெய்தல் திணையைப் பாடியிருப்பவர் நல்லந்துவனார். இவர் புலவர்ப் பூங்காவான

சங்கம் வைத்துத் தமிழ் வளர்த்த கூடல் மாநகர்க்காரர்! கலித்தொகையைத் தொகுத்தளித்த தமிழ்த்தொண்டரும் இவரே! இவர், தான் பாடிய பாடலொன்றில் ஆண்டுள்ள உவமை, நமது சிந்தனைக்குச் சிறகு முளைக்க வைத்தது. அகப் பொருளுக்காக அவர் கூறிய உவமை புறத்திற்கும் பொருந்துகிறது!

“மாமலர் முண்டகம் தில்லையொடு ஒருங்குடன்

கானல் அணிந்த உயர்மணல் எக்கர்மேல்” என்று தொடங்கி,

“ஆற்றுதல் என்பது ஒன்று அலந்தவர்க்கு உதவுதல்

போற்றுதல் என்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை” என்று தொடர்ந்து

“தீம்பால் உண்பவர் கொள்கலம் வரைதல்

நீன்தலை வருந்தியாள் துயரம்

சென்றனை களைமோ; பூண்க நீன்தேரே” என முடியும் அப்பாடலின் மையக் கருத்தைக் கூறும் அடியில், அப்புலவர் ஆண்டுள்ள அகப்பொருள் உவமையைப் புறப்பொருளுக்கும் பொருத்திப் பார்க்க முடிகிறது.

ஆற்றுதல், போற்றுதல், பண்பு, அன்பு, அறிவு, செறிவு, நிறைவு, முறை, பொறை என்னும் சொற்களுக்குரிய பொருளைச் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கிறார் புலவர். பாடலின் நோக்கம் மேற்கூறிய சொல்விளக்கமன்று; திணைக்குரிய அகப்பொருளே என்பதை நினைவில் நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

தலைவியிடம் பெண்மை நலன் துய்த்துச் சென்ற தலைவன், அவளை மறந்தவனைப் போன்று நடந்து கொள்கிறான். இச்செயல், நல்ல சுவையான பாலைப் பருகியபின், பாலிருந்த குவளையைக் கவிழ்த்துவிடுவதற்கு ஒப்பானது என்று இடித்துரைக்கிறாள் தோழி! இந்த உவமையைத் தலைவன்-தலைவி என்பதற்கு மாற்றாக முதலாளி-தொழிலாளி; பண்ணையார்-விவசாயக் கூலி என்றும் பொருத்திப் பார்க்கலாம்.

“தீம்பால் உண்பவர் கொள்கலம் வரைதல்” என்னும் அடிக்கருத்தில் தீம்பாலாக உழைப்பாளர்களையும், உண்பவராக முதலாளிகள், பண்ணையார்களையும், கொள்கலமாக

உழைப்பையும், வரைதலாகக் கொடுக்கும் குறைந்த கூலியையும் பொருத்திப் பார்த்தால் உவமை அகத்திற்கு மட்டுமன்று, புறத்திற்கும் பொருந்துவதை அறியலாம்.

முதலாளிகளும், பண்ணையாரும் உழைக்கும் மக்களின் வியர்வைக்குரிய விலையைக் கொடுக்காமல் வஞ்சித்து வளம் குவிப்பதும், தொழிலாளர்களின் உழைப்பின் பயனைக் களஞ்சியத்திலும், கருவூலத்திலும் குவித்துக்கொண்டு, பாடுபட்டவர்களை ஒட்டிய வயிறும், உலர்ந்த உதடுமாக உலவ விடுவதும், பாலைக் குடித்தபின் பாத்திரத்தைக் கவிழ்ப்பதற்கு ஒப்பானதுதானே? இப்படிச் செய்யலாமா? செய்ய விடலாமா? என்று கேட்பது கம்யூனிஸ்ட் கட்சியே!

இந்த மண் அதில் வாழும் மக்கள் எல்லார்க்கும் பொதுவானதாகத்தானே இருந்தது? அதைத் தனியுடமையாக்கியது யார்? எப்படி? என்று கேட்கும் விழிப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டுவிடக் கூடாது என்பதற்காக மதவேலி அமைத்துக் காத்துக் கொண்டது சூழ்ச்சிதானே என்று கேட்கச் சொன்ன கட்சி எது?

அறிவு விளக்கை அணைத்து விட்டு, மூடத்தனத்திற்குள் மூளையை முடக்கி வைத்ததால் ஓய்வறியாது உழைக்க நேர்ந்ததை உணராது, பட்டுப் புழுக்களைப் போன்று பழமை நூலால் தம்மைத் தாமே கட்டிக் கொண்டு உழன்றவர்களை உசுப்பி எழுப்பி உரிமை வெளிச்சத்தைப் பார்க்கச் சொன்னது நாத்திகத்தையும் உள்ளடக்கிய பொதுவுடைமைக் கட்சியே!

“பொறுப்புடன் உழைத் துழைத்து
வெறுப் படைந் திருப்பவனே!
வரப்பெடுத்து வயலடைத்து
வானம்பார்த்து நிற்பவனே!
புறப்படடா! உடனே புறப்படடா!”

(பட்டுக் கோட்டையார்)

என்று குரல் கொடுத்த கட்சி கம்யூனிஸ்ட் கட்சியே!

கொள்கை விடியல்

“உழைப்பின் மதிப்பு பண்டங்களின் மதிப்பை
நிர்ணயிக்கிறது” என்றார் மார்க்சு.

விளைபொருள் மற்றும் உற்பத்திப் பொருள்களின் மதிப்பை உயர்த்தும் உழைப்பாளர்களின் வாழ்க்கைத் தரம் இன்றும் தாழ்ந்து தானே கிடக்கிறது! உழைக்கும் மக்கள் தங்கள் உரிமையைப் பெறப் போராட வேண்டும் என்னும் உணர்வைத் தூண்டவும், “ஒன்று பட்டால் உண்டு வாழ்வு” என்னும் கொள்கையில் நம்பிக்கையைத் தோற்றுவிக்கவும், சுருங்கக் கூறுவதானால் தனியுடைமையை அகற்றிப், பொதுவுடைமையை ஏற்படுத்துவதற்காகவும் தோற்றுவிக்கப் பட்டதுதான் பொதுவுடைமை இயக்கம். கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தாயகமான உருசியத்திலும் தொடக்கத்தில் போல்கவிக் கட்சி என்றே இது அழைக்கப்பட்டது. பின்னர் உருசிய சமூக ஜனநாயக தொழிலாளர் கட்சி என்று பெயர் மாற்றம் கண்டு முடிவில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி என்றானது.

இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் அந்த இயக்கம் காலான்றிய போது, இறகு முளைக்காத குருவிக் குஞ்சைப் போன்றிருந்தது. காலங் காலமாக முற்றதிகாரம் (சர்வாதிகாரம்) முரசு கொட்டிய நாட்டில், ஏழைகளுக்கென்றோர் இயக்கமா? என எதிர்ப்பு ஈட்டிகள், முன் நின்றோர் நெஞ்சக் குழிகளில் முனையைப் பதித்தன! கயிறாகும் வரை தேங்காய் மட்டை படும் பாடொப்ப பொதுவுடைமை இயக்கத் தொண்டர்கள் பட்ட இன்னல்கள், இழந்த இன்னுயிர்கள் ஏராளம்! இவ்வளவுக்கும் பின்னரே இயக்கத்தை இடிக்க முடியாத எஃகுக் கோட்டையாக வார்த்தெடுத்திருக்கிறார்கள்! அவர்களுடைய உழைப்பால் பட்டுக்கோட்டை கூறியதைப் போன்று “உலகத்தில் பாதி சிவப்பாக இருக்கிறது”.

மார்க்சின் கொள்கை வழிகாட்டலும், உருசியப் புரட்சி ஊட்டிய உணர்வும், உந்துதலும், ஊமைகளாகவும், ஆமைகளாகவும் அடங்கிக் கிடந்த உலகத் தொழிலாளர்களை, நில உழைப்பாளர்களை உறக்க நிலையிலிருந்து கிள்ளி எழுப்பின. அவர்கள் விழிப்புற்றதன் விளைவாகப் பொதுவுடைமைக்

கொள்கை விதை வெடித்து உலக உருண்டை முழுதும் விழுந்து பரவியது. இங்கும் பொதுவுடைமைக் கொள்கை வித்து விழுந்து முளைத்தது. பாட்டாளி மக்களின் நலன் நாடும் நல்லவர்களால் முளைத்த வித்து கிளைத்து வளரத் தொடங்கியது. பட்டுப் போகாமல் பாதுகாத்தவர் பலர்.

பொதுவுடைமைத் தத்துவத்தைப் புரிந்து கொண்ட நம்நாட்டின் முன்னோடி சிந்தனையாளர்களான தோழர் எம்.என்.ராய், அவருடைய துணைவியார் எவலின் ராய், அபானி முகர்ஜி, ரோசா எய்டிங் காம்ப், முகமது அலி, முகமது ஷபீர், ஆச்சார்யா முதலானோர் உஸ்பெஸ்கித்தான் தலைநகரான தாஷ்கண்டில், 1920ஆம் ஆண்டு, அக்டோபர் 17ஆம் நாள் கூடி; இந்தியப் பொதுவுடைமைக் கட்சித் தொடக்கத்திற்கான அடித்தளத்தை ஏற்படுத்தினர்.

கட்சியின் கொள்கை உலகத்திற்கே பொதுவான தென்றாலும், கட்சி இந்தியாவுக் குரியதாகையால், அதை வெளிநாட்டில் தொடங்குவது பொருத்தமாகாது என்று கருத்துரைத்தனர் தமிழ் நாட்டின் தோழர் ம. சிங்காரவேலரும், மராட்டிய தோழர் எஸ்.ஏ. டாங்கேவும். எனவே, தாஷ்கண்ட் கட்சி தொடக்கம் ஒரு முயற்சி என்ற அளவில் முற்றுப் பெற்றது. தொடக்கத்திலேயே முடக்கமா? என்று தோழர்கள் ஓய்ந்து விடவுமில்லை, ஒதுங்கிவிடவுமில்லை.

பயணப் பாதை நீண்டு கிடப்பதால் தயங்கி நிற்கவோ, மயங்கிக் கிடக்கவோ நேரமின்றி இயக்க நடைக்குத் தடை போடவில்லை. 1921-22ஆம் ஆண்டுகளில் சென்னையில் சிங்கார வேலரும், பம்பாயில் ஏஸ்.ஏ. டாங்கேயும், கல்கத்தாவில் முசாபர் அகமதும், லாகூரில் இன்குலாபும், தத்தம் தோழர்களுடன் கொள்கைப் பரப்புப் பணியைத் தொடர்ந்து செய்து வந்தனர். இவர்கள் செய்ததெல்லாம் பொதுவுடைமைப் பணியே என்றாலும், அக் கொள்கைக்குரிய கட்சி; அன்று இயங்கியதாக இயக்க வரலாற்றில் இடம் பெற முடியாதிருந்தது. சட்டப்படியோ சாத்திரப்படியோ பலரறிய மங்கலநாண் அணிந்து இணைந்தால்தானே கணவன்-மனைவியாக சட்டமும், சமூகமும்

ஏற்கின்றன! எனவே, முறையாகக் கட்சியைத் தொடங்க மாநாடு நடத்த முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது.

உலகம் தோன்றிய நாள் முதல் எத்தனையோ நிகழ்வுகள் நடந்துள்ளன. எவ்வளவோ மக்கள் பிறந்தும், மறைந்துமிருக்கின்றனர். ஆனால், சில நிகழ்வுகளும், சில மாந்தர்களும் மட்டுமே நினைவில் நிலைத்திருக்கின்றனர். இதற்குக் காரணம்? நிகழ்காலத்தோடு எதிர்காலமும் அவர்களுடைய பணியால் பெற்ற நன்மைகளே!

இருபதாம் நூற்றாண்டு! வளர்ச்சிப் பாதையின் வளமான பகுதி! வரலாற்று வரிகளில் சில ஆண்டுகளுக்கு மட்டில் முத்திரைப் பதிவு உண்டு. சிறப்பால் மறக்கமுடியாத ஆண்டுகளில் ஒன்று 1925! இந்த ஆண்டில் துருக்கியில் தனி குர்டிஸ்தான் கேட்டு குர்திக இனமக்கள் புரட்சியில் ஈடுபட்டனர். ஆனால் அது முறியடிக்கப்பட்டது.

இதே ஆண்டில், மொராக்காவில் ரிஃபி இனத்தினர் அப்துல் கிரிமி என்பவர் தலைமையில் திரண்டெழுந்து போராடி ஸ்பெயினின் ஆதிக்கப் பிடியிலிருந்த மொராக்கோ பகுதிகளை மீட்டெடுத்தனர். ஆனால், இவர்கள் இரண்டாண்டுக் காலம் போராடியும், பிரெஞ்சுக்காரர்களின் பிடியிலிருந்த தம் நாட்டின் பகுதிகளை விடுவிக்க இயலாமல் பணிய நேர்ந்தது.

நாட்டு மக்களின் அரிய நேரத்தைத் தின்று கொண்டிருக்கும் தொலைக்காட்சியின் குறுகிய எல்லை ஒளிபரப்பு அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த பிரான்சிஸ் இ ஜென்சின் என்பவரால் நிகழ்த்திக் காட்டப்பட்டது. இவையன்னியில், இந்த ஆண்டில் முத்திரைப் பெற்ற வேறு மூன்று நிகழ்வுகளில் முதன்மையானது இந்தியக் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சித் தொடங்கப்பட்ட கான்பூர் மாநாடு!

கட்சி பிறந்தது

எளிய மக்களுக்காக உழைக்கப் போகும் இயக்கத்தைத் தொடங்கும் மாநாட்டை நடத்துவதற்கான ஊரைத் தேர்ந்தெடுக்க இயக்க முன்னோடிகள் சிந்தித்தபோது அவர்களுடைய தேர்வுக்குகந்ததாகத் தெரிந்தது கான்பூர். இவ்வூரைத் தேர்வு செய்ய என்னதான் காரணம்?

இந்திய மண்ணின் ஆட்சியரிமையைப் பெறுவதற்காகப் பிரிட்டானியர்கள் அடாவடித்தனங்களை அடுக்கடுக்காகச் செய்துவந்த காலகட்டம். மிதிக்கப்பட்டால் புழுவும் கொட்டும். மான உணர்வையும் மத உணர்வையும் மதிக்காத ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிராகப் புரட்சித் தீ பற்றிய நாள் 1857 மார்ச், 29. பாரக்பூரில் பற்றிய படைமறவரின் புரட்சித் தீ அண்டை நகரங்களுக்கும் பரவியது. புரட்சித் தீ பற்றியெரிந்த நகரங்களில் ஒன்றுதான் கான்பூர்.

கான்பூர் ! உத்தரப் பிரதேசத்தில் உள்ள பேரூர். மாநாட்டிற்கு நாட்டின் பல பகுதியிலிருந்தும் பொதுவுடைமைக் கொள்கையாளர்கள் 500 தோழர்கள் வந்து கூடினர். மாநாட்டின் தலைவர் சிந்தனைச் சிற்பி ம. சிங்காரவேலர்! கட்சிக்கு மாநாடுதான் பிறப்பிடமாக இருக்க வேண்டும் என்னும் அரசியல் மரபுப்படி, அம்மாநாட்டில் பொதுவுடைமைக் கட்சியின் பொறுப்பாளர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். இந்தியக் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியின் பிறப்பிடமாகக் கான்பூரும், மாநாட்டில் கட்சிப் பொறுப்பாளர்கள் தேர்வு பெற்ற 26.12.1925 கட்சி பிறந்த நாளாகவும், தலைமையிடமாகப் பம்பாய் நகரும் வரலாற்று எட்டில் ஏறின. கட்சியைத் தொடங்கிய கான்பூர் மாநாட்டிற்கு மற்றொரு சிறப்பும் உண்டு.

பல கோடி இந்திய எளிய பிரிவு மக்களின் உயர்வுக்காகவும் உரிமைக்காகவும் பாடுபட்டுவரும் இந்தியக் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி பிறந்த கான்பூர் மாநாடு தொடங்கிய அதே 1925, டிசம்பர் 25ஆம் நாளில் தமிழ் நாட்டின் தென் கோடி மாவட்ட நகரில் பொதுவுடைமைக் கட்சி குயில் குஞ்சும் பிறந்தது. அதற்குப்

பெற்றோர் இட்டபெயர் நல்லகண்ணு !

கர்ணன் கவச குண்டலத்துடன் பிறந்ததாக மாபாரதக் கதை கூறுகிறது. அதில் கற்பனை கலந்திருக்கலாம். ஆனால், நமது தோழர் நல்லகண்ணு பிறக்கும்போதே, தான் பின்பற்றும் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியோடு பிறந்தார் என்பது வரலாற்றுண்மை! திங்களையும், தேதியையும் மறந்துவிட்டு ஆண்டை மட்டும் நினைவில் நிறுத்திப் பார்ப்போமானால் மற்றுமொரு மாமனிதரின் பிறப்புப் பெருமை நம் முன் வந்து நிற்கிறது.

புரட்சியின் தாயகம் பிரான்சு என்றாலும், அதை உலகமயமாக்கிய பெருமை ரஷ்ய நாட்டையே சாரும். இரண்டாம் உலகப் போர் முடிந்த பின்னர், வையமெங்கும் அடிமைத் தளையை அறுத்தெறியும் விடுதலைப் போராட்டங்கள் வீறுகொண்டெழுந்தன. ஆசிய, ஆப்பிரிக்க நாடுகளை மேய்ந்த வெள்ளாடுகளான பிரிட்டன், பிரான்சு, இத்தாலி, இசுபெயின், போர்ச்சுகல், பெல்ஜியம், ஜப்பான் முதலான நாடுகளின் ஆதிக்கப் பிடியை அகற்றிட மக்கள் கிளர்ந்தெழுந்தனர். அவர்களை வழிநடத்தி வெற்றியை ஈட்டித்தந்தனர் போராட்டத் தளபதிகள். அப்போராட்டத் தளபதிகளில் ஒருவர்தான் காங்கோ நாட்டின் விடுதலை வீரர் பாட்ரிஸ் லுமும்பா. இவர் பிறந்ததும் 1925 ஆம் ஆண்டு.

நாட்டுக்குழைத்த நல்லவர்களையும், புரட்சியாளர்களையும், ஆண்டவர்களும், அவர்தம் அடிவருடிகளும் படைவலிமையாலும், சூழ்ச்சித் திட்டங்களாலும், பழிக்கு அஞ்சாமல் கொலையும் கொடுமையும் செய்யும் வன்முறையாளர்களை ஏவியும் கொலை செய்திருக்கின்றனர்; அவமானப்படுத்தி அடித்து ஊனப்படுத்தியிருக்கின்றனர்.

பொல்லாதவர்களால் கொல்லப்பட்ட நல்லவர்களுக்கு எடுத்துக் காட்டாக ஆபிரகாம் லிங்கன் முதல் அண்ணல் காந்தி வரை பலரை வரிசைப் படுத்தலாம். தோழர் லெனின் அவர்களும் 1918, ஆகஸ்டு மாதம் ஒரு கூட்டத்தில் உரையாற்றிவிட்டுத் திரும்பும் போது வன்முறையாளன் ஒருவனால் சுடப்பட்டுக் காயத்தோடு

உயிர் பிழைத்தவரே! ஆனால், விடுதலைப் போராட்டத்தில் வென்று மக்களாட்சியை ஏற்படுத்தி, காங்கோ நாட்டின் முதல் பிரதமராகவும் உயர்ந்த மாமனிதரை, கவிஞரை, புரட்சித் தலைவரைக் கொடுமையான முறையில் கொன்றதையும், கொலை செய்த நிகழ்ச்சியை வெளியிடாமல் மறைத்ததையும் ஒத்த நிகழ்ச்சியை உலக வரலாற்றில் காணமுடியாது. தோழர் நல்லகண்ணு அவர்களும் காங்கோ விடுதலைப் போராளி லுமும்பாவைப் போன்றே, கொடுமைகளைச் சுவைத்தவர்தான். இருவரும் பிறந்த ஆண்டு ஒன்றே என்பது காரணமாக இருக்குமோ?

எதற்கும் இரண்டு பக்கங்கள் உண்டு. மாந்தர்க்கு முகமும் முதுகும் போன்று நம் நாட்டில் பொதுவுடைமைப் பேரியக்கம் தொடங்கப்பட்ட அதே 1925 ஆம் ஆண்டில்தான், நாசிசம் என்னும் நச்சுக் கொள்கையின் பிதாமகர்களான செருமனியின் அடால்ப் இட்லர், இத்தாலியின் முசோலினி இருவரையும் வழிகாட்டிகளாக ஏற்றுக் கொண்டு, மதவாதத்தால் மண்ணைச் சிவப்பாக்கி வரும் ராஷ்டிரிய சுயம் சேவக் சங்கமும் (R.S.S) தோற்றுவிக்கப்பட்டது. அமுதமும், நஞ்சும் ஒரே கடலில் உண்டான கதை இயக்கங்களுக்கும் பொருந்துகிறது. நல்லதை அடையாளம் காட்ட அல்லதும் துணை செய்கிறது!

திசம்பர் இருபத்தைந்தாம் நாளை உலகம் கிறித்துவுக்காகக் கொண்டாடலாம்; ஆனால், தமிழ்நாட்டின் விவசாயத் தொழிலாளர்கள் தோழர் நல்லகண்ணு அவர்களை எண்ணியும் கொண்டாடுவர். அவர்களுக்காக அயராது உழைக்கும் தொண்டின் இமயம் பிறந்த நாள் திசம்பர் 25 தானே! அவரைப் பெற்றுத் தந்த மாவட்டத்தினுள் நுழைந்து பார்ப்போமா?

பெருமை பேசும் திருநெல்வேலி

திருநெல்வேலி! இந்தப் பெயருக்கு வரலாற்றுச் சிறப்பும் உண்டு; புராணப் பெருமையும் உண்டு. தோழர் நல்லகண்ணு பிறந்த ஊர் இந்த மாவட்ட எல்லைக்குள்ளே தான் இருக்கிறது. வட்டங்களும், மாவட்டங்களும் இனப்பெருக்கம் செய்யாதிருந்த அந்தக் காலத்தில் தூத்துக்குடியும் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் அடங்கியிருந்தது.

திருநெல்வேலி என்றதும் எத்தனையோ சிறப்புச் செய்திகள் சிறகு விரித்து சிந்தனையை வட்டமடிக்கின்றன.

“தன்று தன்பொழில் நழைந்து எழுவிய

கேகைப் போதணைந்து

தென்றல்வந் துலவிய திருநெல்வேலி” என்று தேவாரத்தில் திருஞானசம்பந்தர் பாராட்டிய இயற்கை வளம் பெற்ற ஊர் இது. எல்லா ஊர்களும் புலவர் பாடும் பேறு பெற்றதில்லை. ஊர், கோயில், மன்னர், மக்களைப் புலவர்கள் பாடுவதைப் பெருமையாகக் கருதிய காலமொன்றிருந்தது.

“ஓங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி

மாங்குடி மருதன் தலைவன் ஆக

உலகிமாடு நிலைஇய பலர்புகழ் சிறப்பின்

புலவர் பாடாது வரைகஎன் நிலவரை”

-புறம்-72.

“இளையன் என்றெண்ணி, ஏளனம் செய்து எதிர்க்க வந்த மன்னர்களைப் புறமுதுகிடச் செய்யாவிட்டால், மாங்குடி மருதன் முதலாகப் போற்றும் பெரும்புலவர் என்னைப் பாடாது என் நாட்டை விட்டு நீங்குக” என்று வஞ்சினம் கூறினான் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன். இதிலிருந்து புலவரால் பாடப் பெறுவதை அன்று அவ்வளவு சிறப்பாகக் கருதினர் என்பதை உணரலாம். அதனாலேயே பதிகம் பாடப் பெற்ற கோயில்களைப் “பாடல்பெற்ற ஸ்தலம்” என்று பெருமையாகப் பேசினர் பக்தர்கள். திருநெல்வேலி பாடல் பெற்ற ஊர் மட்டுமன்று, அதன் பெருமைக்கு ஏராளமான காரணங்களும், சான்றுகளும் மண்டிக் கிடக்கின்றன.

மலையருவிகள் இசை பாட, சாரலைத்தூது விட்டுச்

சுற்றுலாப் பயணிகளை ஈர்த்துக் குளிப்பாட்டிக் குளிர்விக்கும் குற்றாலம் எத்தனையோ சிற்றிலக்கியங்கள் பிறக்கத் தூண்டுகோலாக இருந்திருக்கிறது. குற்றாலம் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தின் சிறப்புச் சிகரம்!

நமது தேசிய விலங்கான புலிகளின் காப்பிடமாக விளங்கும் களக்காடு முண்டந்துறை இம்மாவட்டத்தில் தான் இருக்கிறது.

திருநெல்வேலி என்றதும் பாஞ்சாலங்குறிச்சியும், விடுதலை முழக்கமிட்ட வீரபாண்டிய கட்டபொம்மனும், செக்கிமுத்த செம்மல் கப்பலோட்டிய தமிழன் வ.உ. சிதம்பரம் பிள்ளையும், கொடுமை செய்த வெள்ளையனான ஆஷ் துரையைக் கொன்ற வாஞ்சிநாதனும், விடுதலை வீரரும், பொதுவுடைமை இயக்கப் போராளியுமான சங்கரய்யாவும் நினைவுக்கு வருவர். முழுமையாகக் கூறப் புகுந்தால் போரட்ட வீரர்களின் பட்டியல் நெடுஞ்சாலையென நீளும்..

கட்சியின் பெயரால் சொத்து சேர்த்தவர்களையும், வேறுவழியில் சேர்த்த சொத்துக்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள கட்சி துவக்குபவர்களையும் சுண்டு வருகிறோம். ஆனால், கட்சிக்காகத் தம் குடும்பச் சொத்து முழுதும் கொடுத்தவர்களை கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியில்தான் காண முடியும்! இ.எம்.எஸ். நம்பூதிரிபாடு, ஜோதிபாகு என்று பலரைக் குறிப்பிடலாம். திருநெல்வேலி மாவட்டக் கட்சி அமைப்பாளர் தோழர் மீனாட்சி நாதனும் கட்சிக்குத் தம் குடும்பச் சொத்துக்களைக் கொடுத்தவர்தான். நாட்டளவில் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியினர் கட்சிக்குத் தம் சொத்துக்களைக் கொடுத்தது குறித்துத் தோழர் பி.சி.ஜோஷி அண்ணல் காந்திக்குத் தெரிவித்த கருத்தும் உணரத்தக்கதாகும். “எங்கள் கட்சித் தோழர்களில் சிலரை உங்கள் முன் என்னால் நிறுத்த முடியும். இவர்கள் பங்கிற்கே லட்சக் கணக்கில் மதிப்புள்ள சொத்துண்டு; தங்கள் சொத்து பூராவையும் கட்சிக்கு அளித்திருக்கின்றனர் இத்தோழர்கள். இவர்களைக் கண்டதும் நீங்கள் (காந்தியடிகள்) மகிழ்ச்சியடைவீர்கள்; அதே சமயம் திடுக்கிடவும் செய்வீர்கள் என்பதில் எனக்கு ஐயமில்லை. ஏனெனில் அவர்களெல்லாம் புகழ் பெற்ற குடும்பத்துப் பிள்ளைகள்”.

இயற்கை வளத்துக்கு மட்டுமன்று, இலக்கிய நலத்திற்கும் திருநெல்வேலி மாவட்டம் சிறப்புப் பெற்றது. காவடிச் சிந்துக் கவிஞர் சென்னிக்குளம் அண்ணாமலை ரெட்டியார்,

“முப்பது கோடி சனங்களின் சங்கம் முழுமைக்கும்

பொதுவுடைமை” கோரிய பாவலன் பாரதி. சிற்றிலக்கிய வகையில் ஒன்று தூது. இலக்கியத்தில் தூது என்பதற்கு ‘வாயில்’ என்றும் பொருள் உண்டு என்பதை விளக்க, ‘மாரிவாயில்’ நூல் படைத்தளித்த அறிஞர் ச. சோமசுந்தர பாரதி, ‘சாப விமோசனம்’ என்னும் சிறுகதை மூலம் எழுத்துலகில் புரட்சி செய்த புதுமைப்பித்தன் முதலானோர் நினைவுக்கு வருவதைத் தவிர்க்க இயலவில்லை. இலக்கிய வாணர்களின் எண்ணிக்கை இம்மாவட்டத்தில் இன்னும் உண்டு.

விடுதலை வேள்வியில் வெந்து எழுந்தவர்களான இதழாசிரியர் டி.எஸ். சொக்கலிங்கமும், அவருடைய நிழலாக விளங்கிய தினமணி முன்னாள் ஆசிரியர் ஏ.என். சிவராமனும், செய்தித்தாள் படிப்பதை எளிய மக்களுக்குப் பரப்பிய ‘நாம் தமிழர்’ இயக்கம் கண்ட தினத்தந்தி நாளேட்டின் நிறுவனர் சி.பா.ஆதித்தனாரும் திருநெல்வேலி மாவட்டத்துக்காரர்கள்தாம்.

சேங்கன்-கிடாரி என்றும், தந்தி-பிடி என்றும், கலை-நவ்வி என்றும், கடுவன்-மந்தி என்றும் விலங்கினத்தில் ஆண் பெண்ணைக் குறிக்கத் தனித்தனிச் சொற்களிருந்தாலும், பறவை இனத்தில் மட்டில் எல்லாப் பறவைகளிலும் ஆணைக் குறிக்க சேவல் என்னும் ஒரே சொல்தான் உண்டு. இந்தச் சிறப்புடைய பறவைகளுக்குக் காப்பிடமாக (சரணாலயம்) உள்ள கூத்தங்குளம் எல்லாம் திருநெல்வேலி மாவட்டத்திற்குப் பெருமை சேர்த்தாலும், வெய்யிலை உடலில் போர்த்திக் கொண்டு, காடு, கழனிகளில் பாடுபடும் விவசாயக் கூலித் தொழிலாளர்களின் மேம்பாட்டுக்காகப் பாடுபடச் சங்கம் அமைத்துப் போராடிய பொதுவுடைமைத் தோழர் நல்லகண்ணு அவர்களைத் தமிழ் நிலத்திற்குத் தந்த மாவட்டம் என்னும் பெருமையை முழு நிலவுக்கே பொட்டு வைத்துப் பார்ப்பதொத்த சிறப்பென்று கூறலாம். மண்ணால் மக்களும், மக்களால் அவர் பிறந்த மண்ணும் பெயர் பெறும் என்பதற்கு மேலே சொல்லப்பட்ட சான்றோர்களே நல்ல எடுத்துக்காட்டாம். சரி, தோழர் நல்லகண்ணு பிறந்த ஊர்?

பிறந்த ஊர் திருவைகுண்டம்

தோழர் நல்லகண்ணு பிறந்த ஊர் சிறீவைகுண்டம் எனப்பட்ட திருவைகுண்டம். இது திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் உள்ள ஊர் என்பதால் அம்மாவட்டச் சிறப்புகள் சிலவற்றை நினைவூட்டினோம். ஊர்களுக்குக் காரணப் பெயர்கள், கற்பனைப் பெயர்கள் என்று மட்டுமல்லாமல் கடவுள் பெயர்களையும் சூட்டியுள்ளனர் முன்னோர். திருவைகுண்டம் மூன்றில் எதைச் சேர்ந்தது என்பதைப் படிப்பாளிகளே தீர்மானித்துக் கொள்ளலாம்!

தொழில் நகரில் பிறந்தால் வேலை வாய்ப்பைப் பெறலாம். பொழில் நகரில் பிறந்தால் இயற்கை எழிலில் திளைக்கலாம். கோபுரம் உயர்ந்த ஊரில் பிறந்தால் கதைகள் பல கேட்கலாம். தோழர் நல்லகண்ணு பிறந்த ஊருக்கு கோயில் சிறப்புண்டு. பெரிதாகப் பேசக்கூடிய சிறப்பு தோழர் நல்லகண்ணு வழியாகத்தான் திருவைகுண்டத்தைச் சென்றடைய வேண்டும். இவ்வூரின் கடந்த காலப் பெருமைகளை மிகுத்துப் புகழை நிலை நாட்டச் செய்யும் பெற்றியும், செயல் வெற்றியும் கண்டிருப்பவர் தோழர் நல்லகண்ணு. இவரைப் பெற்றதால் பெற்றது பெருமை திருவைகுண்டம்.

இன்றுள்ள கட்சிகளைப் போன்று, ஆதியிலும் கட்சிகள் இருந்தன. அன்று அவற்றைக் கட்சிகள் என்று கூறாமல் மதங்கள் என்றனர். பெயர் வேறாக இருந்தாலும், செயல் ஒன்றுதான். கட்சிகள் எல்லாம் மக்களை முன்னிலைப்படுத்திக் கொள்கைக் கோட்பாடுகளை வகுத்துக் கொண்டு இயங்குவதைப் போன்று, அன்று மதங்கள் கடவுளரை முன்னிறுத்தி மதக்கொள்கைகளை வகுத்துப் புகுத்தின. பொதுவுடைமை, தனியுடைமைக் கொள்கைப் போராட்டம் நடந்து கொண்டிருப்பதைப் போன்று, அன்றும் எதிரெதிர் இயக்கங்களாக ஆத்திக நாத்திகப் போராட்டங்கள் நடந்து வந்தன.

பிருகற்பதி (பிருகஸ்பதி) கண்ட லோகாய்தம், கபிலர் கூறிய சாங்கியம், அக்கபாதனால் அறிமுகப் படுத்தப்பட்ட நையாயிகம், கனாதன் முன்னெடுத்து மொழிந்த வைசேடிகம், சைமினியின் மீமாஞ்சகம் ஆகிய பொருள் முதல்வாதிகளின் இயக்கங்களுக்கெதிராகக் கருத்து முதல் வாதிகளான சிவனிய மாலிய (சைவர், வைணவர்) மதத் தலைவர்கள் முனைந்து நின்று முற்போக்கான கருத்துகளை முறியடிப்பதில் வெற்றி பெற்றனர்! அறிவு மதமான பௌத்த மதத்தைத் தவிர மற்றவை மக்களால் மறக்கப்பட்டு விட்டன. பௌத்தம் நிலைத்ததெனினும், அது தோன்றிய மண்ணில் பெருமக்களால் பின்பற்றப் படாமல், சிறுபான்மையினர் மதமாயிற்று.

வெற்று நம்பிக்கையில் மக்களைக் கட்டிப் போட்டன சில மதங்கள்! ஆசையையும், அச்சத்தையும் ஊட்டியே மக்கள் நெஞ்சங்களில் நிலைத்தன சிவனியமும், மாலியமும். தமிழகத்தில் இவ்விரு மதங்களுக்கும் மன்னர்களிடமிருந்தும், சமயம் சார்ந்த புலவர்களிடமிருந்தும், பொருள், புராணங்கள் மூலம் ஊக்கமும் ஆக்கமும் கிடைத்தன. இதனால் இவ்விரு மதங்கள் மட்டில் இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில், குறிப்பாகத் தமிழகத்தில் தங்களை நிலைப்படுத்திக் கொண்டன.

மதங்களிடம் மக்கள் நம்பிக்கை இழக்காமல் பார்த்துக் கொள்ள, கோயில்கள் கட்டப்பட்டு வழிபாடு வலியுறுத்தப் பட்டது. சடங்குகள், விழாக்கள் மூலம் மக்களை இன்புறச் செய்தனர். புராணக் கதைகளால், அச்சமும், நம்பிக்கையும் ஊட்டப்பட்டன. கற்பனைக் கதைகளை உண்மையென நம்பச் செய்வதற்காகத் தாங்கள் படைத்த கடவுளுக்கும், கடவுளை நினைவு படுத்த ஊர்களுக்கும் ஏற்ற பெயர்களைச் சூட்டினர்.

சிவனிய மதத்தார் தம் கோயில் உள்ள ஊர்களுக்குத் தமிழில் பெயரிட்டனர். மாலிய மதத்தார் கோயில்களுக்கு வட மொழிப் பெயர்களைச் சூட்டுவதில் ஆர்வம் காட்டினர். மொழிப் பிரச்சனையால் வைணவர்களுக்கிடையில், பிணக்கும், பிளவும் கூட ஏற்பட்டது!

மதத்திற்கு மன்னர்கள் அடிமையாக்கப் பட்டனர். போதனையால் போதையூட்டப் பட்டனர். சமயத் தலைவர்களே அவர்களுக்கு வழிகாட்டிகளாயினர். மக்களிடமிருந்து திரட்டப்பட்ட வரிப்பணம்; பெருங்கோயில்களைக் கட்டப் பயன்படுத்தப்பட்டது. வேலையின்மையைப் போக்கியதால், மக்களும் அதை வேண்டாத வேலையாக எண்ணவில்லை. கோயில்களால் சிற்பக் கலையும், நாடகக் (நாட்டியம்) கலையும் வளர்ந்தன! கோயில்களை உயிர்ப்புடன் வைத்துக் கொள்ளப் பூசைகள் செய்யப்பட்டன. அதற்காக நிலமும், பொன் பொருள்களும் அரசர்களாலும், அவர்களுடைய அந்தப்புர சொந்தங்களாலும் வாரி வழங்கப்பட்டன.

புராணங்களைப் புனைந்தவர்களுக்கும், பூசனை செய்தவர்களுக்கும், போதனை புரிந்தவர்களுக்கும் பட்டங்கள், பரிசுகள் தாராளமாகத் தரப்பட்டன. அவற்றைப் பெற்றவர்கள் பார்ப்பணர்களாகவே இருந்தனர். அவர்கள்தாமே உடலுழைப்பு செய்யாமல், மூளை உழைப்பை மூலதனமாக வைத்து முன்னேறியவர்கள்!

ஏழாம் நூற்றாண்டு முதல், பதினாறாம் நூற்றாண்டு வரை மதபோதனை செய்தவர்களே மக்களிடையே மதிப்புப் பெற்றிருந்தனர். அந்தக் காலகட்டங்களில் கோயில் மூலவர்கள் பெயரையே ஊர்களும் பெற்றன. புராணக் கதை நிகழ்வுகளுக்கு ஏற்பவும் ஊர்ப் பெயர்களைப் பொருத்தம் பார்த்துச் சூட்டினர். அப்படிப் பெயர் பெற்ற ஊர்களில் ஒன்றுதான் சிறீவைகுண்டம் என்னும் திருவைகுண்டம்!

சிவன், திருமால் மட்டுமல்லாமல், இவர்களின் துணைவியர்(!)களுக்காகக் கட்டப்பட்ட பெருங்கோயில்கள் 'திரு' என்றோ சிறீ (ஸ்ரீ) என்றோ முன்னொட்டுடன் அழைக்கப்பட்டன. 'திரு' என்னும் சொல்லுக்குக் "கண்டாரால் விரும்பப்படும் தன்மை நோக்கமாகிய அழகு" என்று பொருள் கூறியுள்ளார் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார்க்கு உரைகண்ட பேராசிரியர். அவ்வாறு 'திரு' என்னும் முன்னடைவு பெற்ற ஊர்கள் ஏராளம்! திரு என்று தொடங்கும் ஊர்கள் தமிழகத்திற்கு வெளியே ஒன்பது உள்ளன. அப்படியானால் தமிழகத்தில் ...?

இலக்கியங்களின்படியும், தமிழக வரலாற்று நூல்களின்படியும் கூறுவதானால் தொண்டை நாட்டில் மட்டில் ஐம்பத்து நான்கு, நடுநாட்டில் இருபத்து மூன்று, சோழ நாட்டில் இருநூற்று முப்பத்தொன்று, பாண்டிய நாட்டில் முப்பத்து மூன்று, கொங்கு நாட்டில் ஏழு ஊர்களும் திரு என்று தொடங்கும் பெயர்களைப் பெற்றுள்ளன.

இவைமட்டுமன்றி சிறீ (ஸ்ரீ) என்னும் முன்னடைவுடன் சிறீரங்கம், சிறீவரமங்கை, சிறீவைகுண்டம் போன்ற ஊர்களும் உள்ளன. தற்போது, தமிழார்வலர்களால் சிறீரங்கம் திருவரங்கமாகவும், சிறீவைகுண்டம் திருவைகுண்டமாகவும் திருத்தி அழைக்கப்படுகின்றன.

சில ஊர்களின் பெயர்கள் மறைந்தும், திரிந்தம், திருந்தியும் வழக்கில் உள்ளன. திரிந்த ஊர்ப்பெயருக்கு எடுத்துக் காட்டு திருப்பாதிரிப்புலியூர். இது தற்போது திருப்பாப்புலியூர் என்றே கூறப்படுகிறது. மறைந்த ஊர்ப்பெயருக்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டு இதோ :-

விழுப்புரம் மாவட்டம், வானூர் வட்டத்தில் உள்ள சிற்றூர் ஒழிந்தியாம்பட்டு. இது புதுவை-திண்டிவனம் நெடுஞ்சாலையில் கிளியனூருக்குத் தெற்கே சற்று உள்ளடங்கியுள்ளது. இதன் ஆதி பெயர் 'திரு அரசிலி'! இந்த ஊருக்கு நேரில் சென்று அவ்வூர் மக்களைக் கேட்டாலே அப்படி எந்த ஊரும் இங்கில்லையே என்பார்கள்.

தோழர் நல்லகண்ணு பிறந்த நாள், மாவட்டம், ஊர் முதலானவற்றைக் கூறத் தொடங்கி, சிறு வரலாற்றுச் சுற்றுலாவையே முடித்து விட்டோம். இனி அவருடைய நெடிய வரலாற்றுப் பாதையில் நடந்து வருவோமா?

பிறப்பும் வளர்ப்பும்

“வட வேங்கடந் தென்குமரி

ஆயீடைத்

தமிழ்கூறும் நல்லுலகில்” தோன்றியவர்களில் பொதுமை நோக்கும், போராட்டப் போக்கும் கொண்ட மறவர்களை ஈன்றளித்த பெற்றோர் பேசப்பட வேண்டியவர்கள்.

ஈன்ற பொழுதினும் தன் தாயைப் பெரிதுவக்கச் செய்யும் சான்றோனாக உயர்ந்துள்ள தோழர் நல்லகண்ணு அவர்களின் பெற்றோருக்கு உழைப்போர் உலகம் நன்றிக் கடன் பட்டுள்ளது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுவரை மணிப்பொறியின் சிறிய முள்ளைப் போன்ற வேகத்தோடு வளர்ந்து வந்த அறிவியல், குமுகாய முன்னேற்றம், இருபதாம் நூற்றாண்டில் வினாடி முள்ளின் வேகம் பெற்று, இருபத்தொன்றில் புரவி வேகம் பெற்றிருக்கிறது!

அரை நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் கூடப் பெற்றோர் தம் பிள்ளைகளுக்குப் பெயர் சூட்டுவதற்கும், இன்னொருவர் உதவியை நாடினர்; இன்றும் நாடுகின்றனர். சடங்கு, சாதகங்களில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தவர்கள், பிள்ளைகளுக்குச் சூட்டும் பெயர்களில் பொருளிருக்க வேண்டுமென்றோ, பொருத்தம் இருக்க வேண்டுமென்றோ எண்ணுவதில்லை. சோதிடன் சொன்னவாறும், வேதியன் கூற்றுப்படியும் பெயரிட்டனர்.

உழைக்கும் மக்கள், எல்லாவற்றுக்குமே பிறரைச் சார்ந்திருக்கும்படி சாத்திர சம்பிரதாயங்களால் அவர்களுடைய சிந்தையையும், செயலையும் கட்டிப் போட்டிருந்தனர். அடித்தட்டு மக்கள் நிமிர்ந்து நிற்காமல் அழுத்தி வைப்பதற்குப் பெருந்தனக்காரர்களைப் போன்றே, வேத சாத்திரங்களும் பெரும்பங்கு வகித்தன. இதில் முதலாவதாகவும், மூலமாகவும் இருந்தது மனுநீதி!

மனுநீதி, மாந்த நீதிக்கு எதிரான கனு நீதி! ஒரு குலத்துக்கு ஒரு நீதி என்று கூறிப் பொது நீதியைப் புண்ணாக்கிய அநீதி! புரட்டின் மிரட்டல் நீதி!

உழைக்கும் பெருமக்களை இழிவு படுத்திய மனுநீதிதான் ஒரு காலத்தில் மன்னர்கள் வழங்கிய நீதியாக இருந்தது. மழைநீதியாக இல்லாமல் பிழை நீதியாக இருந்த இந்தக் கருப்பு நீதியை ஏற்றுக் கொண்ட மக்கள், தாங்கள் பெற்றெடுத்த பிள்ளைச் செல்வங்களுக்குக் காதுக்கினிய, கருத்துடைய பெயர்களைச் சூட்டாமல் குப்பன், சுப்பன், கருப்பன், மண்ணாங்கட்டி என்றும் பெண் பிள்ளைகளுக்குக் காத்தாயி, கருப்பாயி, புட்டலாய், சடைச்சி என்றெல்லாம் கொச்சையான பெயர்களைச் சூட்டி அழைத்தனர். பார்ப்பனச் சேரிகளில் இப்படிப்பட்ட பெயர்கள் ஒலிக்கவில்லையே என்று எவரும் சிந்திக்கவுமில்லை, கேட்கவுமில்லை.

ஈகச் செம்மல், உழைக்கும் மக்கள் தழைக்கப் பாடுபடும் தன்னலந் துறந்த தலைவர் தோழர் நல்லகண்ணு அவர்களை ஈன்றளித்த தாயின் பெயர் கருப்பாயி! நிழல் கருப்பாக இருந்தாலும், அதில்தானே இளைப்பாற முடியும்! பெண்மை நலன்களுக்குத் தன்னை இலக்கணமாக்கிக் கொண்டிருந்த இவரை மணந்தவர் ந.இ. இராமசாமி! உலகூட்டும் வேளாண் தொழில் புரிந்தவர்.

அயலார் நம் நாட்டில் அடிவைக்கும் முன்னர் நம் நாட்டின் பெருந்தொழில் வேளாண்மை ஒன்றுதான். இதற்கடுத்த தொழில் கைத்தறி நெசவு. இன்று தொழில்கள் பல பெருகியிருந்தாலும் பெரும் எண்ணிக்கையில் தொழிலாளர்கள் பணியாற்றுவது ஜவுளித் துறையில்தான். சற்றொப்ப 3.5 கோடித் தொழிலாளர்கள் இத்துறையில் உள்ளனர். இவ்விரு தொழில்களுக்கும் தேவையான கருவிகளைச் செய்து தரும் தச்சர், கருமார் போன்ற கைத்தொழில் வினைஞரும் இருந்தனர்.

தந்தை இராமசாமி பெருந்தனக்காரரோ, பண்ணையாரோ அல்லர். நடுத்தர விவசாயி. கருப்பாயி குடும்பத் தலைவி.

இவ்விணையருக்கு, மாவீரன் இலெனினைப் போன்று மூன்றாம் மகவாகப், பொதுவுடைமைப் பேரியக்கம் தொடங்கப்பட்ட மாநாட்டின் தொடக்க நாளான 25.12.1925 இல் நல்லகண்ணு பிறந்தார். நல்லவர் பிறந்த நாளில் (கிறிஸ்துமஸ்) பிறந்தார் என்பதாலோ, நல்லவராகவே விளங்குவார் என்பதாலோ, பிள்ளைக்கு நல்லகண்ணு என்று பெயரிட்டனர்.

“குழலினிது யாழினி தென்பதம் மக்கள்
மழலைச்சொல் கேளா தவர்”.

குறள்-66. என்றார்

வள்ளுவர். அவர் காலத்தில் குழலும், யாமும் தமிழர் இல்லங்களில் இருந்திருக்கலாம், கேட்டிருக்கலாம். பிற்காலத்தில் தமிழர் தம் நுண்கலைத் திறத்தை விட்டுக் கொடுத்து விட்டு உழவு, நெசவுத் தொழிற்கருவிகளைத் தூக்கிக் கொண்டு, வியர்வைக் குளியலுக்கு வெளியேறி விட்டார்கள். வறுமையோடு ஒன்றி வாழும் எளிய மக்கள் வீட்டின் அடுப்படியில் குழலையும். வேலியில் யாழையும் (வேலியில் தொங்கும் சுரக்காயை மாட்டி வைத்த யாழ் என்றார் கவிஞரேறு வாணிதாசன்) கண்டிருந்தனர்.

நல்லகண்ணுவின் பெற்றோர் யாழையும் குழலையும் சுவைத்து இனிதென்றார்களோ இல்லையோ, மாலை இன்பத்தில் திளைக்கத் தவறவில்லை. கருப்புத் தங்கம் நல்லகண்ணு பிறந்த கால நிலை இது.

குழந்தை நல்லகண்ணு, பள்ளிக்குச் செல்லும் பருவம் வரை எல்லாக் குழந்தைகளையும் போன்று, தாயின் புடைவை முனையைப் பற்றிக் கொண்டு நடந்து, மடியில் உறங்கி, கொஞ்ச கன்னம் கொடுத்து வளர்ந்தவர்தான். கல்விக்கண் திறக்க வேண்டியது ஒவ்வொரு பெற்றோரின் கடமையன்றோ? நல்லகண்ணுவைப் பெற்றோரும் இந்தக் கடமையிலிருந்து பின்வாங்கிவிடவில்லை. கல்வி பெறச் செய்தனர். ஆனால், மொட்டாக இருந்த போதே முகரக் கொடுக்கவில்லை.

விளையும் பயிர்

பிள்ளைகள் பேசத் தொடங்கியவுடனேயே பெரும் படிப்பாளியாக்கிவிட வேண்டுமென்ற பேராசை இல்லாதவர்களாகப் பெற்றோர் இருந்த காலம். ஆட்டுப் பட்டிகளைப் போன்று மழலைகளை அடைத்து வைத்து, ஆங்கிலப் பாடல்களை மூளையில் திணிக்கும் மழலையர் ஆங்கிலப் பள்ளிகள் பெரு நகரங்களிலேயே இல்லாதிருந்தது. குழந்தை ஐந்து வயதை முடிக்கும் வரை, கண்முன்னாலேயே வளர்த்தெடுத்துப் பள்ளியில் சேர்த்தனர் பெற்றோர். நல்லகண்ணுவையும் அவருடைய பெற்றோர் கல்விப் பருவம் எய்திய பின்னரே பள்ளியில் சேர்த்தனர்.

இலெனின் தாய் மரியா அலெக்சாந்த்ரோவ்னா தன் பிள்ளையை 9-ஆம் வயதில்தான் பள்ளிக்கு அனுப்பினார். அதுவரை வீட்டிலேயே பயிற்றுவித்து வந்தார். இராமசாமி, கருப்பாயி இணையரும் தம் பிள்ளையைத் தொல்லையாக எண்ணி, ஐந்து வயதுக்கு முன்னரே பள்ளிக்கு அனுப்பிவிடவில்லை. கல்வி பெறத்தக்க அகவையை எய்திய பின்னரே நல்லகண்ணுவைப் பள்ளியில் சேர்த்தனர். “ஐந்தில் வளையாதது” என்னும் பழமொழியே கல்வி பெறும் வயதைக் குறித்து எழுந்ததே.

திருவைகுண்டம் சிற்றூர் அல்ல. ஆகையால் அன்றே அவ்வூரில் உயர்நிலைப் பள்ளி இருந்தது. அந்தக் காலத்தில் ஊர்தோறும் பள்ளி என்ற நிலை இல்லை. தொடக்கக் கல்வி பெறவே சிறுவர்கள் பல மைல் தூரம் நடக்க வேண்டியிருந்தது. நல்லகண்ணு உள்ளூர் கார்னேசன் உயர்நிலைப் பள்ளியிலேயே பத்தாம் வகுப்பு முடியக் கற்கும் வாய்ப்பைப் பெற்றிருந்தார். படிப்புப் பயணம் பழுதின்றித் தொடர்ந்தது. கல்வியின் ஊடே பொதுத் தொண்டில் ஆர்வமும் வளர்ந்து வந்தது.

இவருடைய பள்ளிப் பருவத்தில் நாட்டில் விடுதலைப் போராட்ட அலையின் வீச்சு அதிகமாக இருந்தது. அதன் தாக்கம்

ஊக்கம் மிக்க மாணவர்களின் மனத்தில் ஊடுறுவியது. நெருக்கடி நேரத்தில் துணியும், அவசியப்படும்போது உழைப்பும், அழுத்தப்படும்போது எழுச்சியும் ஏற்படுவது இயல்பே! மிரண்டு கிடந்தவர்கள் சுரண்டல் ஆட்சிக் கெதிராகத் திரண்டெழுந்த நேரம்! பெருங்கவிஞன் பாரதி, விடுதலை வேங்கையாகக் கொதித்தெழுந்த கப்பலோட்டிய தமிழன் வ.உ.சி. போன்றோரின் எழுத்தும், பேச்சும், செயலும் மாணவர்கள் உள்ளத்தில் போராட்டக் கனலை மூட்டின. நல்லகண்ணுவின் நெஞ்சிலும் போராட்டத் தீ பற்றிக் கொண்டது.

உள்ளூர் அரசியல் மேடைகளில் முழங்கிய வ.உ.சி, முத்துரங்க முதலியார், பசும்பொன் முத்துராமலிங்கத் தேவர், திரிகூட சுந்தரம் பிள்ளை, சோமயாஜிலு போன்றோரின் உரைகளைக் கேட்டு உணர்ச்சியும், மனக் கிளர்ச்சியும் பெற்றார் நல்லகண்ணு. விடுதலைப் போராட்டச் சூழல் இவரையும் தன்பால் ஈர்த்துக் கொண்டது. விதை ஊன்றுவதற்கு ஈரநிலம் எப்படி ஏற்றதோ, அப்படி கருத்து விதை ஊன்றினால், வேர் பிடித்து விளைவதற்கு இளமைப் பருவமே ஏற்றது.

மாணவர்களுள்ளும் மலட்டாறுகள் உண்டு. ஆனால், நல்லகண்ணு கரை புரண்டோடும் தாமிரபரணி! எண்ணித் துணியும் இயல்பு அரும்பாத இளம் பருவத்திலேயே விடுதலைப் போராட்ட வேள்வியில் தன்னை எண்ணொயாக்கிக் கொண்டவர். அகவையை மீறிய ஆர்வம். ஆற்றலுக்கும், வாய்ப்புக்கும் ஏற்ற பணிகள் என்ற அடிப்படையில், கூட்டங்களுக்குப் பரப்புரை செய்தல், மண்டை விளக்கு (பெட்ரோமாக்ஸ்) ஏந்தல் போன்ற பணிகளை ஆர்வமுடன் செய்தார்.

“விளையும் பயிர் முளையில் தெரியும்” என்பது பட்டறிவு மிக்கோர் கூறிய பழமொழி. வரலாற்றில் வாழும் பலருடைய இளமைக் காலம் இம்மொழியின் பழுதற்ற தன்மையைப் பறைசாற்றிக் கொண்டிருக்கிறது. கலைஞர் கருணாநிதி தன் பதிநான்காம் அகவையிலேயே 1938-ல் நடந்த இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் பங்கேற்றார். பதினைந்தாவது வயதில் சீர்திருத்தச் சங்கத்தின் தலைவரானார்.

சோவியத் ரஷ்யாவின் வளர்ச்சியில் பெரும் பணியாற்றிய இரும்பு மனிதர் ஜோசப் ஸ்டாலின் தன் பதினைந்தாம் அகவையிலேயே புரட்சி இயக்கத்தில் பங்கு பெற்றவர். இப்படிப் பல தலைவர்களின் பெயர்களைப் பட்டியலிடலாம். இவர்களின் வரிசையில் இடம் பெறுபவர்தான் நல்லகண்ணு. இல்லையென்றால், பதின்மூன்று வயது நிறைவடையும் முன்னரே 1937 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற தேர்தலில் பேராயக் (காங்கிரசு) கட்சி வேட்பாளருக்காக வாக்குக் கேட்டிருப்பாரா?

வயது வந்தவர்க்கெல்லாம் வாக்குரிமை வழங்கப் படாதிருந்த காலம் அது. மக்கள் தொகையில் வீசம் பகுதியினராக (பதினாறில் ஒரு பகுதியினர்) இருந்த சொத்து வரி செலுத்தியவர்களும், பட்டதாரிகளும் மட்டுமே வாக்குரிமை பெற்றிருந்தனர். நாடு விடுதலை பெற்று, இந்திய அரசியல் சட்டம் 1950 ஆம் ஆண்டு நடைமுறைக்கு வந்த பின்னர் நடைபெற்ற 1952-ஆம் ஆண்டு, முதல் பொதுத் தேர்தலில்தான் இருபத்தொரு வயதானவர்களுக்கெல்லாம் வாக்களிக்கும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. இன்று பதினெட்டு அகவை முடிந்தவர்களும் வாக்களிக்க வரிசைகளில் நிற்கின்றனர்.

அந்தக் காலத்தில் தேர்தல் பரப்புரைப் பணியில் சிறுவர்களின் பங்களிப்பும் இருந்தது. “போடுங்கம்மா ஓட்டு பச்சைப் பெட்டியைப் பார்த்து” என்று சிறுவர் பட்டாளம் தெருப் புழுதியைக் கிளப்பும். காலணா, (ஒரு ரூபாயின் 64 பங்கில் ஒன்று) அரையணா என்ற அளவில் கூலி குறைவாக இருந்ததும், சிறுவர்களும் விளையாட்டாக நினைத்து ஆர்வமாக முன் வந்ததும் தேர்தல் விளம்பரத்திற்கு வேட்பாளர்கள் குறிப்பாக உள்ளாட்சித் தேர்தல்களுக்கு சிறுவர்களைப் பயன்படுத்திக் கொண்டதற்குக் காரணம்.

இந்திய அரசியல் சட்டம் உருவாவதற்கு முன்னர் நடந்த தேர்தல்களில் வேட்பாளர்களுக்குச் சின்னங்கள் அளிக்கப்படவில்லை. வண்ணங்களே வழங்கப்பட்டன. ஒவ்வொரு வேட்பாளருக்கும் ஒரு பெட்டி, அதன் மேல் அவருக்கு ஒதுக்கப்பட்ட நிறத்தில் தாள் (Colour Paper) ஒட்டப்பட்டிருக்கும்.

வாக்காளர், தான் விரும்பும் வேட்பாளரின் நிறப் பெட்டியில் தன் வாக்குச் சீட்டைப் போட வேண்டும். தேர்தல் முடிந்தபின் பெட்டிகள் தனித்தனியாகத் திறக்கப்பட்டு, அவற்றிலுள்ள வாக்குச் சீட்டுகள் எண்ணப்படும். எந்தப் பெட்டியில் அதிக சீட்டுகள் இருக்கிறதோ அந்தப் பெட்டிக்குரிய வேட்பாளர் வெற்றி பெற்றவராக அறிவிக்கப்படுவார். தேர்தலில் பத்து வேட்பாளர்கள் நின்றால் பத்துப் பெட்டிகள் வாக்குச் சாவடியில் வைக்க வேண்டும். அதே நடைமுறை இன்றிருந்தால் எப்படி இருக்கும்?! வாக்குப் பெட்டியின் வளர்ச்சி மின்னணுவாக வானமளவல்லவா வளர்ந்து விட்டிருக்கிறது!

தேர்தல் காலத்தில் ஊர் திருவிழாக் கோலம் கொள்வதைக் கண்டு களிக்க முடியாமல் செய்த பெருமை தேர்தல் ஆணையர் டி.என். சேஷனைச் சேரும். இன்று செயற்படுத்தப்படும் தேர்தல் விதி, கட்டுப்பாடுகள் அன்று செயற்படுத்தப்பட்டிருந்தால் நல்லகண்ணுவுக்குச் சிறு வயதில் தேர்தல் பணியாற்றும் வாய்ப்பே கிடைத்திருக்காது. இந்நாள் இளைஞர்களுக்கோ பொதுத் தொண்டு ஆர்வம் தலையெடுக்க முடியாதபடி மட்டையடி (Cricket) ஆட்டமும், தொலைக்காட்சியும் தடுத்து விட்டனவே!

1938 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற ஆலைத் தொழிலாளர்களின் வேலை நிறுத்தத்தின் போது, வருவாய் இல்லாதிருந்த தொழிலாளர்களின் குடும்பங்களுக்கு உதவும்படி தோழர் ஜீவா விடுத்த கோரிக்கைக்கிணங்க, மாணவர் நல்லகண்ணு வீடு வீடாகச் சென்று அரிசி வாங்கித் தந்து உதவிய உழைப்பின் சிறப்பு மலினமாகி விடுமா?

1940 ஆம் ஆண்டு நடந்த சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தில் பங்குபெற விரும்பினார் நல்லகண்ணு. ஆனால், அவருடைய அகவை அவரை அனுமதிக்கவில்லை. சிறுவன் என்று சேர்த்துக் கொள்ள மறுத்து விட்டனர். அதற்காக ஒதுங்கி நின்று விடவில்லை. போராட்டக்காரர்களோடு சேர்ந்து தானும் முழக்கமிட்டபடி சென்றார்.

போராட்ட விதை

இரண்டாம் உலகப்போர், மண்ணாசை, வளங்களைச் சுரண்டுவது என்னும் வேட்கையில், முதலாளி மனப்பான்மை மிக்க நாடுகளின் மோதலாக ஏற்பட்டிருந்தது. இந்தப் போரை மக்கள் நலன் விரும்பிகள் வெறுத்தனர், எதிர்த்தனர். காலனி ஆதிக்கம் செய்த நாடுகளில் ஒன்றாகப், போரில் ஈடுபட்டிருந்த பிரிட்டனுக்கு உதவ விடுதலை விரும்பிகள் முன்வரவில்லை. மாறாகச், சமதர்மச் சிந்தனையாளர்களும் இப்போருக்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்தனர். இந்த நிலையில், கார்னேசன் பள்ளியில் மாணவர்களைக் கொண்டு போர் ஆதரவு நாடகம் நடத்தப்பட்டது. இதை எதிர்த்து நல்லகண்ணு மாணவர்களைத் திரட்டி ஆர்ப்பாட்டம் செய்தார். மாணவர்கள் மீது காவலர்கள் தாக்குதல் நடத்தினர். தாக்குதலைக் கண்டித்து மாணவர்கள் பள்ளிக்குச் செல்லாமல் வேலை நிறுத்தம் செய்தனர். நல்லகண்ணுவின் தலைமைப் பண்பு இங்கே தலையெடுத்தது!

சிறிய விளக்கு வீதிக் கே வெளிச்சம் தருவதைப் போன்று, மாணவர் நல்லகண்ணு பொதுத் தொண்டில் காட்டிய தொடர்பும், துவக்கமும் அலுவலர்களின் கவனத்தையும் ஈர்த்திருந்தது. அதனால், போர்க் காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட உணவுக் குழுவில் பெருந்தனக்காரர்கள், பண்ணையார்களோடு மாணவர் நல்லகண்ணுவையும் இடம்பெறச் செய்தனர். குழு அமைப்பு விதிகளின்படி, தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர் ஒருவரும் அக்குழுவில் இடம் பெற வேண்டும். எனவே பெரிய குடும்பன் என்ற தாழ்த்தப்பட்ட இனத்தோழரும் குழு உறுப்பினராகச் சேர்க்கப்பட்டிருந்தார்.

சாதி வெறியுணர்வில் மூழ்கிக்கிடந்த மேதி(எருமை)களான மேட்டுக்குடியினர்களால் தங்களோடு, தாழ்த்தப்பட்ட இனத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் இணையாக அமர்வதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. குழு உறுப்பினர்களான பெருந்தனக்காரர்கள், பெரியகுடும்பனைக் கூட்டத்திற்கு அழைக்காமல், அவர் கலந்து கொண்டது போன்ற தோற்றத்தை ஏற்படுத்த கூட்ட நடவடிக்கைப் பதிவேட்டை அவருக்கு அனுப்பிக் கையொப்பம் மட்டும் பெற்று

வந்தனர். குழு உறுப்பினரான நல்லகண்ணுவால் இதைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

“எவ்வாறு நான் சகிப்பேன் இந்தக் கருப்பன் எனக்கெதிரே உட்கார்ந்திருப்பதனை”,

என்று பாவேந்தர் சஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரலில் பாடினாரே, அப்படிப்பட்ட எண்ணங் கொண்டவர்களின் கன்னத்தில் அறையும்படியான முடிவெடுத்தார். அடுத்த குழுக் கூட்டநாள் வந்தது. தோழர் தானே சேரிக்குச் சென்று பெரிய குடும்பனைக் கூட்டிவந்து கூட்டத்தில் உட்காரவைத்தார். இதை எதிர்பார்க்காத பெருந்தனக்காரர்கள் திகைத்தார்கள், நெளிந்தார்கள், பொறுக்க முடியாமல் திருடனுக்குத் தேள் கொட்டிய கதையாகத் துடித்தார்கள். வேறொன்றும் அப்போது அவர்களால் செய்ய இயலவில்லை. அண்ணாவின் வேலைக்காரி நாடக வேதாசல முதலியாராகக் குமுறத்தான் முடிந்தது. இச்செயல் மூலம் சாதி வெறியின் முதுகெலும்பை முறித்தார் தோழர்! விளைவு? முன்னர் நிலவிய முறை முற்றாக மாறி, பின்னர் நடைபெற்ற கூட்டங்களுக்குப் பெருந்தனக்காரர்கள் வருவதைத் தவிர்த்துவிட்டனர். வேண்டாமைகளில் ஒன்றான தீண்டாமையைத் தோற்கடிப்பதில் சிறுவயதிலேயே வெற்றி கண்ட சிறப்பு இவருக்குண்டு.

1942- ஆம் ஆண்டில் குலசேகரப்பட்டினத்தில் வெள்ளைக்கார உப்பு அலுவலர் கொலை செய்யப்பட்டார். இப்போது மட்டிலன்று, அப்போதும் ஆளும் கூட்டத்திற்கு மட்டில் நடக்கக்கூடாதது நடந்துவிட்டால் காவல் பதைக்கும். ஐயப்படுபவர்களையெல்லாம் விசாரணை என்ற பெயரில் அடித்து மிதிக்கும். குலசேகரப்பட்டினத்தில் அன்று இதுதான் நடந்தது. காவலர்களின் அடக்குமுறைக்கு எதிராக மக்கள் ஆர்த்தெழுந்தனர். உப்பில்லாமல் உணவா? நல்லகண்ணு பங்கு பெறாத போராட்டமா? இந்த அளவில் அவர் நின்றுவிடவில்லை. ‘வெள்ளையனே வெளியேறு’, ‘உப்புப் போர்’ போன்ற எல்லாப் போராட்டங்களிலும் பங்கேற்றுத் தன்னைப் போராளியாக முன்னிலைப்படுத்திக்கொண்டார்.

அயலார் ஆட்சிக்கெதிராகவும், அவர்தம் கொடுஞ் செயல்களுக்கு எதிராகவும் அன்று காங்கிரசுக்காரர்கள் மட்டுமே போராடவில்லை. வெவ்வேறு இயக்கத்தினரும், கொள்கை கொண்டவர்களும் போராடியிருக்கின்றனர், இன்னுயிர் ஈந்துள்ளனர்!

- * இந்துஸ்தான் சோசலிச இராணுவம்.
- * பகத்சிங் குழு.
- * ஜீகுந்தர் இயக்கம்.
- * அனுஷீலன் கட்சி.
- * கதார் கட்சி.
- * காங்கிரசு சோசலிஸ்டு கட்சி.

இவை எல்லாமே இந்திய விடுதலைக்காக அதனதன் கொள்கை, செயல் திட்டப்படி போராடியவையே!

மார்க்சியவாதிகள் ஒருபடி மேலே சென்று, காங்கிரசுக் கட்சியினரைவிட முனைப்பாகவும், முன்சென்றும் இந்தியாவுக்கு முழு விடுதலையைக் கோரும் தீர்மானத்தைக் காங்கிரசு மாநாடுகளில் முன்மொழிந்தனர். (இந்தக் கொள்கை வெற்றிக்காகக் கம்யூனிஸ்டுகள் அன்று! காங்கிரசிலும் உறுப்பினர்களாக இருந்தனர்)

1921 ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற ஆமதாபாத் காங்கிரசு மாநாட்டில் கம்யூனிஸ்டுகளான ஸ்ரீசரத் மொகானி முழுவிடுதலைத் தீர்மானத்தை முன்மொழிய, சுவாமி குமாரனந்தா வழிமொழிந்தார்.

1922 இல் நடைபெற்ற கயா காங்கிரசில் சிங்காரவேலர், எஸ்.ஏ. டாங்கே இருவரும் முழுவிடுதலை கோரும் தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்தனர்.

1925 இல் நடைபெற்ற கௌகாத்தி காங்கிரசு மாநாட்டில் வீரேந்திர சட்டோபாத்தியாயா முழுவிடுதலை தீர்மானத்தைக் கொண்டுவந்தார். இவர்கள் அனைவரும் கம்யூனிஸ்டுகளே! ஆனால், காங்கிரசு இவர்கள் கொண்டுவந்த தீர்மானத்தை ஏற்காமலும், அனுமதிக்காமலும் முடக்கிவிட்டது.

இறுதியாக 31.12.1929 இல் நடைபெற்ற லாகூர் காங்கிரசு மாநாட்டில்தான் முழுவிடுதலை கோரும் தீர்மானம் எதிர்ப்பின்றி ஏற்கப்பட்டது. ஆனால், ஆட்சிக் கட்டிலில் அமர்ந்துவிட்ட ஒரே காரணத்தால் பேராயக் கட்சி மட்டுமே தாயக விடுதலைக்காகப் பாடுபட்டதைப் போன்ற மாயத்தோற்றத்தை ஏற்படுத்தி மக்களையும் நம்பச் செய்துவிட்டனர்.

அன்று காங்கிரசுக் கட்சியில் கலந்திருந்து, இந்திய விடுதலைக்காக அரும்பாடுபட்ட கம்யூனிஸ்டுகள், வேறுபலரும், நாடு விடுதலை பெற்ற பின் பதவிப் பலனை நாடாமல், மக்களுக்காகப் பாடுபட அவரவர்க்கு இணக்கமான கட்சிகளில் சேர்ந்து கொண்டனர். விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்வான ஆகஸ்டு போராட்டத் தளபதிகளாக நாடறிந்த அருணா ஆசப் அலி, சதாரா பாத்திரி சர்க்கார், நானா பாட்டீல், உ.பி. போராட்டத் தலைவரான சர்ஜு பாண்டே, ஜார்கண்ட்ராய் முதலானோர் பிற்காலத்தில் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியில் சேர்ந்தனர்.

இவர்கள் மட்டிலன்று, வடக்கேயும், தெற்கேயும் அன்று மூத்த தலைவர்களாக விளங்கியோரில் பலர் பிற்காலக் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியினரே! இவர்கள் எல்லாம் இந்திய விடுதலைக்காக ஈடு இணையற்ற ஈகம்புரிந்தவர்கள். இவர்களைத் தொடர்ந்து வந்தவர்தான் தோழர் நல்லகண்ணு.

ஏழைகளின் ஏற்றத்திற்காகப் பாடுபட்டவர்கள், நாட்டுரிமைப் போராட்டத்தில் பங்கேற்காமல் ஓய்ந்திருக்க மாட்டார்கள். விடுதலைப் போராட்டத்தில் பங்கேற்ற முதலாளிகள் வேண்டுமானால் பிற்காலத்தில் சுரண்டல்காரர்களாகி முன்னேறியிருக்கலாம், ஆனால் பொதுவுடைமைச் சிந்தனையாளர்களால் எந்தவிதமான அடிமைத்தனத்தையும் எதிர்க்காமல் இருக்க முடியாது. எதிர்த்துப் போராடினார்கள், அவருள் நல்லகண்ணுவும் ஒருவர்.

தரமும் உரமும்

நிலம் வளமாக இருந்தால், நீருக்கும் பஞ்சமில்லை என்றால் ஊன்றும் விதை வீண் போவதில்லை. பெற்றோரின் பண்பு நலன்களும் இயல்பாக ஏற்படும் உயர்ந்த எண்ண உந்துதல்களும், சூழலும், தோழமையும் ஒருவரை நல்லவராகவும், தூய தொண்டராகவும், வல்லவராகவும் வார்த்தெடுக்கும் என்பதற்கு தோழர் நல்லகண்ணு நமக்குக் கிடைத்த சான்று.

பாட புத்தகத்தைத் தவிர வேறு நூல்களைப் படிக்க நேரமோ நினைப்போ இல்லாத தற்கால மாணவர்களைப் போன்று, இருபதாம் நூற்றாண்டின் முன் அரைப் பகுதியில் வாழ்ந்த மாணவர்கள் இல்லை. கணினி கண்டுபிடிப்பும், தொலைக்காட்சித் தொல்லையும் ஏற்படும் முன்னர், மாணவர்கள் தொண்டுணர்வும், பொது அறிவு வேட்கையும் மிக்கவர்களாக இருந்தனர். மாணவர் நல்லகண்ணு தடை செய்யப் பட்டிருந்த சித்தரஞ்சன் தாஸ், மோதிலால் நேரு, காந்தியடிகள், பகத்சிங் போன்றோரின் வாழ்க்கை வரலாறுகளைப் பயின்று போராடும் புத்துணர்வைப் பெற்றார். வரலாற்று நூல்கள் இளைஞர்களை வடிவமைக்கும் என்பதற்கு தோழர் நல்லகண்ணு எடுத்துக்காட்டானார்.

நல்லகண்ணுவின் அண்ணன் முத்துராமலிங்கம் திருச்சி கல்லூரியில் படித்து வந்தார். அவர், தான் படித்தறிந்த நேரு நீதிமன்றத்தில் அளித்த வாக்குமூலத்தைத் தட்டச்சு செய்து தம்பிக்கு அனுப்பிவைத்தார். அதைப் படித்ததும் நல்லகண்ணுவின் விடுதலை ஆர்வம் என்னும் காரியக் கிணறு (பெட்ரோல்) பற்றிக் கொண்டது.

நேரு கைது செய்யப்பட்டு விசாரணைக்கு உட்படுத்தப்பட்ட நிகழ்வையும், பேச்சு, வழக்கு மன்ற வாக்குமூலத்தில் சில பகுதிகளையும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது வரலாற்றுக்கு உறுதி சேர்ப்பதாகும்.

“தனி நபர் சத்யாக்கிரகம்” எனப்பட்ட போர் எதிர்ப்பியக்க

நிகழ்வாக 1940 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 6, 7 தேதிகளில் அந்நாள் ஐக்கிய மாகாணத்தில் உள்ள கோரக்பூர் மாவட்டம் 'இலால் திகி' என்னுமிடத்தில் நேரு உரையாற்றினார். அவ்வரையின் சில பகுதிகள் இவை:

“சென்ற சில ஆண்டுகளில், ஆசியாவின் செல்வ வளங்களைச் சுரண்டி ஐரோப்பாவும், அமெரிக்காவும் ஏராளமான செல்வ வளம் படைத்துவிட்டன. ஆனால், அதே சமயத்தில் அந்தக் கண்டங்களில் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் அதிகரித்துக் கொண்டே போகிறது. அவ்வகையில் வேலையில்லாதோர் எண்ணிக்கை 12,00,000. இங்கிலாந்தில் 22,00,000. இவர்கள் அனைவரும் உடல்வளம் மிக்கவர்கள்தாம்”.

“ரஷ்யாவில் மகத்தான ஓர் எழுச்சி ஏற்பட்டது. இன்றைய உலகப் பொருளாதார அமைப்பை அது ஓரளவு மாற்றியுள்ளது. அந்த (ரஷ்ய) முறை வேலையில்லாத திண்டாட்டத்துக்குத் தீர்வு கண்டது. தனது நாட்டு மக்களுக்குப் போதிய வேலை வாய்ப்புகள் தரும் சக்தி தன்னிடம் இருக்கிறது என்று ரஷ்ய அரசாங்கம் மக்களுக்கு உறுதி கூறியது. நான் ஒப்புக்கொள்ளாத பல செய்திகள் ரஷ்யாவில் இருக்கின்றன; ஆனால், கொந்தளிக்கும் பிரச்சினையான இந்த வேலையில்லாத திண்டாட்டத்திற்குத் தீர்வுகாண ஒரு முறையை, கருவியை ரஷ்யா உருவாக்கி விட்டது என்றே கருதுகிறேன்” என்று நேரு பேசினார்.

‘இலால் திகி’யில் ஆற்றிய உரைக்காக அரசு அவரைக் கைது செய்து, மாவட்ட நீதிபதி இ.டி. மோஸ் முன்பு நிறுத்தியது. சிறைக்குள்ளேயே அமைக்கப்பட்ட நீதிமன்றத்தில் விசாரணை நடைபெற்றது. இந்திய பாதுகாப்புச் சட்டம் 34(6) விதியின்படி அரசுக்கு எதிரான செயலில் ஈடுபட்டதாகக் குற்றம் சுமத்தப்பட்டிருந்தது.

“வழக்கை எதிர்க்கப் போவதில்லை என்றும், என்னைக் காத்துக் கொள்ளும் வகையில் இங்கு எதுவும் கூறப் போவதில்லை” என்றும் கூறி நேரு படித்த (வாக்குமூலத்தில்) அறிக்கையிலிருந்து சில பகுதிகள் வருமாறு:-

“எனக்கு எதிராகக் கூறப்படும் குற்றச்சாட்டின் தன்மை

பற்றி எனக்கு எதுவும் தெரியாது. இந்தியப் பாதுகாப்புச் சட்ட விதிகளைப் பற்றியதாக அது இருக்கலாம். போர் பற்றி நான் வெளியிட்ட கருத்துக்கள் தொடர்பாக இருக்கலாம். போர் (யுத்த) முயற்சியில் பங்கெடுக்குமாறு இந்திய மக்களைக் கட்டாயப்படுத்த மேற்கொள்ளப்படும் முயற்சிகள் பற்றி நான் குறிப்பிட்டது தொடர்பாகவும் இருக்கலாம். அவ்வாறிருக்குமானால், மகிழ்ச்சியுடன் நான் குற்றச்சாட்டை ஒப்புக் கொள்கிறேன்”.

“இந்தியாவின் பெயரால், இந்தியாவின் உள்ளத்தை, அல்லது எப்படியும் இந்தியாவின் பெரும்பகுதி மக்களின் கருத்தை வெளியிடும் சின்னங்கள்தாம் நாங்கள் (மற்றொருவர் வினோபாபாவே)”.

“தனிப்பட்ட முறையில் நாங்கள் மிகமிகச் சாதாரண மானவர்களாயிருக்கலாம்; ஆனால், இந்திய மக்களின் பிரதிநிதிகள், அல்லது சின்னங்கள் என்ற முறையில் நாங்கள் மிகமிக முக்கியத்துவம் உள்ளவர்கள்”.

“இந்திய மக்களிடமிருந்து அதிகாரம் பெறாத எந்தத் தனிப்பட்ட நபரும், அல்லது கூட்டத்தாரும், எந்த வகையிலும் அவர்களுக்குப் பொறுப்பேற்காத யாரும், தமது அதிகாரத்தை இந்தியர்கள் மீது திணிக்கவும் கூடாது; அவர்களுக்குக் கூறாது, அவர்களுடைய பிரதிநிதிகளைக் கலக்காது, அவர்களாக நாடிப் பெறாத ஒரு மாபெரும் போரில் அவர்களை (பல நூறாயிரம் இந்திய மக்களை) இழந்துவிடக் கூடாது. சுதந்திரம், சுய நிர்ணய உரிமை, ஜனநாயகம் ஆகியவற்றிற்காகவே போர் தொடங்கப் பட்டிருப்பதாகக் கூறிக் கொண்டு, அவற்றின் பெயரால் மேற்கூறியபடி நடப்பது வியப்புக்குரியது”.

“பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் முன்பும் சரி, போரில் சம்பந்தப்பட்டுள்ள பிற அரசாங்கங்களின் முன்பும் சரி, இரண்டே மாற்று வழிகள் உள்ளன. அவை பழைய ஏகாதிபத்திய வழியில் தொடர்ந்து செயற்படப் போகின்றனவா? அல்லது அதற்குத் தாமாகவே முடிவு கட்டிவிட்டு, உலக முழுதும் புரட்சிகர மாறுதலையும், சுதந்திர வேட்கையையும் பிரதிபலிக்கும் தலைமை நாடுகளாக மாறப் போகின்றனவா என்பதுதான் அந்த இரு வழிகள்”.

“நான் இந்திய தேசியத்தின் ஒரு சின்னம். பிரிட்டிஷ் பேரரசிலிருந்து விடுபட்டு இந்தியாவுக்கு விடுதலை பெற தீர்மானித்துவிட்ட இந்தியத் தேசிய உணர்வின் சின்னம் நான். நீங்கள் விசாரித்துத் தீர்ப்பளிக்கப் போவது என்ணையல்ல, பல நூறாயிரம் இந்திய மக்களை. மதம் பிடித்த ஒரு பேரரசுக்குக் கூட அது இயலாத பெரும்பணியாகும்”.

நேருவின் அறிக்கைக்குப் பின் நடுவர் தன் தீர்ப்பைப் படித்து, இந்தியப் பாதுகாப்புச் சட்டம் (5)ஆவது பிரிவுடன் 38(1) விதியின் கீழ் ஒவ்வொரு குற்றத்திற்கும் ஓராண்டு நான்கு மாதங்கள் வீதம், மொத்தம் நான்காண்டுகள் கடுங்காவல் தண்டனை விதித்தார்.

நேரு இந்திய விடுதலைப் போராட்டங்களில் பங்கேற்றமைக்காகத் தொடுக்கப்பட்ட பலவேறு வழக்குகளில் வழங்கப்பட்ட தண்டனைகளின்படி தன் வாழ்நாளில் 3,262 நாட்களைச் சிறைக் கொட்டடியில் கழித்திருக்கிறார். இப்படிப் பட்டவரின் சொற்கள் ஆர்வமிக்க இளைஞர்களுக்குப் போராட்ட உணர்வைத் தூண்டாதா என்ன? நல்லகண்ணுவையும் தூண்டியது; தொண்டு களத்திற்குத் துணையாக வந்தது.

தொலைக்காட்சிகள் இல்லாத காலம். நாளேடுகளும் மிகச் சிலவே. அவற்றின் பதிப்புகளும் இன்றுபோல் மாவட்டந்தோறும் அச்சாவதில்லை. வானொலிப் பெட்டியும் வசதியானவர்களிடமே இருந்தது. செய்திகள் செவிக்கு எட்டும் வாய்ப்பு குறைவு. இப்படிப்பட்ட நிலையில் உலக நடப்புகளை அறிந்து கொள்ளும் ஆர்வமுள்ளவர்கள் அரும்பாடுபட வேண்டும். ரஷ்யப் புரட்சியைப் பற்றியும், சோவியத் நாட்டின் வளர்ச்சியைப் பற்றியும் கூட நேருவின் உரைகள், மற்றும் நூல்கள் மூலமே தோழர் அறிந்தார். மார்க்சு, லெனின் போன்ற பெருந்தலைவர்களின் நூல்கள் ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து ஐம்பதுகளில்தான் பெருமளவில் தமிழில் வெளிவந்தன. தொடக்க நாட்களில் இவை பெருந்தலைவர்களுக்கு மட்டுமே அறிமுகமாயிருந்தன.

அந்நாள் அரசியல்வாணர்களில், மக்களால் அறியப்பட்ட மாமனிதருள் சமதர்ம (சோசலிச) சிந்தனையாளர் மிகச் சிலரே.

அவருள் இங்கே முதலிடம் பெறுபவர் நேரு ஒருவர்தான். அவரை, தோழருக்கு மிகவும் பிடிக்கும். அவர், இந்திரா காந்திக்கு மட்டுமன்று, முற்போக்குச் சிந்தனையாளர்களுக்கெல்லாம் உலக வரலாற்றை ஒதிய ஆசான்!

சோசலிசம் மத்தியதர மக்கள் இயக்கமென்றும், கம்யூனிசம் தொழிலாளர்களின் இயக்கமென்றும் கருதப்பட்டிருந்த காலம்! பொதுமக்களில் பெரும்பாலானவர்களுக்குப் புரியாதிருந்த சமதர்மக் கொள்கையையும், கம்யூனிசத்தையும் மக்கள் மன்றத்திற்குக் கொண்டு சென்ற பெருமையில் நேருவுக்கும் பெரும்பங்குண்டு. தோழர், இளமையில் சோவியத் நாட்டைப் பற்றி அறிந்துகொள்ளத் தகவல் பாலமாக இருந்தவை நேருவின் பேச்சும் எழுத்தும் மட்டுமே! காங்கிரசுப் பெருந்தலைவர்களுள் கம்யூனிசக் கருத்துக்கு நெருக்கமாக இருந்தவர் நேரு! பிரதமரான பின் ரஷ்ய நாட்டோடு நெருங்கிய நட்புக் கொண்டிருந்ததற்குக் கொள்கையும், அதன் வளர்ச்சியும், திட்டங்களும் காரணங்களாம்!

1927 ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி தொடக்கத்தில் பிரசல்சு நகரில் நடைபெற்ற 'ஒடுக்கப்பட்டவர்களின்' மாநாடு நடைபெற்றது. அதில் கலந்து கொண்டார் நேரு. ஆங்கிலத் தொழிலாளர் தலைவர் ஜார்ஜ் லான்குபெரி என்பார் தலைமையில் நடைபெற்ற இம்மாநாட்டில் பல நாடுகளிலிருந்து தேசியத் தலைவர்களும், கம்யூனிஸ்டுகளும் கலந்துகொண்டனர். இம்மாநாட்டில்தான் 'ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புச் சங்கம்' என்ற நிலையான அமைப்பு ஏற்படுத்தப்பட்டது. இச்சங்கம் கோலோன் நகரில் நடத்திய கூட்டத்திலும் நேரு கலந்து கொண்டார்.

இதே ஆண்டு, நவம்பர் திங்களில் மாஸ்கோவில் நடைபெற்ற சோவியத்தின் பத்தாம் ஆண்டு விழாவிலும் நேரு கலந்து கொண்டது அவருடைய கொள்கைத் திட்டம் எது என்பதை இளைஞர்கள் புரிந்து கொள்ளத் துணை செய்யும். நேருவுக்கும், கம்யூனிஸ்டுகளுக்கும் அன்றிருந்த நெருக்கத்தை இன்னொரு சான்று காட்டியும் நிறுவலாம்.

கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியின் செயலாளர் பி.சி. ஜோஷி அவர்களுக்கும், அண்ணல் காந்தியடிகளுக்கும் இடையே நடந்த மடல் தொடர்பில், தோழர் ஜோஷி குறிப்பிட்டார்:-

“உங்களுக்கு (காந்தியடிகளுக்கு) எங்களை (கம்யூனிஸ்டுகளை) அநேகமாகத் தெரியாது. உங்களைக் காட்டிலும் நேருவுக்கு எங்களை அதிகம் தெரியும்”. இது 1944 இல் நடந்தது. நேரு எந்த அளவுக்குக் கம்யூனிஸ்டுகளின் நம்பிக்கையைப் பெற்றிருந்தார் என்பதை மேற்குறித்த கருத்து வெளிப்படுத்துகிறது. நாட்டு நடப்பு உலகப் பிரச்சினை குறித்தும் நேருவிடம் தம் கருத்தைக் கூற தோழர்கள் அவரைச் சந்திப்பதும் நடந்திருக்கிறது.

நேரு இடதுசாரிக் கொள்கை மனம் பெற்றவரென்பதற்கு எத்தனையோ நிகழ்வுகள் சான்று கூற முன்வருகின்றன. 1936 ஆம் ஆண்டு, நேரு சவிட்ச்லாந்திலிருந்து இத்தாலி வழியாகத் தாயகம் திரும்பிக் கொண்டிருந்தார். அப்போது வானூர்தி நிலையத்தில் தங்கியிருந்த இவரைச் சந்திக்க இத்தாலியின் சர்வாதிகாரி முசோலினி விருப்பம் தெரிவித்துத் தூது அனுப்பினார். ஆனால், இவர் அவரைச் சந்திக்காமலேயே விமானம் ஏறி வந்துவிட்டார். நேரு பாசிசக் கொள்கையாளர்களை எவ்வளவு தூரத்தில் ஒதுக்கி வைத்தார் என்பதற்கு இந்நிகழ்ச்சி ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

“கம்யூனிசத் தத்துவத்தை நோக்கி மேலும் மேலும் செல்லுவதாகத்” தன் வாழ்க்கை வரலாற்றில் எழுதியவர் நேரு. இவருடைய ஆட்சிக் காலத்தில் இந்திய-சோவியத் நட்புறவு மேம்பட்ட நிலையில் இருந்தது. இந்தியாவின் தொழில், பொருளாதார, பாதுகாப்பு வளர்ச்சியில் ரஷ்யாவின் பங்களிப்பு பெரிது. பாக்-இந்தியா இடையே எல்லைப் பிரச்சினைகளும், போரும் ஏற்பட்ட போதெல்லாம், அமெரிக்கா பாக்கிஸ்தானுக்குத் துணை நின்றது. ஆனால், நெருக்கடியான அப்படிப்பட்ட நேரங்களில் எல்லாம் நமக்கு ஆதரவளித்தது சோவியத் ரஷ்யா! எல்லாவற்றையும் மறந்து, இந்தியா அமெரிக்காவின் பக்கம் சாய்ந்து கொண்டிருப்பது காலம் செய்யும் கோலமா? இல்லை - ஆள வந்தவர்களின் போதாத காலம்!

நேர்மை, நாணயம், ஈகம் இவற்றோடு அடித்தள மக்களின் முன்னேற்றத்தில் அக்கறை காட்டிய நேருவிடம், தோழர் நல்லகண்ணு நல்லெண்ணம் கொண்டிருந்ததும், வழிகாட்டியாக நம்பியதும் பொருத்தந்தானே!

பாடம் ஏற்றிய பலவேசம் செட்டியார்

ஏதோ ஒரு நிகழ்வு; அல்லது ஒருவருடைய தொடர்பு சிவரின் வாழ்க்கையில் திருப்பு முனையாக அமைவதுண்டு. மாணவர் நல்லகண்ணாவின எதிர்கால வாழ்க்கைக்குப் பொதுவுடைமைப் பாதையைக் காட்டியவர் இந்தி ஆசிரியர் பலவேசம் செட்டியார். திருவைகுண்டம் கார்னேசன் உயர்நிலைப் பள்ளியில் 1939 ஆம் ஆண்டில் பலவேசம் செட்டியார் இந்தி ஆசிரியர். முதறிஞர் இராசாசியின் இந்தி மொழி நுழைப்பால் கிடைத்த வாய்ப்பு இது. அப்போது பெயரளவுக்கு ஒன்றாம் படிவம் (I Form to III Form) முதல் மூன்றாம் படிவம் வரை பள்ளிகளில் இந்தி கற்பிக்கப்பட்டது. ஆனால் தேர்வில் வெற்றிபெற வேண்டுமென்ற கட்டாயமில்லை. (முதல் படிவம் என்பது ஆறாம் வகுப்பு. உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் ஆறாம் படிவம் வரை அப்போது வகுப்புகள் இருந்தன.) கட்டாயப்படுத்தாத இந்தியை, நல்லகண்ணா ஆர்வமாகப் படித்ததோடு, வகுப்பில் அமைதியான மாணவராகவும் இருந்தார். இது இந்தி ஆசிரியர் பலவேசம் செட்டியாரின் கவனத்தை நல்லகண்ணாவின்பால் ஈர்த்தது. இந்தியைவிட, பொதுவுடைமையை அவருக்குப் போதிக்க விருப்பம் கொண்டார் ஆசிரியர்.

1939 ஆம் ஆண்டு, செப்படம்பர் இரண்டாம் நாள் உலகப் போர் தொடங்கியது. போர் நிலவரம் அறிய மக்கள் செய்தித் தாளையே நம்பியிருந்த காலகட்டம். வானொலிப் பேழை செல்வந்தர் வீட்டில்தான் இருக்கும். திருவைகுண்டத்தில் ஒரு பழைய படிப்பகம் இருந்தது. அங்கு வந்த இரண்டொரு நாளிதழ்களைப் படிக்க பலவேசம் செட்டியார் படிப்பகத்திற்கு வருவார். மாணவர் நல்லகண்ணாவும் அங்கே வருவார். ஆசிரியர்-மாணவர் என்றில்லாமல், தோழர்களாக இருவரும் அங்கே சந்தித்துக் கொண்டனர். பலவேசம் செட்டியார்-பரந்தாமனானார். நல்லகண்ணா பார்த்திபனானார். பொதுவுடைமை போதனை நடந்தது. ஆசிரியர் சோசலிசத்தின் பெருமையையும், சோவியத் உருசிய நாட்டின் வளர்ச்சியையும் ஆர்வத்தைத் தூண்டும் வகையில் மாணவர்க்குக் கூறுவார். வினா எழுப்புவது, விளக்கம் கேட்பது என்று நல்லகண்ணாவும், பலவேசத்தின் நம்பிக்கைக்குத் துணை நின்றார். உறவும் வளர்ந்தது, உள்ளத்தில் பொதுவுடைமைக் கருவும் வளர்ந்தது.

நாற்றை நட்டு விட்டால் போதுமா? எருவிட்டுத், தண்ணீர் பாய்ச்ச வேண்டாமா? செட்டியார் செய்தார். நல்லகண்ணுவிடம் சாமிநாத சர்மா எழுதிய சோவியத் ரஷ்யா, காரல் மார்க்சு வரலாறு போன்ற சிவப்பு இலக்கிய நூல்களைக் கொடுத்துப் படிக்க வைத்தார். பாரதத்தில் கீதையைப் போதிக்கக் கிருஷ்ணன், பாண்டவருள் அர்ச்சுனனைத் தேர்ந்தெடுத்ததைப் போன்று, பலவேசம்; மாணவர்களின் பொதுவுடைமைப் பயிற்சிக்கு நல்லகண்ணுவைத் தேர்ந்தெடுத்தார்.

சாகுபடி களம் காண வேண்டுமென்றால், நிலம் மட்டில் வளமாக இருந்தால் போதாது. விதையும் தரமானதாக இருக்கவேண்டும். இடுபொருள்களுக்கும் பஞ்சமிருக்கக் கூடாது. நல்ல வேளாளன் போன்ற பலவேசம் செட்டியார், நல்ல நிலமாக பொதுவுடைமைக் கொள்கையை ஏற்று, தரமான விதையாக நல்லகண்ணுவையும், இடுபொருளாக நூல்கள், உரையாடல்கள்-விளக்கங்களையும் தந்து ஒரு போராட்டவாதியைக் களத்திற்கு ஆயத்தப் படுத்திவிட்டார். விதைக்கும் போதிருந்த ஊக்கம், அறுவடையின்போதுதானே மகிழ்ச்சியாக மாறும்! அப்படி மகிழும் வாய்ப்பு பலவேசம் செட்டியாருக்குக் கிட்டியது.

அந்த நாளில் கடைகளில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களுக்கு ஞாயிற்றுக் கிழமையோ, வேறு நாளிலோ வார விடுமுறை கிடையாது. உறங்குபவன் எழுந்திருந்து தானே ஆக வேண்டும். கடையில் வேலை செய்தவர்கள் விழித்தெழுந்தார்கள். ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமை, அனைவரும் வேலைக்குச் செல்லாமல் சங்கக் கட்டிடத்தில் கூடிவிட்டனர். போராட்ட மொழியில் புகல்வதாயின் வேலை நிறுத்தம் செய்தனர். மறு ஞாயிற்றுக் கிழமையிலிருந்து அவர்களுக்கு விடுமுறை கிடைத்தது.

“தங்கம் செய்யாததைச் சங்கம் செய்யும்” என்னும் உண்மையைத் தொழிலாளர்கள் புரிந்துகொண்டனர். திருவைகுண்டத்தில் மாவட்ட வணிக எழுத்தர்களின் (வர்த்தக குமாஸ்தா) மாநாடு நடத்தப்பட்டது. பல தலைவர்கள் கலந்து கொண்டு எழுச்சியுரையாற்றினர். எழுத்தர்களிடையே

ஒற்றுமையும், உரிமையுணர்வும் அரும்பத் தொடங்கியது. இவற்றை எல்லாம் பின்னிருந்து இயக்கியவர் தோழர் நல்லகண்ணு. போதனை பெற்றவர் சாதனையைத் தொடங்கிவிட்டார்.

உயர்நிலைப் பள்ளிப் படிப்பு முடிந்தது. கல்லூரிக் கல்விபெற வேண்டுமானால் திருநெல்வேலிக்குத்தான் சென்றாக வேண்டும். தற்போது, கல்லூரிக் கல்வியின் தொடக்கம்; மேல் நிலைப் பள்ளியில் என்றாகிவிட்டது. ஆனால், இந்த முறைக்கு முன்னர் அது பல மாற்றங்களைக் கண்டிருக்கிறது. பட்டக் கல்விக்கு முந்திய படிப்பு முதலில், எஃப். ஏ (F.A) எனப்பட்டது, பின்னர் இன்டர்மீடியட் என்று மாற்றப்பட்டது. அதையும் நீடிக்க விடாமல் புகுமுக வகுப்பு (P.U.C) என்றனர். இதையும் மாற்றி இன்று +2 என்று கொண்டு வந்து நிறுத்தியுள்ளனர். கல்வியின் முறைதான் மாற்றப்பட்டுவருகிறது. தரம் உயர்ந்த பாடில்லை. புத்தகச் சுவையும், கட்டணச் சுவையும் தான் மாணவர்களையும், பெற்றோரையும் அழுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன.

இந்நாள் பெற்றோர்களுக்கெல்லாம் தம் பிள்ளைகள் பொறியாளராக வேண்டும், மருத்துவராக வேண்டும், மேலை நாடுகளுக்குச் சென்று பெருந்தொகையைச் சம்பளமாகப் பெற வேண்டும் என்பதே குறிக்கோளாக இருப்பதைப் போன்று அன்றைய பெற்றோர்களில் பெரும்பாலானவர்களுக்குப் பேராசை இருக்கவில்லை. “அரைக்காசு உத்தியோகமானாலும் அரசாங்க உத்தியோகம்” என்ற ஆசை மட்டுமிருந்தது. அதுவும் நகரத்தில் வாழ்ந்தவர்களிடத்தில் மட்டுந்தான். படித்தவர்களின் எண்ணிக்கை விழுக்காடு கை, கால் விரல்களின் எண்ணிக்கையை விஞ்சாதிருந்த காலமல்லவா? தோழர் நல்லகண்ணுவுக்கு அரசில் பதவி பெற வேண்டுமென்ற ஆசை ஆர்வமெல்லாம் இல்லை. தமிழ் படிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் மட்டில் இருந்தது. பாரதி பிறந்த மண்ணில் பிறந்தவராயிற்றே தமிழ்ப் பற்று இல்லாமல் போகுமா?

அருகில் உள்ள திருநெல்வேலி இந்துக் கல்லூரியில் சேர்க்கப்பட்டார். தினமும் காலையில் தொடர்வண்டியில் சென்று, மாலையில் திரும்ப வேண்டும். இவர் சேர்ந்த இந்துக் கல்லூரியில்

தான் பாரதியார் 1894 முதல் 1897 முடிய படித்தார். பாரதியைப் போன்று கவிஞராக வேண்டுமென்ற உள்ளக் கிடக்கையுடன் முதலில் புலவராகிவிட வேண்டுமென ஆசைப்பட்டார்.

கல்லூரிக் காலம் அறிவு துளி ரெடுக்கும் காலம் மட்டுமன்று; புரட்சிப் பூக்களும், பொதுத் தொண்டும் பூத்துக் குலுங்கும் பருவமும் அதுதான். தன்னலத்தைத் தள்ளி வைக்கவும், அநீதிகளை அதட்டிக் கேட்கவும், துணிவு துணையிருக்கும் பருவம் அது. மக்களால் மதிக்கப்படுபவர்களாகவும், ஈகத்தால் ஏற்றம் பெற்றவர்களாகவும் விளங்கும் தலைவர்கள் அனைவர்க்கும் இதமான இளவேனிற்காலம், கல்லூரிக்காலம். ஒரு பக்கம் தனக்கும், தன் குடும்பத்திற்கும் இழிப்பேற்பட்டாலும், மறுபக்கம் நாட்டுக்கு நன்மை கிடைக்கச் செய்யும் உழைப்பு அரங்கேறும் பருவகாலம் கல்லூரிக் காலம்!

தோழர் நல்லகண்ணு அவர்களையும் இந்தப் பருவத் துடிப்பு விட்டுவைக்கவில்லை. தனக்கு, தம்மவர்க்கு என்னும் குறுகிய எல்லையைத் தாண்டிப் பரந்த உள்ளத்தோடும், சிறந்த நோக்கத்தோடும் தொண்டுக்கே தோழனானார்.

நெல்லை கல்லூரி வாழ்க்கை இவர் விரும்பிய புலவர் பட்டத்தைக் கொடுக்காவிட்டாலும், பல தலைவர்களின் தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது. எழுத்தாளர் தொ.மு.சி. இரகுநாதன் இவருடைய கல்லூரிக் தோழர். கல்லூரியில் இடைநிலை (Intermediate) வகுப்பில் படிக்கும் போது தான் இருவருக்கும் நெருக்கம் ஏற்பட்டது. இதே காலத்தில், தன் சொந்த ஊரில் 'கலைத் தொண்டர் கழகம்' என்ற அமைப்பை இவர் ஏற்படுத்தினார். இதுவரை இயங்குபவராக மட்டில் இருந்த நல்லகண்ணு உருவாக்க வல்லவராகவும் உயர்ந்தார்.

நல்லகண்ணு நெல்லைக் கல்லூரியில் பயின்று வந்த போது தோழர் வானமாமலை நாங்குனேரி உயர்நிலைப் பள்ளியில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார். ஒத்த கருத்துடையவர் என்பதால் அப்போது இருவருக்கும் தொடர்பு ஏற்பட்டது. இவருடைய கொள்கை வழிகாட்டிகளில் தொண்டுக்குத் தூண்டியவர்களில் வானமாமலையும் ஒருவர்.

தோழர் ஜீவாவுக்கு வரவேற்பு

முத்தமிழைப் போன்று மூன்று கடல்கள் கட்டிப் புரண்டு விளையாடும் தென்கோடி கன்னியாகுமரி மாவட்டம். வேத ஆகமங்கள் ஒலிக்காத பூதப்பாண்டி என்னும் சிற்றூர். பொதுவுடைமைக் கொள்கைப் போராளி ஒருவரைத் தமிழ் நிலத்திற்குத் தந்தது இவ்வூர். மூக்காண்டி என்று, பட்டன் பிள்ளை - உமையம்மை இணையரால் பெயரிடப்பட்டு சொரிமுத்து என்று அழைக்கப்பட்ட தோழர் ஜீவானந்தம் பிறந்தது இவ்வூரில்தான்.

பாரதி வாழ்த்தி வரவேற்றானே “ஒளிபடைத்த கண்ணினாய் வா, வா, வா, உறுதிக்கொண்ட நெஞ்சினாய் வா, வா, வா” என்று, அவர் யார் என்று விளங்காதவர்களுக்கு, ‘நான்’ என்று வந்தவர், வளர்ந்தவர், வாழ்ந்தவர், வரலாறான தோழர் ப. ஜீவானந்தம். தீமை கண்டால் பொங்குபவராக; ஏழைகளுக்கு இரங்குபவராக, பகுத்தறிவாளராக, விடுதலைக்குப் போராடுபவராகத் திகழ்ந்தவர் தோழர் ஜீவா!

விடுதலைப் போராட்டங்களில் பங்கேற்று, கதர் இயக்கத்திற்காகப் பாடுபட்டு, தீண்டாமை ஒழிப்பில் ஈடுபட்டு, சமதர்மம் ஏற்படப் போராடி, பொதுவுடைமைப் போராட்டப் பூமிக்கு வந்தவர் இவர். கவிஞர், எழுத்தாளர், பேச்சாளர், செயலாளர் என்னும் ஆற்றல் அறிமுகம் பெற்றவர். சாதீக்கு எதிராக வைக்கத்தில் களம் கண்டவர். பார்ப்பனீயம் காட்டிய பாகுபாட்டைச் சேரன் மாதேவியில் கண்டு, சிராவயலில் அதற்குத் தீர்வு கண்டவர்.

1930-களில் சுயமரியாதை இயக்கத்தவராக இருந்த தோழர், கருத்து வேறுபாட்டால், அதிலிருந்து விலகி தானே தேசிய சுயமரியாதை இயக்கத்தைத் தோற்றுவித்து, சட்டமறுப்பு இயக்கத்திலும் பங்கேற்றுச் சிறை சென்றார்.

குடியரசு, சமதர்மம், பகுத்தறிவு, புரட்சி என்னும் இதழ்கள் மூலம் கருத்துக் கதிரொளி பாய்ச்சிய எழுத்துச் சூரியன். ‘ஜனசக்தி’,

தாமரை இதழ்களைப் பொதுவுடைமைப் போர்வாள்களாக வடித்துக் கொடுத்தவர். முற்போக்குத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் நிறுவிய சான்றோன் ஜீவா. போர் எதிர்ப்பில் முனைப்புக் காட்டிய ஜீவாவைக் கம்யூனிஸ்டு என முடிவு செய்து அன்றைய பிரிட்டிஷ் அரசு 11.1.1940 இல் சென்னை மாகாண எல்லைக்குள்ளேயே இருக்கக் கூடாதென்று நாடு கடத்தியது. புதுச்சேரிக்குப் போகவும் அனுமதிக்காததால் பம்பாய் நகருக்குச் சென்றார். அங்கும் அவரை வெளியில் உலவ விடாமல் கைது செய்து சிறைக்குள் பூட்டி வைத்தது வெள்ளையர் ஆட்சி. விடுதலைக்குப் பின்னரும் நாடு கடத்தல் தடை நீடித்தது.

காயாக இருக்கும் போது காம்பில் உறுதியாக இருந்தாலும், கனிந்தபின் இற்று விழத்தானே வேண்டும்? தடை ஆணையும் பழுத்த கனியாகி 5.10.1945 இல் விழுந்தது - ஆம். தடை ஆணை விலக்கிக் கொள்ளப் பட்டது. கன்றைத் தேடும் பசுவாகத் தவித்த இயக்கத் தோழர்கள்; அவர் பேச்சைக் கேட்க முடியாது ஆர்வத்தை முடக்கிப் போட்டிருந்த தொழிலாளர்கள், பொதுமக்கள் அவர் வரவை எதிர்பார்த்திருந்தனர். தமிழகமெங்கும் அந்தச் சீயம் உலவலாம் என்றான போது, அவரவர் தத்தம் பகுதிக்கு வரவேற்று மகிழ்ந்தனர். தோழர் நல்லகண்ணு அவர்களின் செயலகமாக விளங்கிய நெல்லைக்கும் தோழர் ஜீவா அவர்களை அழைத்துச், சிறப்பான வரவேற்பளித்தனர் நல்லகண்ணுவும் - அவருடைய தோழர்களும். இயக்கத்தின் முன்னோடியோடு-இதயங்கலந்த நிகழ்வு இது. தோழர்கள் பாலன், மாணிக்கம் இவர்களைப் போன்றே ஜீவாவும் நல்லகண்ணுவின் இயக்கத் தூண்டுகோலானவர்.

பாரதியின் இலக்கிய வெளிச்சத்தில், தம் போராட்டப் பயணத்தைத் தொடர்ந்த தோழர் ஜீவா அவர்களைப் போன்றே அவர் போட்ட இலக்கியப் பாதையில் தன் தடத்தைப் பதித்தார் தோழர் நல்லகண்ணு. இவர், அவருக்கு வரவேற்பளித்தது இயல்பான அன்பின் வெளிப்பாடே!

நடையும் தடையும்

கால்பந்து விளைட்டு வீரருக்கு, சொக்கட்டான் ஆடுகளம் போதுமானதாக இருக்குமா? ஈ பறக்க ஒரு வீடு போதும். பருந்து பறக்க வானப்பரப்பல்லவா தேவைப்படும்? தொண்டுமனம் கொண்டவர்களுக்குச் சிற்றூர் எல்லை; குண்டு சட்டியில் குதிரை ஓட்டக் கற்றுக் கொடுப்பது போலாகும். தோழர் நல்லகண்ணுவுக்குக் கல்லூரி பிடித்ததோ என்னவோ, நெல்லை பிடித்திருந்தது. பலரோடு தொடர்பு ஏற்படுத்தும் வாய்ப்பு நகரங்களுக்கே உண்டு. எவ்வளவு திறமையானவர்களாக இருந்தாலும் சிற்றூரில் வாழ்பவர்களால், சீர் பெறவும் முடியாது, செயல்படவும் இயலாது. சிற்றூரில் வாழும் சிறந்த எழுத்தாளர்கள் பலர் கண்டு கொள்ளப்படாமற் போனதற்கு அவர்களின் வாழ்விடமும் காரணமாக இருக்கிறது.

நெல்லை, நல்லகண்ணுவின் செயல் எல்லையை விரிவு படுத்தியது. கல்லூரியில் பி.ஓ.எல் (B.O.L) இரண்டாம் ஆண்டு படிக்கும் போது, தூத்துக்குடி பொதுவுடைமையர் குழுவோடு (Communist Party People) தொடர்பு ஏற்பட்டது. கம்யூனிஸ்ட் என்ற சொல் ஆங்கிலத்தில் (Common) 'பொது' என்ற பொருள் தரும் சொல்லிலிருந்து பிறந்தது. சோவியத் ரஷ்யாவில் கூட, கம்யூனிஸ்ட் என்ற பெயர் தொடக்கத்தில் பயன்படுத்தப்படவில்லை. மார்க்சிய கொள்கை இயக்கத்திற்குக் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி என்று பெயர் வந்த வரலாறு இது.

ஜார் மன்னன் ஆண்டபோதே ரஷ்யாவில் மார்க்சியத்தைப் பரப்பியவர் 'பிளெகானவ்'; ஆட்சி இவரைத் துன்புறுத்தியதால் நாட்டை விட்டு வெளியேறி விட்டார். ஜெனிவா நகருக்குச் சென்ற இவர், தம் தோழர்களின் துணையுடன் 1883 இல் 'உழைப்பின் விடுதலை' என்ற குழுவை நிறுவினார். தோழர் லெனின் மார்க்சிய கொள்கையாளர்களின் குழுக்களை இணைத்து, அதற்கு 1895 டிசம்பரில் 'தொழிலாளி வர்க்க விடுதலைக் கழகம்' என்று பெயரிட்டார். பின்னர் 1898 மார்க்சிஸ்ட் இவர்கள் கூட்டிய காங்கிரசில் கட்சியின் பெயரை 'ரஷ்ய சமூக ஜனநாயகத் தொழிலாளர் கட்சி' (RSDLP) என்று பிரகடனப்படுத்தினார்.

இந்தப் பெயரும் நிலைக்கவில்லை. பிப்ரவரி, 1917 ஆம் ஆண்டு ரஷ்யாவில் புரட்சி ஏற்பட்டு, ஜார் மன்னன் ஆட்சியிலிருந்து அகற்றப்பட்ட போது லெனின் சவிட்சர்லாந்தில் இருந்தார். இப்படிப்பட்ட நேரத்தில் தாயகத்துக்கு வெளியே இருக்க நேர்ந்தது குறித்து மனம் நொந்த லெனின், நாடு திரும்பி ஏப்ரல் 4 இல் பெட்ரோகிராடு போல்ஷிவிக் கட்சி நிறுவனத்தைச் சேர்ந்த செயல்வீரர்களுக்கிடையே ஒரு முக்கியமான ஆய்வுரையை அளித்து உரையாற்றினார். இந்த உரை 'ஏப்ரல் ஆய்வுரை' எனப்பட்டது. அந்த உரையின் முடிவில் கட்சியின் பெயரை மாற்ற வேண்டும் என்ற கருத்தையும் வெளியிட்டார்.

“பெரும்பாலான சமூக ஜனநாயகக் கட்சியின் அதிகார பூர்வமான தலைவர்கள், தங்களது மோசமான அரசியல் நடவடிக்கைகளின் மூலம் இந்தப் (RSDLP) (Russian Socialist Democratic Labour Party) பெயருக்கு இழிவு கற்பித்து விட்டனர்; அதனை மாசுபடுத்தி விட்டனர். எனவே, கட்சிக்குக் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி என்ற புதிய பெயரைச் சூட்டலாம்” என்று லெனின் கூட்டத்தில் முன்மொழிந்தார். கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி என்று தம் கொள்கைக் குழுவுக்குத் தோழர்கள் மார்க்சம், எங்கல்சம் தோழர் லெனினுக்கு முன்னரே பெயரிட்டு அழைத்து வந்தனர்.

இந்தியாவில் முறைப்படி 1925 ஆம் ஆண்டு கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி (பொதுவுடைமை கட்சி) தொடங்கப்படுவதற்கு முன்னர் மார்க்சிய சிந்தனையாளர்கள், இந்துஸ்தான் தொழிலாளர் விவசாயக் கட்சி, மக்கள் கட்சி, காங்கிரஸ் சோசலிஸ்டு கட்சி என்றெல்லாம் பெயர் வைத்துக் கொண்டு பொதுவுடைமைக் கொள்கைச் செயல்பாட்டில் ஈடுபட்டு வந்தனர். வேறு சிலர் சி.ஆர். தாஸ் தலைமையில் இயங்கிய 'சுயராஜ்யக்' கட்சியில் சேர்ந்தும் இதே கொள்கையுடன் செயல்பட்டனர். ஒரே கொள்கை கொண்டவர்கள், பல வேறு பெயர்களில் இயக்கங்களைத் தோற்றுவித்துச் செயல்பட்டதற்குக் காரணம், ஆட்சியாளர்கள் பொதுவுடைமைக் கொள்கையாளர்களுக்குக் கொடுத்து வந்த தொல்லைகளே!

இன்னல்கள், எதிர்ப்புகளையெல்லாம் புறங்கண்டு, கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி தொடங்கிய பின்னர், பொறுத்துக்

கொண்டிருக்க ஆட்சியாளர் என்ன பூமியா? பிரிட்டனுக்குப் 'பொதுவுடைமை' என்னும் சொல்லே பொறுக்க முடியாததாயிற்றே! பிரிட்டனில் மட்டுமின்றி இந்தியாவிலும் அவ் அரசு கம்யூனிஸ்டுக் கட்சிக்கு 1934 மற்றும் 1937 ஆம் ஆண்டுகளில் தடை விதித்தது. இங்குமட்டுமன்று, ஈரான், ஈராக், துருக்கி போன்ற நாடுகளிலும் இக்கட்சி தடை செய்யப்பட்டிருந்தது.

பூமிப்பந்தில் தொழிலாளர், விவசாயிகள் அரசுகள் ஏற்பட்டுவிடக் கூடாது என்பதில் முதலாளிகளின் கைப்பாவையாகச் செயல்பட்ட ஆட்சியாளர்கள் விழிப்பாகவே இருந்தனர். “உற்பத்திப் பொருள்களைத் தங்கள் உரிமையாக்கிக் கொள்வதன் மூலம் மற்றவர் உழைப்பின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தும் ஆற்றலை மனிதனிடமிருந்து பறிப்பதே கம்யூனிசம் செய்யும் வேலை” என்று ‘கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியின் அறிக்கை’ கூறுவதை அறிந்தவர்கள் வாளா இருப்பார்களா?

“தொழிலாளர்களை ஒரு இனமாக (வர்க்கமாக) உருவாக்குவது, முதலாளிகள் (பூர்ஷுவா வர்க்கம்) இனத்தின் மேலாதிக்கத்தை வீழ்த்துவது, தொழிலாளிகள் (வர்க்கம்) அரசியல் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவது” என்பதை நோக்கமாகக் கொண்ட கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியை வளரவிட ஆட்சியாளர்கள் என்ன அந்தகர்களா? எனவேதான் இந்தியா விடுதலை பெற்ற பின்னர் காங்கிரஸ் கட்சி ஆட்சியால் 1948-இல் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி மீண்டும் தடை செய்யப்பட்டது.

பொருளாதார விடுதலைக்காகப் பாடுபட்டவர்களோடு, அரசியல் விடுதலைக்காகப் பாடுபட்டவர்களையும் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்கள் விட்டுவைப்பதில்லை. அவர்கள் சார்ந்த இயக்கங்களைத் தடை செய்து, தண்டிப்பதிலும் முனைப்பாக இருந்தனர். கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி ஒன்று மட்டுமல்ல, இக்கட்சி தோன்றுவதற்கு முன்னரே பல விடுதலைப் போராட்ட இயக்கங்களுக்குப் பிரிட்டிஷ் அரசு தடை விதித்திருந்தது. 1905 ஆம் ஆண்டு, ஜனவரி 5ஆம் நாள், இந்திய அரசிதழில் (கெசுட்) வெளியான அறிவிப்பின்படி; கீழ்காணும் ஏழு விடுதலைப் போராட்ட இயக்கங்கள் தடை செய்யப்பட்டுள்ளன.

1. டாக்கா - அனுசீலன் சமிதி
2. பாரிசால் - சுதேசிபந்த் சமிதி
3. பரீத்பூர் - பிராதி சமிதி
4. மைமன்சிங் - சுருத் சமிதி
5. சாதனா சமாஜ்
6. குல்னா - பிராதி சமிதி
7. கல்கத்தா - ஜூபக் சமிதி.

புரட்சி இயக்கங்களையும், பொதுவுடைமைக் கட்சியையும் அடக்கிவைப்பதில் அன்றாண்டவர்கள் இமைகளை மூடாமல் மிக்க எச்சரிக்கையோடு இருந்தார்கள் என்பதற்குத் தடை செய்யப்பட்ட இந்த இயக்கங்களே சான்று.

பெருக்கெடுத்த வெள்ளத்தைத் தடுக்கப் பார்த்தால், அது தகர்க்கப்படுவதும், இயலாத நிலையில் தடம் மாறி நடை போடுவதும் இயற்கைக்கு மட்டுமன்று, இயக்கங்களுக்கும் இயல்பானதே! 1942 ஆம் ஆண்டு, அரசு கம்யூனிஸ்டுக் கட்சிமீது விதித்திருந்த தடையை நீக்கியது. திருந்தியதால் ஏற்பட்ட மாற்றமன்று இது, தேவைக்காகச் செய்த செயல்.

இரண்டாம் உலகப் போரில் அகப்பட்டு அச்ச நாடுகளிடம் அடிவாங்கிக் கொண்டிருந்தது பிரிட்டன். பாசிச எதிர்ப்புக் கொள்கை கொண்ட கம்யூனிஸ்டு நாடுகள் நேச நாடுகள் கூட்டணிக்கு ஆதரவளித்தன. சப்பான், செருமனி, இத்தாலி ஆகிய அச்ச நாடுகளின் கூட்டணியை முறியடிக்க வேண்டியது காலத்தின் கட்டாயமாக இருந்தது. இதனால், போர் நடவடிக்கைகளுக்குக் கம்யூனிஸ்டுகளின் ஆதரவை நாடி, கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி மீதான தடையை பிரிட்டன் நீக்கியது. எனவே கம்யூனிஸ்டுகள் வெளிப்படையாகச் செயல்படும் வாய்ப்பைப் பெற்றனர்.

நல்லகண்ணு போன்ற இளந்தோழர்களுக்கு இந்தச் சூழல் பொது வாழ்க்கையைப் புரிந்து கொள்ள நல்ல வாய்ப்பாக அமைந்தது. விடுதலைப் போராட்டங்களில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தவருக்கு, மக்கள் பிரச்சினைகளை அறிந்து

கொள்வதில் ஆர்வம் கூடிவந்தது. புரட்சிப் பார்வையும், பக்குவமும் வளர்ந்து வந்தன.

பண்பு நலன்களிலேயே உயர்வானது, கைம்மாறு கருதாது உதவி செய்வது. இப் பண்பு எல்லோருக்கு வாய்ப்பதரிது. கோவிலில் கூட வரம் கேட்டுத்தானே வரிசையில் நிற்கின்றோம்! இரக்கமும், ஈகைப்பண்பும் இருந்தால்தானே இல்லாதவர்களை நோக்கி உதவிக் கரம் நீட்ட முடியும்? தோழர் நல்லகண்ணுவிட்டம் ஈகை, இரக்கம் என்னும் பண்புகளோடு, துணிவும், தொண்டார்வமும் துணையிருந்தன. இதனால் நம்மைச் சுற்றி நடப்பதென்ன என்று அறிந்துகொள்ளும் ஆர்வமும், தேவைப் படுபவர்களுக்கு உதவவேண்டும் என்னும் துடிப்பும் அவர் நெஞ்சில் துளிர்விட்டன.

எழுத்தறிவு கிடைக்கப் பெறாத ஏழை, எளிய மக்கள் வாழும் குடிசைப் பகுதிகளை அவர் தன் தொண்டிக் களமாக்கிக் கொண்டார். அங்கு வாழும் மக்களைச் சந்தித்துக் குறைகளைக் கேட்டறிந்தார். அவர்களின் அன்றாட வாழ்க்கைச் சிக்கல்களைத் தீர்க்கத் தன்னால் இயன்ற உதவிகளைச் செய்யலானார். நியாயவிலைக் கடைப் பொருள்கள் அவர்களுக்குக் கிடைக்கச் செய்தார். அடித்தட்டு மக்களோடு பழகும் போது ஒரு மூதாட்டியிடம் “உங்களுக்கு எவ்வளவு நிலம் இருக்கிறது?” என்று கேட்டார். அதற்கு அந்த மூதாட்டி “எங்களுக்கு வயல் எங்கப்பா இருக்கிறது? வயிறு தான் இருக்கிறது!” என்றார் ஏக்கத்துடன். இந்தப் பதில் தோழர் நல்லகண்ணுவின் உள்ளுணர்வில் மிகப்பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி விட்டது.

உழைக்கும் மக்களினம் ஒன்றுமில்லாதவர்களாக உழன்று கிடக்கும் போது, அவர்கள் வாழ்மிடத்திற்கு அருகிலேயே இருக்கும் வேறு ஒரு பிரிவினரிடம் பல ஏக்கர் நிலம் உரிமையாக இருப்பதை அறிய நேர்ந்தபோது, ஆதிதிராவிட மக்கள் மீது அவருக்கு இரக்கமும் அவர்களுடைய மேம்பாட்டிற்காகப் பாடுபட வேண்டும் என்னும் எண்ணமும் வலுப்பெற்றன. “தொழிலாளர்களுக்குத் தமது அடிமைத் தளைகளைத் தவிர இழப்பதற்கு வேறொன்றும் இல்லை. அவர்கள் வெல்வதற்கு

ஒரு உலகம் இருக்கிறது” என்று, கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி அறிக்கையில் மார்க்சம் எங்கல்சம் குறிப்பிட்டது அவர் நினைவுக்கு வந்தது. சித்தார்த்தரை அவர் வெளியுலகில் கண்ட காட்சிகள் எப்படி புத்தராக மாற்றியதோ, அப்படி, நல்லகண்ணு கண்டதும், கேட்டறிந்ததும் அவரைப் பொதுவுடைமை இயக்கத்தின் பக்கம் இழுத்துச் சென்றன. கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியைப் பற்றி அதிகமாகச் சிந்தித்தார், அதற்காகவே செயல்பட்டார்.

“பொதுவுடைமைக் கட்சிக்காரர்கள் விடுதலைப் போராட்டம் என்றால் முன் வரிசையில் நிற்கிறார்கள், ஏழைகளிடம் பரிவுகாட்டிப் பணியாற்றுகிறார்கள். சாதி, மதம் கடந்தவர்களாக எல்லாரிடமும் தோழமையோடு பழகுகிறார்கள். வேறெந்தக் கட்சிக்காரர்களுக்கும் இல்லாத அக்கறையோடு, உழைத்தும் வறுமைப் பிடியிலிருந்து விடுபடாமல் அல்லல்படும் விவசாயிகளின் உரிமைகளை மீட்டுத் தருவதற்காகச் சங்கம் அமைத்துப் போராடுகிறார்கள். இவர்களன்றோ உழைக்கும் மக்களின் உண்மையான நண்பர்கள்! இவர்கள் நடத்தும் இயக்கமே மக்கள் இயக்கம்” என எண்ணினார். கம்யூனிஸ்டுகளின் செயல்களோடு, மற்றவர்களின் செயல்களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தார்.

“நில உரிமையாளர்கள் கம்யூனிஸ்டுகளைக் கடுமையாக எதிர்க்கின்றனரே ஏன்? பாடுபடுபவர்களுக்கு உரிய பங்கைக் கொடுக்கச் சொல்வதால்தானே பணக்காரனும், பண்ணைக்காரனும் இவர்களை எதிர்க்கின்றனர்?” படித்துப் பட்டம் பெற்றுத் தனக்கென்று வாழும் வாழ்க்கையை விட, ஒரு கம்யூனிஸ்டாக, உழைக்கும் மக்களின் உயர்வுக்காகப் பாடுபடுவதே உயர்ந்த நோக்கம் என்னும் முடிவுக்கு அவர் வந்தார்.

எண்ணுவது எளிது. முடிவெடுப்பது கடினம். ஆனால், எண்ணி முடிவெடுத்தபடி இயங்குவதென்பது எல்லாராலும் இயல்வதன்று. அதனால் தானே, திருவள்ளுவர்

“எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்துப, எண்ணியார்

தின்னிய ராகப் பெறின” (குறள் 666) என்றார். திருவள்ளுவர் கூறிய திண்ணியரானார் நல்லகண்ணு. தனக்கு ஏற்ற இயக்கம் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியே என்பதில் உறுதி மிக்கவரானார்.

இந்திய கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி 1925 ஆம் ஆண்டே தொடங்கப் பட்டிருந்தாலும், தமிழ்நாட்டில் அக்கட்சியின் கிளை 1936-ஆம் ஆண்டில் தான் ஏற்பட்டது. மத்தியக் குழு உறுப்பினர்களான தோழர்கள் பி. சுந்தரய்யா, எஸ்.வி. காட்டே இருவரும் இங்குக் கிளை தொடங்க முன் முயற்சி மேற்கொண்டனர். இந்தக் கிளையில் தோழர்கள் பி. இராமமூர்த்தி, பி. சீனுவாச ராவ், ஜீவானந்தம், ஏ.எஸ்.கே. அய்யங்கார், சிஎஸ். சுப்பிரமணியம், கே. முருகேசன், நாகர்கோவில் சிபி. இளங்கோ, டி.ஆர். சுப்பிரமணியம், திருத்துறைப்பூண்டி முருகேசன் முதலானோர் தொடக்க உறுப்பினர்களாகச் செயல்பட்டனர்.

கட்சியின் முதல் கூட்டம் சாம்பவார் வடகரையில் உள்ள குடிசைப் பகுதியில் தோழர் கோவில் பிள்ளை என்ற ஆசிரியர் வீட்டில் மறைவாக நடத்தப்பட்டது. பின்னர் சிவகிரி, வாசு தேவ நல்லூர் ஆறுமுகனேரி, கோவில்பட்டி ஆகிய ஊர்களில் கிளைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. திருவைகுண்டத்தில் கிளை துவக்க எட்டாண்டுகள் காத்திருக்க வேண்டியிருந்தது. 1944 ஆம் ஆண்டு திருவைகுண்டத்தில் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியின் கிளையைத் தொடங்கி தோழர் முத்தையா, இராம. சுப்பிரமணியம், திருமூலநாதன் முதலானவர்களோடு தோழர் நல்லகண்ணு இணைந்து முயற்சி மேற்கொண்டார். அத்துடன் அவரே அக்கிளையின் செயலாளர் பொறுப்பையும் ஏற்றுக் கொண்டார்.

இந்தக் காலத்தில் ஓர் அரசியல் கட்சித் தொடங்குவது மிக எளிதான செயலாக இருக்கலாம். ஆனால், அன்று கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியின் ஓர் ஊர்க் கிளையைத் தொடங்குவது அவ்வளவு எளிதல்ல. அப்போது பொதுமக்கள் அறிந்த ஒரே கட்சி பேராயக் கட்சிதான். விடுதலைக்காகப் பாடுபடும் கட்சியாக அது அறியப்பட்டிருந்தது. நாடு வெள்ளையரின் பிடியிலிருந்து விடுவிக் கப்பட்டு விட்டால், தங்களுடைய எல்லாக் குறைகளுக்கும் தீர்வு கிடைத்துவிடுமென மக்கள் நம்பியிருந்தனர். மறுபக்கம், வெள்ளையன் வெளியேறிவிட்டால், அந்த இடத்தில் நம் பேராளர்களை அமர்த்திவிட்டுத், தேசியத்தின் பெயரால், சுரண்டலைத் தொடரலாம் என்னும் பேராசையுடனும், நம்பிக்கையுடனும், முதலாளிகளும், பண்ணையார்களும்

பேராயக் (காங்கிரசு) கட்சிக்கே தங்கள் உதவிகளை நல்கி உறவு கொண்டனர். இப்படிப்பட்ட சூழலில் இந்தியப் பொதுவுடைமைக் கட்சி எதிர்நீச்சல் போட்டு இயக்கத்தை வளர்த்துவந்தது. நல்லகண்ணுவும், மற்ற தோழர்களும் திறந்த மனத்தோடும், பரந்த நோக்கோடும் இயக்கத்திற்காக, எளிய பிரிவு மக்களுக்காக உழைத்துக் கொண்டிருந்தனர். திருவைகுண்டத்தில் தொடங்கப்பட்ட கம்யூனிஸ்டுக் கட்சிக் கிளையில் உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை என்னவோ யானையின் குடும்பத்தைப் போன்று குறைவு தான். எண்ணிக்கைப் பெருக்கமே இயக்கத்தின் இலக்காகவும் இல்லை. செயற்படுவதில் தான் சிந்தை, செய்து முடிப்பதும் விந்தை!

புராணிகர்கள், கண்ணன் ஆயர்பாடியில் நாளொரு மேனியும், பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்ததாகத் தாங்கள் நிகழ்த்தும் இசைக் கதையில் (காலட்சேபம்) கூறி, கேட்பவர் உள்ளத்தில் குளிர்ச்சியும், மகிழ்ச்சியும் ஏற்படச் செய்வார்கள். நம் கண்ணன் தோழர் நல்லகண்ணுவும் எளிய மக்களுக்கு அன்றாட வாழ்வில் உதவி செய்து வளர்ந்துவந்தார். கட்சிக் கூட்டங்கள், மாநாடுகளில் பங்கேற்கும் கடமை தவறுவதில்லை அவர்.

1945 ஆம் ஆண்டு, உலக வரலாற்றில் நினைவில் நிற்கும் காலகட்டம், செருமனியின் இடலர் தொடங்கி வைத்த இரண்டாம் உலகப் போரை, தன் நாட்டின் மீது ஏவிய 60 லட்சம் வீரர்கள் கொண்ட படையைத் தோற்கடித்த ருஷ்யா முடித்து வைத்தது. 1945, ஆகஸ்டு 14 ஆம் நாளன்று ஐப்பான் நேச நாடுகளிடம் மண்டியிட்ட போது இரண்டாம் உலகப் போர் முடிவுக்கு வந்தது. இந்த ஆண்டு செப்டம்பர் திங்களில், சென்னை மாகாண தொழிற் சங்கக் (A.I.T.U.C) காங்கிரசின் மாநாடு மதுரை மாநகரில் நடைபெற இருந்தது. இந்த நல்ல வாய்ப்பைத் தவற விடவில்லை தோழர். தலைவர்களைச் சந்திக்கவும், உரையைக் கேட்கவும் மாநாடுகள் தானே வாய்ப்பு.

அந்தக் காலகட்டத்தில் இந்திய அளவில் காங்கிரசு,

முசலிம் லீக், கம்யூனிஸ்டுக் கட்சிகள் தான் குறிப்பிடத்தக்க கட்சிகளாக இயங்கியவை. எதிர்க்கட்சியாக எண்ணத்தக்க தகுதியைப் பொதுவுடைமைக் கட்சி மட்டுமே பெற்றிருந்தது. எனவே காங்கிரசுகாரர்களில் மிகச்சிலரைத் தவிர்த்து, மற்றவர்கள் கடுமையாக எதிர்த்து வந்தனர். அண்ணல் காந்தியடிகளிடம் விண்ணப்பம் மூலமாகவும், நேரில் சந்தித்தும் கம்யூனிஸ்டு கட்சியைப் பற்றி அவதூறு செய்திகளைக் கூறி வந்தனர்.

முதலாளிகள் செயல்பாட்டிற்கு எதிரானவர்கள் என்பதுடன், கம்யூனிஸ்டுகள் இந்திய விடுதலைப் போராட்டங்களுக்கு வலு ஊட்டவேண்டுமென்ற கடமை உணர்ச்சியோடு, விடுதலைப் போராட்டத்திற்குத் தலைமை ஏற்றிருந்த கட்சி என்ற முறையில், காங்கிரசிலும் உறுப்பினர்களாயிருந்தனர். சில கம்யூனிஸ்டுத் தோழர்கள் அ.இ. காங்கிரசு குழு, மாகாண குழுவில் முக்கிய பொறுப்புகளுக்கும் கூடத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருந்தனர்.

காந்தியடிகளும் தவறான எண்ணத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டு, புகார்களின் அடிப்படையில் அதை வலுப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார். அண்ணலின் தவறான கருத்துக்கு விளக்கமளித்துப் பொதுச் செயலாளர் பி.சி. ஜோஷி அவருக்கு மடல் எழுதினார். கடிதத்தைப் படித்த காந்தியடிகள் கம்யூனிஸ்டுகளைப் பற்றிய தவறான எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டு விடுவாரோ என்னும் பதற்றத்தில் (இந்து மகா சபையின் தலைவர்) சியாமா பிரசாத் முகர்ஜியின் கையாளான மனோரஞ்சன் சௌத்திரியும், காளேசுர ராவும் அண்ணலைச் சந்தித்துக் கட்சியின் மூலவர்களைப் பற்றியும், கொள்கைகள் குறித்தும் பொய்ச் செய்திகளைக் கூறிக் குழப்பினர்.

காந்தியடிகளும் தம்மிடம் கூறப்பட்ட புகார்களின் அடிப்படையில் பி.சி. ஜோஷிக்கு எழுதிய மடலில் ஐந்து வினாக்களை எழுப்பி அவற்றுக்கு விளக்கம் கேட்டார். ஜோஷியும் அவற்றுக்குப் பதிலளித்து மடல் விடுத்தார். அத்துடன் அப்போது கம்யூனிஸ்டுகளிடம் பகைமை பாராட்டவர்களாக விளங்கிய இராசாசி, புலாபாய், சரோஜினி

நாயுடு ஆகியோரின் கருததுக்களைக் கேட்டறிந்து கொள்ளும்படியும் காந்தியடிகளுக்குத் தெரிவித்தார்.

நமிழ்நாட்டில் காங்கிரசுக்கு; நீதிக்கட்சிக்கு அடுத்த எதிர்க்கட்சி கம்யூனிஸ்டுதான். இங்கும் காங்கிரசார் கம்யூனிஸ்டுகள் மீது குற்றம் சுமத்தி அவதூறு பரப்பி வந்தனர். தோழர்கள் அவர்களுடைய பொய்க் குற்றச் சாட்டுகளுக்குத் தக்க பதில் தந்து வந்தனர். இந்தச் சூழலில் மதுரையில் நடைபெற்ற தொழிற்சங்க மாநாட்டிற்குத் தோழர் நல்லகண்ணு தம் தோழர்களுடன் சென்று கலந்து கொண்டார்.

மாநாட்டில் பேசிய தோழர் ஜீவா காங்கிரசின் பொய்யுரைகளுக்கு ஆதாரங்களோடு பதிலளித்தார். பொதுவாகவே தோழர் ஜீவாவின் சொற் சூறாவளியில் மாற்றாரின் மாய்மாலங்கள் சிதறிப் பறக்கும். மேடையில் பேசும்போது அவர் உணர்ச்சிப் பிழம்பாகி விடுவார். சொற்கள் உலையில் சூடேறிய இரும்புத் துண்டங்களாகவே தெறித்து விழும், மாநாட்டுரையில் அவர் பேச்சில் மேலும் மெருகு கூடியிருந்தது. மாற்றாரின் பொய்யும், புனைவும் வெய்யிலில் வைத்த வெண்ணெயாகிக் கொண்டிருந்தன.

தோழர் ஜீவாவிடம் மிக்க பற்று வைத்திருந்த நல்லகண்ணுவுக்கு, அன்று அவர் கேட்ட ஜீவாவின் உரை அரத்தத்தின் சூட்டை அதிகப்படுத்தியது. உணர்ச்சி மிகுதியால் மெய்சிலிர்த்தார். ஜீவா மீது வைத்திருந்த உள்ள உறவு உறுதியானது. கட்சிப் பணியில் இவருடைய ஈடுபாட்டை மேலும் வளர்க்க ஜீவாவின் உரை உரமிட்டது. கல்வி கற்பதை விடக், கட்சிப் பணியாற்றுவதே உடனடித் தேவை என்றெண்ணத்தைத் தோழர் ஜீவாவின் மாநாட்டு உரை தூண்டிவிட்டது.

உழவுத் தொழிலாளர்களுக்கு உறுதுணை

தொண்டுக்கு முன்வரத் தூண்டுவது எண்ணந்தான். அதற்கு வயது துணை நிற்பதுமுண்டு, தடை செய்வதுமுண்டு. இதற்கு அடிப்படை; சூழலும், தோழமையுந்தாம். தோழர் நல்லகண்ணு இளமையிலேயே பொதுத் தொண்டில் காலூன்றி விட்டார். சின்ன வயது, என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் நிற்கவில்லை.

பிரெஞ்சு நாட்டை ஆங்கிலேயர்கள் தாக்கிய போது, ஆர்லியன்சு நகரை மீட்க வீரமங்கை ஜோன் வாளேந்திய போது, அவளுக்கு அகவை பதினாறு!

தென்னாப்பிரிக்காவில் மோகன்தாசு கரம்சந்த் காந்தியை வெள்ளைக்காரக் காவல் அதிகாரி கூடத் தன் கைத் தூப்பாக்கியைத் தொட்ட போது, “என்னைச் சுடு” என்று காந்தியின் மார்பை மறைத்துக் கொண்டு முன் நின்றாளே தமிழ்ப் பெண் தில்லையாடி வள்ளியம்மை, அவளுக்கு அப்போது வயது பதினாறு! கூட முடியவில்லை.

பொதுவாழ்க்கைக்குத் தன்னை ஒப்படைத்துக் கொள்ள முன் வந்த போது தோழர் நல்லகண்ணுக்கும் இவர்களின் வயது தான் இருக்கும். பயிற்சியும் பட்டறிவும் பெற்று, நாங்குநேரி வட்டார விவசாய சங்க ஊழியராகித் தன் தொண்டு வரலாற்றின் தொடக்கப் பக்கத்தை எழுதி முடித்து விட்டு, முதல் அத்தியாயத்தைத் தொடர்ந்தார். தோற்றத்தாலும், தொண்டுக்குத் தேர்ந்தெடுத்த களத்தாலும் அவர் விவசாயியாகவே விளங்கினார்.

தொழிலாளர்களுக்கான சங்கம், சென்னையில் 1918ஆம் ஆண்டில், தோழர்கள் வாடியா, திரு.வி.க. தலைமையில் தோன்றியிருந்தது. ஆனால், விவசாயிகளுக்கான அனைத்திந்திய அமைப்பே 1936, ஏப்ரல், 11 ஆம் நாளன்றுதான் லக்னோவில் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. அதன் கிளைகள் எல்லா மாகாணங்களிலும் ஏற்படுத்தப்பட்டன.

தமிழ்நாடு தனித்து நின்றுவிடலாமா? இங்கேயும் விவசாயிகள் சங்கத்தைத் தோற்றுவிக்க வேண்டுமென்ற கட்டாயம் ஏற்பட்டது. அன்று இந்தக் கடமையைச் செய்வது எளிய முயற்சியால் ஆகக் கூடியதாக இல்லை. இந்தக் கடினமான பொறுப்பை ஏற்க ஆர்வமுள்ளவர்களிடத்திலும் தயக்கம் தலைகாட்டியது. தலைவிதியில் நம்பிக்கை வைத்து, நடப்பதெல்லாம் அவன் செயல் என்னும் அறியாமையில், ஆறுதல் பெற்று வந்த சிற்றூர் உழவுத் தொழிலாளர்களிடம் சங்க உணர்வை ஏற்படுத்துவதென்பது சாதாரண செயலன்று. எனினும், அறை கூவலான பணிகளை ஏற்றுச் செய்வதில் ஆர்வம் குன்றாதவரான, கன்னட நாட்டில் படகரா என்ற ஊரில் பிறந்த பி.எஸ்.ஆர். எனத் தோழர்களால் அழைக்கப்பட்ட சீனிவாச ராவ் தமிழ்நாட்டில் விவசாயிகள் சங்கம் அமைக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்ட ஆண்டு 1942. உழைப்பில் வாரா உறுதிகள் உளவோ? தமிழ் நாட்டிலும் விவசாயிகள் சங்கங்கள் தோன்றின.

“புரட்சியின் வெற்றிக்காகத் தொழிலாளர்களின் போராட்டத்துடன் விவசாயிகளின் போராட்டத்தை இணைக்க வேண்டும்” என்றார் லெனின். அப்படிச் செய்ததால்தான் ருஷ்யாவில் புரட்சி வென்றது. பெரும்பான்மை மக்கள் விவசாயிகளாக இருக்கும் நம் நாட்டில், அவர்களுடைய நலன்கள் அமைப்பு மூலமாக ஒன்றுபட்டால்தான் முடியும். கவனிப்பாரற்றும் உழைப்புச் சுரண்டலுக்கு ஆட்பட்டும் வறுமையில் உழலும் விவசாயத் தொழிலாளர்களின் மேம்பாட்டுக்காகப் பாடுபடுவதைத் தன் வாழ்வின் குறிக்கோளாகக் கொண்டார் தோழர் நல்லகண்ணு. கடமையாற்ற அழைப்பு விடுத்துக் களமும் காத்துக் கொண்டிருந்தது.

வேறு கட்சிகளில் வேண்டுமானால், பொறுப்பு என்பது அதிகாரம் செய்யக் கிடைத்த அரிய வாய்ப்பாகவும், சமுதாயத்தில் தம்மை உயர்த்திக் காட்ட உதவும் அரசியல் அணியாகவும் இருக்கலாம். கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியில் பொறுப்பு அப்படிப்பட்டதன்று. காந்தியடிகளே கம்யூனிஸ்டுகளுக்கு நற்சான்று வழங்கியுள்ளதைக் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். 1944 ஜூலை 30ஆம் நாள், காந்தியடிகள், கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியின் தேசிய

செயலர் பி.சி.ஜோஷிக்கு எழுதிய மடலில் குறிப்பிட்டது இதோ-
 “உங்கள் கட்சியில் திறமை வாய்ந்த இளைஞர்கள் ஆண்களும் பெண்களும் இருக்கின்றனர். நான் எவ்வளவு தன்னல மறுப்புள்ளவனாக என்னைக் கூறிக் கொள்ள முடியுமோ, அதே அளவு தன்னல மறுப்பாளர்கள் இவ்விளைஞர்கள்! நீங்கள் அனைவரும் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு உழைப்பவர்கள். உங்களுக்கிருக்கும் உழைக்கும் சக்தியோ அபாரமானது. உங்கள் ஊழியர்கள் தீவிரமான கட்டுப்பாட்டிற்கும் உட்பட்டிருக்கின்றனர். இக்குணாதிசயங்களை எல்லாம் நான் விலை மதிக்க முடியாதவைகளாகக் கருதுகிறேன். அவைகளுக்காக உங்களை மெச்சிப் போற்றுகிறேன்.” (பக்.32- காந்தியடிகள்-பி.சி.ஜோஷி கடிதப் போக்குவரத்து, 1945, NCBH வெளியீடு).

காந்தியடிகள் குறிப்பிட்ட திறமை வாய்ந்த இளைஞர்களில் நமது தோழர் நல்லகண்ணுவும் அடக்கம். தோழர் சீனிவாச ராவ் அமைத்துக் கொடுத்த அடித்தளத்தின் மீது, அவர் தன் பகுதி நில உழைப்பாளர்களின் நலனுக்காக உறுதியோடும், ஊக்கத்தோடும் பாடுபட்டார். களப்பணியில் இவருக்குத் தோழர்கள் பாலதண்டாயுதம், தளவாய், என்.வானமாமலை, வழக்கறிஞர் என்.டி.வானமாமலை, வி.எஸ்.காந்தி முதலானோர் வழிகாட்டித் துணை செய்தனர். எதிரே பகையும், கையிலே வாளும் இருக்கும் போது போர் நிகழாதிருக்குமா?

திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் நாங்குனேரி ஜீயர் மடம், திருக்குறங்குடி ஜீயர் மடம், களக்காடு, வடமனேரி பண்ணையார் போன்றவர்களிடமே நிலவுரிமை முடங்கிக் கிடந்தது.

தஞ்சை மாவட்டத்திலோ குன்னியூர் ஐயர், பூண்டி வாண்டையார், நெடும்பலம் சாமியப்ப முதலியார், வலிவலம் தேசிகர், தியாகராஜ முதலியார் போன்றோரிடம் நிலம் சிக்கிக் கிடந்தது. உழைக்கும் மக்களினம் இவர்களிடம் கொத்தடிமைகளாகி வெய்யிலையும், வியர்வையையும் மட்டில் உரிமையாக்கிக் கொண்டு உழைத்து வந்தார்கள்.

மடாதிபதிகளும், பண்ணையார்களும், நில உழைப்பாளர்களை இரக்கமின்றி வஞ்சித்து வயிற்றிலடித்து வந்தனர். ஜீயர்களின் அடாவடித் தனத்திற்கு எதிராகப் போராடப் புறப்பட்டார் நல்லகண்ணு. முன் வைக்கப் பட்ட கோரிக்கைகள்

- பட்டமரக்கால் கூடாது.
- முத்திரை மரக்கால் வேண்டும்.
- சுத்தபாரம் வேண்டும்.

விவசாயிகள் தோழர் நல்லகண்ணு தலைமையில் ஒன்றுபட்டுக் களத்தில் இறங்கினார்.

‘ஒற்றைக் கைத்தடினால் ஒசை பெருக்குமோ

மற்றும் பலரால் வளம்பெறுமே .....தோழர்களே!’ என்ற பாவேந்தரின் பாடற்கருத்து பழுதுபடுமா? கூடிக் குரல் கொடுத்தால் கோரிக்கை நிறைவேறித்தானே ஆகவேண்டும்?

தீர்வு காண வேண்டிய குறைபாடுகள் இவ்வளவே என்று எண்ணிவிட வேண்டாம்; ஏராளமாக எஞ்சியிருந்தன. எல்லாக் குறைகளையும் ஒரே போராட்டத்தின் மூலம் தீர்த்து விட முடியுமா? உயரம் தாண்டுவதில் வல்லவராக இருந்தாலும் மாடிக்குப் போக படியைத் தானே பயன் படுத்துவார்? போராடுவதற்கு உரமும், ஒற்றுமையும் இருந்தாலும் காலம் கணித்துச் செயல்பட்டால்தான் விழைந்த வெற்றியை விரைவில் பெற முடியும்.

அடுத்த பிரச்சனை களத்திற்கு அழைப்பு விடுத்தது. ஆயத்தப் பணிகளில் ஈடுபட்டார் தோழர்.

விவசாயிகளுக்கு விடிவு காலம்

தோழர் நல்லகண்ணு அவர்களின் செயலாற்றலின் விரிவாக்கமாக விளங்கும் அம்பாசமுத்திரம் வட்டத்தில் உள்ள ஆம்பூர் விவசாய சங்கத்திற்காகக் களம் காண வேண்டிய கட்டாய நிலை ஏற்பட்டது. உரிமைகளைப் போராடித் தான் பெற்றாக வேண்டும் என்னும் தெளிவு விவசாயத் தொழிலாளர்களின் மூளை நாளங்களில் ஓடும் குருதியோடு தோழர் நல்லகண்ணு அவர்களின் சொல், செயல்களால் ஊட்டப்பட்டிருந்தது. கூனிக் குறுகி, நாணி-நடுங்கி நடந்த உழைக்கும் வர்க்கம் நிமிர்ந்து நடந்தது. நில உடைமையாளர்கள் கொடுத்ததே கூலி, வேலை கிடைத்ததே லாபம் என்று எண்ணிக் கிடந்த மனநிலையில் மாற்றம் ஏற்பட்டிருந்தது. சாகுபடியில் உழைப்புக்கும், உரிமைக்கும் ஆன பங்கீட்டில் நிலவிய மலைக்கும்-மடுவுக்குமான ஏற்றத்தாழ்வு நீக்கப்பட்டு, 75:25 என்ற விழுக்காட்டில் பலனைப் பங்கிட்டுக் கொள்ளும் ஏற்பாடு சங்கத்தால் உண்டாயிற்று.

மடாதிபதி என்னும் ஆதிக்கப் பாம்பின் 'படம்'சுருங்கி விவசாய சங்கத்தினரின் கை ஓங்கிற்று. இப்படி ஒரு மாற்றம் ஏற்படுமெனக் கற்பனை கூட செய்யமுடியாதிருந்த பாட்டாளி இனம், வழிகாட்டி வெற்றிபெற உழைத்த தங்கள் உற்ற தோழரை நன்றியுடன் போற்றினர். நல்லகண்ணு நெல்லை மாவட்ட விவசாயச் சங்கச் செயலாளரான பின், நில உழைப்பாளிகளின் அவல நிலை மாறியது.

நாங்குனோ மலையடிவாரம் வரை விரிந்து படர்ந்திருந்தது ஜீயர் மடத்தின் நிலம்! மண்ணாண்ட மன்னர்கள், கடவுளரின் பேராளராக இவர்களை எண்ணிக் கொடுத்த நிலக் கொடை தான் இவ்வளவும்! நில உரிமை கிடைத்தது, உழைப்பு? எந்த மடாதிபதியாவது, பெரும் பண்ணையாராவது கலப்பையும், மண்வெட்டியும் எடுத்துக் கொண்டு நிலத்தை மிதித்ததுண்டா? விதைப்பதற்கு மட்டுமன்று; அறுப்பதற்காகவாவது வரப்பு தாண்டி வந்ததுண்டா? பாடுபடுவதற்கென்றே ஓர் இனத்தைத் தாம் நம்பும் இறைவன் படைத்திருப்பதாக எண்ணியல்லவா

இறுமாந்திருந்தனர்! அந்த எண்ணத்தின், இடுப்பை ஒடித்து, ஒடுக்கி வைத்த உழைப்புப் பெருமை கம்யூனிஸ்டுகளுக்கே உரியது. சான்று வேண்டுமா?

உழைப்பாளிகளைத் தேடி அலையாமல், உடனுக்குடன் வேலைக்கு அழைத்துக் கொள்ள வசதியாக, அவர்களைத் தங்கள் நிலத்திலேயே குடியமர அனுமதித்திருந்தது மடம். அதிலும் எவ்வளவு கட்டுப்பாடுகள்! வெய்யிலுக்கும், மழைக்கும் ஒதுங்கும் கொட்டகையென்ற அளவிலேயே அவர்களின் குடியிருப்பு இருக்க வேண்டும் என்பதில் மடத்தினர் கண்டிப்பாக இருந்தனர். விவசாயிகள் தங்கள் வசதிக்கென வீட்டைக் கட்டிக் கொள்ள முடியாது. மண் சுவர் மட்டுமே வைத்துக் கொள்ளலாம், சோலையாலோ, ஓலையாலோ தான் கூரை வேயலாம். காற்று வாங்கலாமென்றோ சற்று கண்ணயராலாமென்றோ தெருத் திண்ணை கட்டிக் கொள்ளக் கூடாது!

ஆட்டுக்கல், அம்மி நிலத்தில் புதைக்கக் கூடாது. உணவில் சுவை கண்டுவிடக் கூடாதென்பதற்காக இப்படியொரு கட்டுப்பாடு! குடிசையின் வாயில் நிலை, கதவும் கூட உறுதியானதாகவோ, அழகானதாகவோ அமைத்துக் கொள்ளக் கூடாது. இவ்வளவு கட்டுப்பாடும் உழைப்பவரை ஆடு, மாடுகளுக்கு இணையாக வைத்திருக்க வேண்டும் என்னும் எண்ணத்தினால்தான்.

இந்த வீடுகளில் குடியிருப்பவர்களுக்குச் சிறப்புப் பெயரொன்று உண்டு 'ஓடும் குடிகள்' என்பதே அப்பெயர்! மடாதிபதி கட்டளையிட்டால் குடியிருப்பவன் எந்த நேரத்திலும் மறுபேச்சின்றி வீட்டைக் காலி செய்து விட வேண்டும். தென்னாப்பிரிக்காவின் இனவெறி வெள்ளையராட்சிக்கும் இவர்களுக்கும் வேற்றுமை ஏதுமில்லை. இதற்கெல்லாம் தீர்வு காண, தோழர் நல்லகண்ணு, உழைப்பாளர்களிடையே இடைவிடாது பரப்புரை செய்து, பக்குவப்படுத்தி வந்தார்.

கோயில் முதலைகளின் கோரப்பிடயிலிருந்து விவசாயிகளை மீட்க அவர் மேற்கொண்ட முயற்சி

வீண்போகவில்லை. யானைக்கு அதன் பலம் தெரிந்து விட்டால், அங்குசம் துரும்பாகிவிடுமே! உழைத்தவர் ஒன்றுபட்டனர். உரத்த குரல் கொடுத்தனர். எதிர்ப்புக் காட்ட எழுந்தனர். பல்லைக் காட்டிப் பயமுறுத்தும் குரங்கு, கோல் எடுத்தால் வாலைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடப் பார்ப்பதைப் போன்று, எதிர்ப்பு மிகக் கண்டு மடாதிபதி மனம் மாற வேண்டி நேர்ந்தது. குடியிருந்த வீடும், ஆறுமுக மங்கலம், பேத்துவார் விவசாயிகள் உழுத நிலமும் உரிமையாக்கப்பட்ட 'அதிசயம்' கூட நடந்தது. இது மட்டுமன்று, இன்னுமொரு கொடுமைக்கும் முடிவு காணப்பட்டது.

அறுவடைக் காலத்தில், விவசாயிகளின் வீட்டு இளம் பெண்கள் நெல்கட்டு சுமந்து வரும் போது, அவர்களுடைய இளமை அழகைக் கண்டுகளிப்பதைப் பொழுது போக்காகக் கொண்டிருந்த பண்ணையார், கண்காணிகளின் 'மைனர்' விளையாட்டுக்கும் முடிவு கட்டப்பட்டது.

உழைப்பவன் அடங்கிப் போக வேண்டும், மறுபேச்சுப் பேசக்கூடாது என்னும் ஆணவக் கட்டுப்பாடுகள் தேய்ந்த புரியாக அறுந்து விழுந்தன. தோழர் நல்லகண்ணு அவர்களின் ஓயாத உழைப்பு வீண் போகவில்லை. அவரது தொண்டு துலங்கியது. மண்டிக்கிடந்த இருள் விலகியது. விவசாயத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கையில் ஒளிபரவியது.

மடை மாற்றம்

1946 ஆம் ஆண்டு, பிப்ரவரி 17 ஆம் நாள், அம்பாசமுத்திரம் கோடாங்குளம் கிராமத்தில் விவசாயச் சங்க அமைப்புக் கூட்டம் நடந்தது. கல்லூரி மாணவரான நல்லகண்ணு அக்கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டதோடு, அக்கூட்டத்திலேயே விவசாயச் சங்க மாவட்டக் குழுவுக்கும் தேர்வு செய்யப்பட்டார். விளக்கை ஏற்றியதும், தீக்குச்சியை அணைத்துவிடுவதைப் போன்று, இந்தப் பொறுப்பை ஏற்றதும், தன் கல்லூரிப் படிப்புக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தார். தமிழ் படித்துப் புலவராக வேண்டும் என்னும் அவருடைய ஆசையும் பட்டுப் போயிற்று. அவருடைய ஆசை மட்டுமா, தன் பிள்ளை, தலையில் தொப்பியும், உடலில் அங்கியும் அணிந்து, பட்டத் தாள் சுருளைக் கையில் பிடித்தபடி நிற்கும் நிழற்படத்தை வீட்டில் மாட்டி வைத்து அழகு பார்க்க ஆசைப்பட்ட பெற்றோர்களின் எண்ணக் கோட்டையுமன்றோ இடிந்து போயிற்று!

கட்சியின் முழுநேரப் பணியை ஏற்றுக் கொண்டபின் வானா இருக்க முடியுமா? வரிசையில் வந்து நின்ற விவசாயத் தொழிலாளர்களின் சிக்கல்களுக்குத் தீர்வு காணும் போராட்டங்களுக்குத் தலைமை ஏற்க நேர்ந்தது. கீளக்கட்டளையில் திருவாடுதுறை ஆதீன அலுவலர்கள், விளைவித்தவர்களுக்குச் சாகுபடியான நெல்லைக் கொடுக்காமல் எடுத்துச் செல்ல முயன்றனர். விவசாயிகள் விடுவார்களா? தடுத்தனர். முதலாளிகளுக்கும், பண்ணையார்களுக்கும் மட்டுமல்ல, இறைவன் பெயரால் செல்வச் செழிப்பில் திளைக்கும் ஆதீனகர்த்தர்களுக்கும் அடியாட்கள் உண்டு. அவர்களை ஏவி, களத்து நெல்லைக் கவர்ந்து செல்ல முயன்றதை நல்லகண்ணுவும், தளவாயும், விவசாயிகளை ஒன்று திரட்டி விரட்டியடித்தனர். “இப்படை தோற்கின் எப்படை ஜெயிக்கும்?” என்று மனோன் மணியத்தில் பேராசுந்தரம் பிள்ளை கேட்டது கீளக்கட்டளை களத்து மேட்டில் எதிரொலித்தது.

மிதிபட்ட பாம்பு கடிக்கும், அடிபட்ட வேங்கை தாக்கும்

என்றாற் போல், தோல்வி கண்ட மடாதிபதிகள் விவசாயிகளுக்குத் தொல்லை தர முனைந்தனர். அடியாட்களைக் கொண்டு அவர்கள் வீடுகளைக் கொளுத்துதல், தாக்குதல் என்று அவர்களின் வன்முறை வளர்ந்தது.

“இதுபொறுப்ப தில்லை- தம்பீ!

எரிதழல் கொண்டுவா.

கதிரை வைத்திழந்தான்- அண்ணன்

கையை எரித்தீடுவோம்” என்று பாரதியின் பாஞ்சாலி சபதத்தில் வீமன் கூறியதைப் போன்று, நல்லகண்ணு

“இனியில்லை பொறுமை தோழா!

எதிர்த்து ஒடுக்கிட வாடா!

தனியென எண்ணினர் மூடர் - அவர்

தருக்கின் இடுப்பை முறிப்போம்” என்று அறை கூவல் விடுத்தார். ஆர்த்தெழுந்தனர் விவசாயிகள், வியர்த்து நடுங்கினர் அடியாட்கள். அதட்டியும், அடித்தும் பழக்கப் பட்டவர்கள், முதல் முறையாக உழைப்பவர் கைகளின் உறுதியை அறிந்தனர். மடாதிபதிகளே மருண்டனர். அடாவடித்தனம் இனி எடுபடாதெனத் திருந்தினர். அடங்கியது கொட்டம், முடிந்தது பணியென முடங்கி விடவில்லை நல்லகண்ணு. இன்னும் வேகமாக விவசாயிகளை ஒன்று திரட்ட உழைத்தார்.

நாற்பதுகளில் போக்குவரத்து வசதி போதுமான அளவுக்கு இருக்கவில்லை. பேருந்து போக்குவரத்து நகரங்களுக்கு இடையில் ஓரளவே உண்டு. எனவே தன் காலே தனக்குதவி என்று நடையையே தன் பணிக்கு நம்பினார் நல்லகண்ணு. நாங்குனேரி வட்டத்தின் வடகரையிலிருந்து வள்ளியூர் வரை சிற்றூர்களுக்கெல்லாம் நடந்தே சென்று விவசாயச் சங்கங்களை உருவாக்கினார்.

பூதளபுரம் தியாகி வேலுச்சாமியின் கருத்துரை பெற்று திருவைகுண்டத்திலிருந்து 30 கி.மீ தொலைவில் உள்ள திருக்கருங்குடி கிராம விவசாயிகளிடம் நடந்து சென்று வழிகாட்டியவரல்லவா இவர். அவரா நடக்க அஞ்சுவார்?

இவர் மட்டுமன்று, ஏழை பங்காளர்களான பொதுவுடைமை இயக்கத் தோழர்கள் பலரும் தொண்டு செய்ய

வண்டி தேடியவர்கள் அல்லர். விவசாயிகள் சங்கப் பணியின் முன்னோடியான தோழர் பி.எஸ். சீனிவாச ராவ் நில உச்சவரம்பு சட்டத்தின் ஒட்டைகளை எதிர்த்து விவசாய மக்களிடம் விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்த கோவையிலிருந்து மேற்கு வழியாக 300 மைல் தொலைவு 21 நாட்கள் நடந்து சென்றவர். இவ்வளவு கடுமையாக உழைத்த போது அவருக்கு அகவை ஐம்பத்து மூன்று!

தலைமறைவு வாழ்க்கையில் கட்சித் தோழர்கள் பலரும் பல ஊர்களுக்கு நடந்தே சென்றனர்.

அண்ணல் காந்தியடிகள் உப்புப் போருக்கு நடந்தே தான் சென்றார். லெனின் நடக்கச் சளைக்காதவர்.

1908 ஆம் ஆண்டு வியட்நாம் நாட்டின் விடுதலை போர்த் தலைவர் ஹோ சி மின் 500 கீமி நடந்து சென்று பான் தியெட் என்ற ஊரை அடைந்தார்.

போராட்ட எண்ணம் உடையவர்களுக்கு நடை தடையன்று. நல்லகண்ணு ஏதோ ஒரு நாள் மட்டில் நடந்தவரல்லர். தான் ஏற்றுக் கொண்ட கடமையில் கருத்தாக இருந்த அவர் நடப்பதை இழிவாகவோ, இடராகவோ, இயலாததாகவோ எண்ணியவரல்லர். ஓடி ஓடி உழைக்க வேண்டும் என்பது இலக்காக இருந்தாலும், தேவைப்பட்ட போது நடந்தார்.

நடை கால்களால் இயல்வது, நடத்தை உள்ளத்தால் இயக்கப்படுவது. நடப்பதற்குக் கால்கள் மட்டில் போதுமென்றால், அதைக் கால்நடை என்போம். பண்பாடும், பக்குவப்படுத்தும் நூல்களும், படைப்பாளிகளின் தொடர்பும் கூடப் பொதுநலத் தொண்டர்களுக்குத் தேவை.

நல்லகண்ணு நல்ல நடத்தைக்காரர். அவருக்கு இலக்கியங்கள் நெருக்கம்; படைப்பாளிகள் அணுக்கம்.

பாரதி பற்றாளர்

பொதுவாழ்க்கையில் ஈடுபட்டவர்களுக்குப் புத்தகமே போதி மரம், புத்துணர்ச்சி, பொழுது போக்கு எல்லாம். அரசு, அவர்களை அடிக்கடி தளைப்படுத்திக் (கைது செய்து) சிறையில் அடைப்பதால், அவர்களுக்கு உற்ற தோழன், உறுதுணை புத்தகந்தான். ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு நூலாசிரியர் பிடித்தமானவராக இருப்பார். அவர்களுக்கு விருப்பமானதாக ஒரு நூலும் இருக்கும். அண்ணல் காந்தியடிகளுக்கு ரஸ்கினின் “கடையனுக்கும் கதிமோட்சம்” என்னும் நூல் பிடித்தமானது. நூலாசிரியர்களில் டால்ஸ்டாயை அண்ணல் பெரிதும் மதித்தார். உலகமே ஒப்புக் கொண்ட ‘மாவீரன்’ என்னும் சிறப்புக்கு உரியவரான லெனினுக்குப் பிடித்தமான நூலாசிரியர் செர்னிசெவ்ஸ்கி. அவருடைய படைப்புக்களை லெனின் மீண்டும் மீண்டும் படிப்பதில் ஆர்வம் காட்டினார். அப்படி, தோழர் நல்லகண்ணுவுக்கு மீசைக் கவிஞன் பாரதியிடம் ஆழ்ந்த பிடிப்புண்டு.

“ஜாதி மதங்களைப் பாரோம் -உயர்

ஜன்மமீத தேசத்தி லெய்தின ராயின்

வேதிய ராயினு மொன்றே -அன்றி

வேறு குலத்தின ராயினும் ஒன்றே”

என்று குரல் கொடுத்து, மதங்கடந்து மானுடத்தை விரும்பிய பாவலன் பாரதியை, சாதி உணர்வாளர்கள் அவன் வாழ்ந்த போதே தனிமைப்படுத்திய கொடுமையை வரலாற்று வரிகளில் மையிட்டுக் கண்களுக்குப் படாமற் செய்துவிட முடியாது. இனப்பகைவனாகக் கருதி இன்னல்படுத்தி இருட்டடிப்பு செய்யப்பட்ட பாரதியைத் தூக்கிப் பிடித்துத், தொழித்தக்கவனாகக் காட்டிய பெருமையில் தோழர் ஜீவாவுக்குப் பெரும்பங்குண்டு. கல்கி, வ.ரா. போன்ற பார்ப்பன முற்போக்குச் சிந்தனையாளர்கள் செய்த பணியால் மறைக்கப்பட்ட பாரதியின் மாண்பு, இருட்டில் விழுந்த பொன் கணையாழி, வெளிச்சத்தில் மின்னியதைப் போன்று வெளிப்பட்டது.

பாரதிக்கு, அவன் பிறந்த மண்ணில் மணிமண்டபம் கட்டும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது. ‘பாவம்’ செய்து ஈட்டிய

பணத்தைக் கோவிலுக்கென்றால் கொட்டிக் கொடுப்பர் செல்வர். அறவணிகர்கள் நாட்டில் ஆயிரமாயிரம். ஆனால், நாட்டுக்கு உழைத்த பாட்டு வேந்தனுக்கென்றால் அவர்கள் கை நீளுமா? நிதி திரட்டப்பட்டது. பாரதிபால் பற்றுக் கொண்டவர்கள், சிறு சிறு தொகையாகச் சேர்த்துக் கொடுத்தனர். பாரதி அன்பர் நல்லகண்ணு, வெறும் பேச்சு வீரரல்லர். அவரும் தன் பற்றைச் செயலில் காட்டினார். தம் ஊர்க் கலைத்தொண்டர் கழகம் மூலம் எழுநூறு ரூபாய்களைத் திரட்டித் தந்தார். இன்றைய மதிப்பில் எழுநூறோடு இன்னும் இரண்டு சுழிகளை (Zero) சேர்த்துக் கொள்ளலாம். அந்நாளில் இதுவே பெருந்தொகைதான். இல்லையென்றால் அடிக்கல் நாட்டு விழாவக்கு நல்லகண்ணு பேராளராக (பிரதிநிதி) அழைக்கப்பட்டுக் கலந்து கொள்ள முடிந்திருக்குமா? தமிழ் படித்த நல்லகண்ணு பாரதியின் கவிதைக் கடலில் குளித்தெழுந்தவர். இலக்கிய நலம் நாடும் துலக்கிய அறிவினர், ஆர்வலர். அவருடைய பொதுத்தொண்டு பேரொளியில் தமிழ்த் தொண்டு மின்மினியாகக் கூடத் தோன்றலாம், ஆனால் இல்லை என்று இதயமுள்ளவர்களால் மறுக்க முடியாது.

பாரதி மணிமண்டப அடிக்கல் நாட்டும் விழாவில் பங்கேற்ற தோழர் ஜீவாவின் உரையைக் கேட்டு நல்லகண்ணு புத்தெழுச்சி பெற்றார். இவருக்கிருக்கும் மொழிப்பற்றையும், இலக்கிய நாட்டத்தையும், ஊக்கம், உழைப்பையும் கணக்கிட்ட கட்சி இவரை 'ஜனசக்தி'யில் பணியாற்ற அழைத்துக் கொண்டது. அங்கே தகவல் தொகுப்புக் குழுவில் (Information Bureau) தோழர்கள் எஸ். வரதராசன், வனஜா, யமுனா, அம்பாள், எஸ்.ஆர். சுந்தர்ராஜன், அம்பலவாணன், இ. நாராயணன், என்.ஆர். பண்டரி நாதன் முதலானோருடன் இவரும் இப்பணியில் ஈடுபடுத்தப்பட்டார். களப்பணியில் சிற்றூர்களில் ஓடி ஓடி உழைத்த நல்லகண்ணுவுக்குச் சென்னை வாழ்க்கை ஒத்துவரவில்லை-குறுகிய கால இடைவெளியிலேயே மீண்டும் மாவட்டப் பணிக்கே வந்துவிட்டார்.

“கைத்திறனும் வாய்த்திறனும் கொண்ட பேர்கள்

கண்முடி மக்களது நிலத்தை யெல்லாம்

கொத்திக்கொண் டேப்பமிட்டு வந்த தாலே

கூலிமக்கள் அதிகரித்தார்” . . . . (உலகப்பன் பாட்டு-2) என்ற

பாவேந்தரின் கணிப்பும் கொதிப்பும் உழைக்கும் மக்களுக்கெல்லாம் ஏற்பட்டுவிட்டால், பண்ணையார் கூலியாள் என்னும் ஏற்றத்தாழ்வே ஏற்பட்டிருக்காது-ஏற்பட்டதும் நிலைத்திருக்காது.

பார்ப்பனர்களின் மந்திர தந்திர, வாழலக, மேலுலகக் கற்பனைக் கதைகளில் மயங்கிய மன்னர்கள் இறையிலியாகவும், தானமாகவும் அவர்களுக்குக் கொடுத்தவை தான் பண்ணையார் நிலமாகவும், ஆதீன நிலமாகவும், தனிமனிதர் ஆளுகைக்குட்பட்டது. நில புலன்களுடன் மடங்கள் வாழவும், உழைப்போர் வாடவும் காரணமாக இருந்தவர்கள் சோழர்களும், பாண்டியர்களும்.

சோழ மன்னன் இராசராசன் காலத்தில் பிரம்மதேயம், தேவதானம், கோத்திரியம் என்னும் பெயர்களில், உழுது கொண்டிருந்தவனிடமிருந்த நிலங்களைப் பிடுங்கி பார்ப்பனர்களுக்குக் கொடுத்து விட்டான். கலப்பையைத் தொடுவதே ஆகாது என்னும் பார்ப்பனர்கள் நில உடைமையாளர்களாக மாறியதற்கு மன்னர்களின் மூட மதிதான் கரணியம்.

பாண்டிய மன்னர்களிடமிருந்து ஏராளமான நிலங்களைப் பார்ப்பனர்கள் இறைவன் பெயரால் பெற்றனர். பாண்டியருக்குப் பின் மதுரையை ஆண்ட களப்பிரர்கள் பார்ப்பனர் தானமாகப் பெற்ற நிலங்களைக் கையகப்படுத்தி, அவற்றை மீண்டும் நில உரிமையாளர்களான நாலாஞ்சாதியினரிடம் ஒப்படைத்தனர். இதனால் சினங் கொண்ட பார்ப்பனர்கள் களப்பிரரைக் காட்டுமிராண்டிகள் என்றும், அவர்கள் ஆண்ட காலத்தை இருண்ட காலமென்றும் எழுதி வைத்தனர். அவர்கள் இட்டுக்கட்டி எழுதி வைத்ததையே வரலாறாகப் பின்வந்தோர் ஏற்றுப் பரப்பி வந்துள்ளனர்.

களப்பிரர் செய்ததை இருபதாம் நூற்றாண்டில் ரஷ்யாவில் லெனினும், வியட்நாமில் ஹோ சி மின்னும் செய்து காட்டினர். தனியாட்களிடமிருந்த பெருவாரியான நிலங்களைக்

கையகப்படுத்தி உழுபவர்களுக்குப் பிரித்தளித்ததைப் போன்று, இங்கே செய்ய பொதுவுடைமையாளர்களின் ஆட்சி ஏற்படவில்லை, என்றாலும் நிஜம் ஆட்சியில் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியின் பொதுச் செயலாளர் தோழர் சி. ராஜேஸ்வர ராவ் தலைமை ஏற்று நடத்திய தெலிங்கானா போராட்டத்தின் விளைவாக 10 லட்சம் ஏக்கர் நிலம் ஏழை விவசாயிகளுக்குப் பிரித்துக் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஆளும் பேராயக் கட்சி கொண்டு வந்த நில உச்சவரம்புச் சட்டத்தில் இருந்த ஓட்டைகளால் நோக்கம் முழுமையாக நிறைவேறவில்லை. நேரு போன்ற (சமத்துவம்) எல்லார்க்கும் இணையான வாய்ப்பு-வசதி என்னும் நோக்கமுடையவர்களால், சிறிதளவே நன்மை கிடைத்தது. தீமையின் மிச்ச எச்சங்களாக ஆங்காங்கே ஆதினங்கள் நின்று நிலவுகின்றன. அதன் கொடூரப் பிடியிலிருந்து விவசாயிகளை மீட்பதற்காகப் பொதுவுடைமைக் கட்சியும், அதன் தொண்டர்களும் அரும்பாடு பட்டனர்.

1947 ஆம் ஆண்டு நம்நாடு முழு விடுதலை அடைவதற்கு முன்னர், மே, 11 ஆம் நாள் குத்தகை அடிப்படையில் பயிரிடும் விவசாயிகளின் கோரிக்கைகளை முன்னெடுத்துச் சென்று அரசிடம் மீட்சிக்கு உதவி வேண்டிய காலகட்டம். சட்டம் கூறுவது தங்களுக்குச் சாதகமாக இருந்தாலன்றி ஏற்காத, இணங்காத பண்ணையார்களும், மடாதிபதிகளும், முதலாளிகளும் வாக்கு வாங்கித் தடுபவர்களாக இருந்ததால், அவர்களுடைய அத்துமீறல்களும் - சட்ட மீறல்களும் கண்டு கொள்ளப் படாமல் விடப்பட்டிருந்ததை உழைக்கும் மக்களின் உற்ற நண்பர்களான பொதுவுடைமைத் தோழர்கள் தட்டிக் கேட்டனர்.

* குத்தகைக்கு நெல்லைப் பெரிய மரக்காலால் அளக்கக் கூடாது.

* குத்தகையில் நான்கில் ஒரு பகுதியைக் குறைக்க வேண்டும்.

* வாரக் குத்தகையில் பாதியைக் குறைக்க வேண்டும்

என்னும் கோரிக்கையுடன் தோழர் நல்லகண்ணுவும், மற்றும் எண்மரும் அடங்கிய தூதுக் குழு சென்னைக்குச் சென்று, அந்நாள் அமைச்சர் காளா வெங்கட்ராவைச் சந்தித்துத் தீர்வு கோரினர். நல்லகண்ணுவின் செயலாற்றலை மாநில விவசாயச் சங்கத் தலைவரான தோழர் சீனிவாசராவ் அவர்களே பாராட்டினார். என்றால், இவருடைய உழைப்பின் சிறப்பை உய்த்துணரலாம்.

ஈடுபாட்டிற்கு என்ன காரணம்?

ஒரு துறையில் ஈடுபடுவதற்கும், அத்துறையில் ஒன்றி உழைப்பதற்கும் சிறப்பான காரணம் ஏதேனும் இருக்கும். தோழர் நல்லகண்ணு கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியில் சேருவதற்கும், விவசாயத் தொழிலாளர்களின் உரிமைகளுக்காகவும், முன்னேற்றத்திற்காகவும் உழைக்க வேண்டுமென்னும் பேரார்வத்திற்கும் முதற்காரணம் அவர் விவசாயியின் மகன் என்பது. இரண்டாவது காரணம் அவர் படித்த தமிழ் இலக்கியங்கள்.

சங்க இலக்கியங்களிலும் விவசாயிகளின் பெருமைகளும் இன்னல்களும் பேசப்படுகின்றன. மன்னனே வேளாளனைப் புகழ்ந்து “யான் வாழும் நாளும் பண்ணன் வாழிய” என்று பாடிய வரலாறுண்டு (புறம்: 173) மறுபக்கத்தில் மன்னர் இருவருக்கிடையே போர் நிகழ்ந்தால் இழப்புக்கு ஆளாவதும் அவன்தான். போர் தொடங்கிவிட்டால் பகைவர்களின் பார்வை, படைபலத்தின் மீதும், தொழில் வளத்தின் மீதுந்தான் விழும். தொழிற் புரட்சி ஏற்படுவதற்கு முன்னர் விளை நிலங்கள் தான் வளத்தின் அடையாளம். அதனால் விளைந்த பயிர்ளை அழிப்பதும், விளை நிலங்களைப் பாழ்படுத்துவதும் வெற்றியின் அடையாளமாகக் கருதப்பட்டது.

சோழன் இராசகுயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி தமிழ் மன்னர்களில் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவன். மூவேந்தர்களும் ஒருவர் மீது மற்றொருவர் பகைமை பாராட்டிக் கொண்டிருந்த காலத்தில், அப்போது ஆட்சியில் இருந்த சேர மன்னன் மாரிவெண்கோவுடனும், பாண்டியன் கானப்பேர்தந்த பெருவழுதியுடனும் நட்பாக இருந்து புதிய வரலாறு படைத்தவன். அம்மூவரும் ஒருங்கிருக்கக் கண்ட ஒளவை, அவர்களை வாழ்த்திய பாடல் (புறம்:367) இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றிருக்கிறது.

பகை பாராட்டாத பண்பாளனாக ஒளவையால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பெருநற்கிள்ளியைப் பாடவந்த பாண்டரங் கண்ணனார்,

“வினைமாட்சிய விரைபுரவீ யோடு
மழையுருவின் தோல் பரப்பீ
முனைமுருங்கத் தலைச் சென்று, அவர்
விளைவயல் கவர் பு ஊட்டி . . .” என்று தொடர்கிறார்.

“விளைவயல் கவர் பு ஊட்டி” என்ற அடி நெல் விளையும் வயலைக் கொள்ளையிடுவதைக் குறிக்கிறது. மற்றவர்களின் போர் முறையும் இதுதான். இதோ இன்னுமொரு சான்று.

போர் வீரர்கள் விளைந்த பொருளைக் கொள்ளையிடுவதைப் பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனைப் பாடிய கல்லாடனார்,

“கூநல் அம்பில் கொடுவில் கூளியர்
கொள்வது கொண்டு கொள்ளா மீச்சீல்
கொள்பதம் ஒழிய வீசிய புலனும்

வடிநவில் நவியம் பாய்தலின் . . .” (புறம் 23) என்று நீள்கிறது பாடல். கூர்மையான அம்புகளும் வளைந்த வில்லும் கொண்டு முருகனது கூளிப்படை போன்ற நின் போர் வீரர்கள் தம்மால் கொள்ளும்பட்டும் பகைவர் விளைவயலுள் புகுந்து, அவர் கொள்ளையிட்ட பின் எஞ்சிச் சிதறிக் கிடக்கும் தானியங்களைப் பதற்றத்துடன் மாற்றார் (விவசாயி) கொண்டு செல்வர் என்பது இவ்வடிகளின் பொருள். போரால் உடனடி இழப்புக்கு இலக்காவது விவசாயிதான்.

இங்கு மட்டுமன்று, உலகெங்கும் போர் முடிவின் விளைவு இதுதான். உழவையும், தொழிலையும் அழிப்பதிலேயே போரின் வெற்றி இருப்பதாக எண்ணுவதே இதற்குக் காரணம். இழைத்த கொடுமைகளை வீரமென்று புகழ்ந்து விருதும், பரிசும் பெற்ற புலவர்களுக்கிடையே அறங் கூறி நெறிப்படுத்தும் நேர்மை மிக்க புலவர்களும் இருந்தனர். அப்படிப்பட்ட சான்றோரில் ஒருவர் தோழர் நல்லகண்ணு போற்றும் புலவர் வெள்ளைக்குடி நாகனார். இவர் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய சோழன் கிள்ளி வளவனைப் பாடிய பாடலில் விவசாயியின் பெருமை விளங்கப் பேசுகின்றார்.

“பொருபடை தருஉங் கொற்றமும் உழுபடை

ஊன்றுசால் மருங்கின் ஈன்றதன் பயனே!” என்கிறார். மன்னா! போர் முனையிலே உன் படை வீரர்கள் உனக்குத் தேடித்தந்த வெற்றி, கொழுமுனை கிழித்த விளைவயலின் சாலிடத்தே

விளைந்த நெல்லின் பயனால்தான் என்பதை மறவாதே! அதனால்,

“பகடுபறந் தருநர் பாரம் ஓம்பிக்

குடிபுறம் தருகுவை யாயினீன்

அடிபுறம் தருகுவர் அடங்கா தோரே” என்று கருத்துரைக்கிறார்.

உழவர் குடியினைப் பாதுகாப்பதன் மூலம் மற்ற மக்களையும் காப்பாயானால், உன் கட்டளைக்குக் கட்டுப் படாதவர்கள் கூட, உன் அடி பணிந்து நிற்பர், என்பது பாடலின் பொருள். உழவர் பெருமைக்குக் கட்டியம் கூறியவர் புறநானூற்றுப் புலவர் மட்டுமன்று, வள்ளுவரும்,

“உழவார் உலகத்திற்கு ஆணிஅஃது ஆற்றாது

எழுவாரை எல்லாம் பொறுத்து”.

(குறள்-103)

உலக மக்களின் வாழ்க்கைத் தேர் உருளுவதற்கு, உழவே அச்சாணி என்று கூறிப் புகழின் உச்சியில் நிறுத்துகிறார் விவசாயியை.

இவ்வளவு சிறப்புக்குரிய விவசாயியின் அந்நாள் நிலைமை என்ன?

“பாடுபட்டீர்கள் பருக்கையில் லாடுதாரு

பட்டியில் மாடுஎன வாழ்கின்றீர் -மதக்

கேட்கள் காலினில் வீழ்கின்றீர் -ஒண்ட

வீடுமில் லாமலே தாழ்கின்றீர் . . . .” என்றாரே பாவேந்தர்

அந்த நிலைமைதான் அன்று நிலவியது. எனவேதான் நல்லகண்ணு விவசாயப் பெருங்குடிகளுக்காக உழைக்க முன் வந்தார்.

பாதிப்புக்கு உள்ளாகும் மக்களிடம் பரிவு காட்டுவது மாந்த நேயம் உள்ளவர்களின் இயல்பு. தோழர் நல்லகண்ணு தொழிற்சங்கத் தலைவராகாமல், விவசாயிகள் சங்கத் தலைவராக, உழுகின்ற தொழில் செய்யும் உழைப்பாளர்களின் உரிமைக் காப்பாளராகச் செயல்பட முன் வந்ததற்குரிய சிறப்பான காரணங்கள் இவை.

இன்றுங்கூட விவசாயப் பெருங்குடி மக்களின் குறைகளைக் கேட்கவும் போக்கவும் அரசு போதிய அக்கறை காட்டுவதாகத் தெரியவில்லையே! அவன் விளைவிக்கும் பொருளுக்கு வேறு யாரோதானே விலைவைக்கிறார்கள். இந்த நிலை என்று மாறுமோ?

மே தினம்

தொழிலாளர்கள் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரை முதலாளிகளால் ஈவிரக்கமின்றிக் கசக்கிப் பிழியப்பட்டனர். பொருள் மூலதனத்தைக் கொண்டு உழைப்பு மூலதனத்தைக் கொள்ளையிட்டனர். நாளொன்றுக்குப் பன்னிரண்டு மணி நேரம் உழைக்கும்படி கட்டாயப் படுத்தப் பட்டனர். உழைப்புச் சுமை ஏராளமாக ஏற்றப்பட்டது. இயந்திரங்கள் கூட அவற்றின் ஆற்றலுக்கு மீறிய சுமை ஏற்றப்பட்டால் பழுதடைந்து விடுகின்றன. ஊதியக் குறைவால் ஊட்டம் குறைந்த தொழிலாளி ஓய்வின்றி எப்படி உழைக்கமுடியும்? 1911 ஆம் ஆண்டில் வயது வந்த ஆண்களுக்கு 12 மணிநேர வேலை என விதியே செய்யப்பட்டிருந்தது. உழைப்பாளர்கள் விழிப்படையாத காலம் அது.

பொறுமை என்பது நிலையானதன்று. முதலாளிகளின் நெருப்பு நெஞ்சுக்கு நீராக நினைத்தனர் தொழிலாளர்கள். பெருக்கெடுக்கும் ஆற்று வெள்ளத்தைக் கடலோடு கலக்க விடாமல் தாமதிக்கலாமே ஒழிய தடுத்து விடமுடியாது. விழிப்புற்ற தொழிலாளர் இனம் வினையாற்ற எழுந்தது. முதலாளிகளின் மூல இடமான அமெரிக்காவில் தொழிலாளர்கள் எட்டு மணி வேலை நேரம் கேட்டு எழுச்சிக் குரல் கொடுத்தனர். கைநீட்டிக் கனிவுடன் கேட்டாலும் எந்த மயிலும், தன் இறகை உதிர்த்துத் தருவதில்லை. விண்ணப்பங்கள் வேண்டுகள்கள் விடிவுக்கு வழிகாட்டாததால் முரசறைந்தெழுந்தனர் தொழிலாளர்கள்.

1886 ஆம் ஆண்டு 'மே' திங்கள் முதல் நாள், இந்திய மக்களுக்கு விவேகானந்தரை நினைவுக்குக் கொண்டு வரும் சிக்காகோ நகரம். அமெரிக்கத் தொழிலாளர்கள், அவர்களின் ஆதரவாளர்கள் என எண்பதாயிரம் பேர் மிச்சிகன் அவென்யுவில் கூடினர். தொழிலாளர் ஒற்றுமையின் ஆற்றல் வெளிப்பட்ட நாள் அதுதான். வேலை நிறுத்தமும், ஆர்ப்பாட்டமும் எட்டு மணி நேர வேலை வேண்டி எதிரொலித்தது உரிமைக்குரல். ஆதிக்க சக்திகள் அமைதியாகவா இருக்கும்? ஆட்சியாளர்கள் ஏவிய அடக்குமுறை வழி கேட்டுக் கொண்டு வந்தது. தொடங்கியது

துப்பாக்கிச் சூடு! காவலர்களின் வெறிச் செயல்களுக்கு விருந்து! விளைவு? பலர் கைது செய்யப்பட்டனர்.

போராட்டத்தில் பங்கேற்றவர்களில் ஆறு பேர் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். பலர் காயமடைந்தனர். தொடர்ச்சியாக வழக்கு, விசாரணை என்று அரங்கேறிய அடக்குமுறை நாடகத்தில் தலைவர் இருவருக்கு ஆயுள் தண்டனை. நால்வருக்குத்தூக்குத் தண்டனை நிறைவேற்றப்பட்டது. இவர்கள் செய்த ஈகம் வீண் போகவில்லை. கோரிய எட்டு மணி நேர வேலை நடைமுறைக்கு வந்தது.

ரஷ்யாவில் புரட்சிக்குப் பின் ஆட்சிப் பெறுப்பேற்ற தோழர் லெனின் 11.11.1917. இல் எட்டு மணி நேர வேலை ஆணையில் கையொப்பமிட்டார். 1928 ஆம் ஆண்டு, இந்திய நடுவண் சட்ட மன்றத்தில் தோழர் ஜோஷி, தொழிலாளர்களின் வேலை நேரத்தைப் பன்னிரண்டிலிருந்து எட்டு மணியாகக் குறைக்க வேண்டுமென்று தீர்மானம் கொண்டு வந்தார். அது சுயராஜ்ய கட்சியினரின் ஆதரவு இல்லாததால் தோற்கடிக்கப்பட்டது. (குடியரசு, கட்டுரை- காங்கிரசின் துரோகம்.04.08.1935). சர்வதேச தொழிலாளர் காங்கிரசின் அறைகூவலை ஏற்று 1890 முதல் உலகெங்கும் போராட்ட நாளான மே முதல் நாளைத் தொழிலாளர் நாளாக உலகெங்கும் கொண்டாடுகின்றனர். நம்நாட்டிலும் மே நாள் தொழிலாளர்களால் கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது.

உலகம் கொண்டாடும் தொழிலாளர் நாளான மே நாளைத் தமிழகம் தவற விட்டுவிடக் கூடாதென எண்ணிச் செயல்பட்டார் தோழர் சிங்காரவேலர். 1923 ஆம் ஆண்டு, சென்னை உயர்நீதி மன்றத்திற்கு எதிரே, கடற்கரையில் முதன் முதலாக மே தினத்தை அவர் கொண்டாடினார். அன்று தொடங்கி, ஆண்டு தோறும் அவர் காட்டிய வழியில், தொழிலாளர்களால் 'மே தினம்' கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது.

1947 ஆம் ஆண்டு, தோழர் நல்லகண்ணுவும், பேரா.நா. வானமாமலையும் தலைமை ஏற்று நாங்குனேரியில் மே தினத்தைக் கொண்டாடினர். மே தின ஊர்வலத்தில் சுற்றிலுமுள்ள சிற்றூர்களில் இருந்தெல்லாம் மக்கள் திரண்டு வந்து

பங்கேற்றனர். அந்த நாளிலேயே கலந்து கொண்டவர்களின் எண்ணிக்கை இரண்டாயிரத்திற்கும் மேலாக இருந்ததென்றால் தோழர் நல்லகண்ணு அவர்களின் களப்பணி எந்த அளவுக்கு மக்களைச் சென்றடைந்திருந்தது என்பதை அறிந்து கொள்ளலாம். உழைக்கும் மக்கள் ஒன்றுபடுவதைப் பார்க்கப் பொறுக்காத நில உரிமையாளரான ஜீயர், மடத்தின் காவல் ஆட்களை ஏவி ஊர்வலத்தைத் தடுக்க முயன்றார். பெருந்திரளான மக்கள் ஊர்வலத்தைச் சிலரால் தடுத்துவிட முடியுமா என்ன? எண்ணம் ஈடேறாத எரிச்சலில், அடியாட்கள் தோழர் நல்லகண்ணு, பேராசிரியர் வானமாமலை இருவரையும் மிரட்டிப் பார்த்தனர். தாழ்த்தப்பட்ட மக்களைக் கெடுப்பதாகக் கூறிப் பின்விளைவுகள் குறித்து அவர்களை எச்சரித்துச் சென்றனர். அவர்கள் படித்த அகர முதலியில் விழிப்புறச் செய்வதற்குக் கெடுப்பது என்று பொருள்!

புகையும் நெருப்பு எரியவும் கூடும் என்பதற்கொப்ப, எச்சரித்துச் சென்ற காவலாளிகள், தங்கள் கைத்திறனைக் காட்டக் காலங் கருதிக் காத்திருந்தனர். ஊர்வலம் முடிந்து மக்களும் மற்ற தோழர்களும் கலைந்து சென்றுவிட்டனர். நல்லகண்ணுவும் தோழர் சோமசுந்தரமும் ஊர்வலத்தில் பிடித்துச் சென்ற கொடிகளைச் சுருட்டி எடுத்துக் கொண்டு திரும்பிக் கொண்டிருந்தனர். காத்திருந்த மடத்தின் காவலாளிகள் அவர்கள் இருவரையும் தாக்க ஓடி வந்தனர். சோமசுந்தரத்தைக் கடுமையாகத் தாக்கினர். நல்லகண்ணுவைத் தடியால் கல்தூணில் அணைத்து நெருக்கினர். சோமசுந்தரத்தின் சாதியைக் குறிப்பிட்டு நீ அவர்களோடு சேரலாமா என்று கேட்டு அந்த நேரத்திலும் தங்கள் சாதி உணர்வை வெளிப்படுத்தினர்.

ஜீயரும் சும்மா இருந்து விடவில்லை. ஆட்களைத் திரட்டித் தீவட்டிகளைக் கொடுத்தனுப்பி ஊர்வலப் பாதையில் கட்டியிருந்த தோரணங்கள், கொடிகளைக் கொளுத்தச் செய்தார். தடுப்பது, அடிப்பது, கொளுத்துவது என்பதெல்லாம் அன்று பொதுவுடைமைக் கட்சித் தோழர்களுக்கு எதிராகப் பண்ணையார்களும், மடாதிபதிகளும் கையாண்ட நடைமுறை. இப்படிப்பட்ட எதிர்ப்புகள் தோழர்களின் நெஞ்சுரத்தை வளர்த்ததேயன்றி, அச்சத்தை ஊட்டப் பயன்படவில்லை. எதிர்ப்புகளை எருவாக்கிக் கொண்டு, நல்லகண்ணுவின் பணிப்பயிர் செழித்து வளர்ந்தது.

தடையும், தலைமறைவு வாழ்க்கையும்

“காத லொருவனைக் கைப்பிடித்தே -அவன்
காரியம் யாவினும் கை கொடுத்து”

என்று பாடினானே முக்கோண முண்டாசுக் கவிஞன், அவன் பாடியதைப் போன்று, அடித்தட்டு மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையில் அவர்களைத் தீண்டும், மிரட்டும் பிரச்சினைகளில் எல்லாம் தலையிட்ட பொதுவுடைமைக் கட்சித் தோழர்கள், தீர்வு காண உதவியதால், அவர்கள் மீது மக்களுக்கு நல்லெண்ணமும், நட்பும் ஏற்பட்டது. கட்சியின் வளர்ச்சி கண்டு அஞ்சினர் முதலாளிகளும், பண்ணையார்களும். அவர்களுடைய பணத்தாலும், பற்றாலும் ஆட்சியில் அமர்ந்திருந்த காங்கிரசுக் கட்சி, கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியை மீண்டும் 1948 ஆம் ஆண்டு தடை செய்தது. பிரிட்டிஷ் ஆட்சி விதித்திருந்த தடையே 5.10.1945 அன்றுதான் நீக்கப்பட்டது.

ஆளும் வர்க்கத்தினர். அவர்கள் வெள்ளைக்காரனாக இருந்தாலும் சரி, அவன் செய்த சுரண்டலைப் பட்டா மாற்றிக் கொண்ட நமது கொள்ளைக்காரர்களாக இருந்தாலும் சரி, ஏழைகளின் பெயரைக் கூறிக் கொண்டு பணக்காரர்களுக்குப் பாடுபடுபவர்களாகவே இருந்துள்ளனர்.

கட்சியைத் தடை செய்தவுடன், அதன் தலைவர்களைத் தளைப்படுத்தும் (கைது) நடவடிக்கை தொடங்கிவிடும். காவல் துறையினரோ குற்றவாளிகளைக், குமுகாயக் கேடர்களைப் பிடிப்பதில் காட்டும் சுறுசுறுப்பை விட அதிகமாகக் கட்சித் தலைவர்களைச் சிறைப்பிடிப்பதில் காட்டுவார்கள். ஆட்சியில் அமர்ந்து விட்டவர்களின் ஆசைகளை நிறைவேற்றுவதுதானே அவர்கள் கடமை!

தடை என்றவுடனேயே காவல் துறை கைது நடவடிக்கையைத் தொடங்கி விடும் என்பது தலைவர்களுக்குத் தெரியுமாதலால், முன்னெச்சரிக்கையாக அவர்கள் தலைமறைவு வாழ்க்கையை மேற்கொண்டனர். மக்களை விடச் சட்டத்தைக் காப்பதே தலையாய கடமையாகக் கொண்டியங்கும் காவலர்கள்

நெட்டை மரமாகவா நின்றிருப்பார்கள்? அவர்களும் தேடுதல் வேட்டையைத் தீவிரமாகத் தொடங்கினர். தோழர் ஜீவா உட்பட பல தோழர்களைக் கைது செய்து சிறையில் அடைத்தனர். இதிலும் அரசு பிரித்தாளும் சூழ்ச்சியைக் கையாண்டது. தலைவர்களையும், தொண்டர்களையும் ஒரே சிறையில் வைக்கக் கூடாதென மிக்க பெருந்தன்மையோடு செயல்பட்டது.

கைது செய்யப்பட்ட தலைவர்களை வேலூர், கடலூர் மத்திய சிறைகளிலும், தொண்டர்களைச் சேலம், திருச்சி, மதுரை போன்ற மத்திய சிறைகளிலும் பிரித்து அடைத்தது அரசு. இதன் விளைவாகச் சேலம் மத்திய சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்த தோழர்களுக்கும், சிறை அலுவலர்களுக்குமிடையே ஏற்பட்ட கருத்து மோதலைத் தடுக்கவோ, தணிக்கவோ தலைவர்கள் இல்லாததால் முற்றி மோதலாக வெடித்தது. மலபார் மாதவ மேனன் என்னும் கொடூர கண்காணிப்பாளரின் நடவடிக்கையால் 11.2.1950 ஆம் ஆண்டில் சிறைக்குள் இருபத்திரண்டு கம்யூனிஸ்டுக் கட்சித் தோழர்கள் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். இருநூறுக்கும் மேற்பட்டவர்கள் காயமுற்றனர்.

தோழர்கள் ப. மாணிக்கம், பாலதண்டாயுதம், நல்லகண்ணு உட்பட முக்கிய தலைவர்கள், கட்சியைத் தடை செய்தவுடனேயே தலைமறைவாகி விட்டனர். தலைமறைவு வாழ்க்கை என்பது சிறை வாழ்க்கையை விடவும் கொடுமையானது, கடுமையானது என்பதைத் தலைமறைவாக இருந்தவர்களும், அவர்களுக்கு அடைக்கலம் அளித்தவர்களும் மட்டுமே முழுமையாக உணரக் கூடியதாகும். அவர்களைப் பொறுத்த வரை அவ்வாறு வாழ்ந்த நாட்கள் முழுமையுமே இருள் நிறைந்தவை.

கட்சி தடை செய்யப்பட்ட போது நல்லகண்ணு நெல்லை மாவட்டத்தில் தான் இருந்தார். ஆனால், தோழர் பாலதண்டாயுதம் கல்கத்தாவில் நடைபெற்ற இரண்டாவது காங்கிரசில் (காங்கிரஸ் என்னும் சொல்லுக்குப் பிரதிநிதிகளின் கூட்டம் என்பது பொருள்) கலந்து கொண்டு விட்டுத் தமிழ்நாட்டிற்குத் தொடர் வண்டியில் திரும்பிக் கொண்டிருந்தார். பயணத்தின் போதே அவரைக் கைது செய்யக் காவல் துறை கண்காணித்துத்

தொடர்ந்தது. ஆனால், அவர் மாறு வேடத்தில் காவலர்களின் கண்காணிப்பை முறியடித்து நெல்லை மாவட்டம் பாண்டியாபுரத்திற்கு வந்து சேர்ந்து விட்டார்.

தலைமறைவு வாழ்க்கையின் போது, அனைவரும் குழுவாக ஒரே இடத்தில் இருப்பது சரியாகாது. தனித்தனியாக மறைந்திருக்கவும், மக்கள் நடமாட்டம் குறைந்த சிற்றூர் குடிசைப் பகுதியே அப்போது அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பாக இருந்தது. குறிப்பாக தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் வாழ்ந்த பகுதிகளிலேயே பலர் மறைந்து வாழ்ந்தனர். இவர்களைப் பாதுகாப்பதில் பெண்கள் காட்டிய அக்கறையும் அரும்பணியும் சிறப்பானவை. எடுத்துக் காட்டாக ஒரு நிகழ்வு.

திருநெல்வேலி மாவட்டம் அம்பா சமுத்திரம் வட்டத்தில் வாகைக்குளம் ஒரு சிற்றூர். அங்கே முடிதிருத்தும் தொழிலாளியின் வீட்டில் நல்லகண்ணுவும், சில தோழர்களும் தலைமறைவாகத் தங்கியிருந்தனர். சிற்றூர்களில் அப்போதெல்லாம் சலவைத் தொழிலாளி, முடிதிருத்தும் தொழிலாளிகளின் வீடுகளில் சமைப்பதில்லை. அவர்களுக்கு உணவளிக்கும் பொறுப்பு ஊராருடையது. காலை, இரவு இரு வேளைகளிலும் இவ்விரு தொழிலாளர்களின் வீட்டுப் பெண்கள் வீடு வீடாகச் சென்று உணவு பெற்று வந்து உண்பது வழக்கம். ஊராருக்குத் தொழிலாளியின் வீட்டு உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை தெரியுமாகையால், அதற்கேற்ப உணவு வழங்குவர்.

தலைமறைவு வாழ்க்கையின் போது தங்களுடன் அடைக்கலமாகத் தங்கியுள்ள தோழர்களுக்கு உணவு படைக்க வேண்டுமே என்ன செய்வது? வழக்கத்திற்கு மாறாக வீட்டில் சமைக்கவும் இயலாது. அப்படி செய்தால் ஊராரின் ஐயப் பார்வைப் பட நேரிடும். கூடுதலாகத் தங்கியுள்ள தோழர்களுக்கு உணவும் படைத்தாக வேண்டும். பொறுப்புணர்ந்த அத்தொழிலாளியின் துணைவியார் திருமதி சரசுவதி அம்மையார் எப்படியோ கூடுதலாகச் சோறு வாங்கி வந்து, தங்கள் வயிற்றைச் சுருக்கிக் கொண்டு மறைந்திருந்த தோழர்களுக்கும் பரிவோடு உணவைப் பரிமாறுவாராம்.

ஏழைகளிடம் இருக்கும் இரக்கவுணர்வும் உதவும் பண்பும் எதைச் செய்தாலும் அதில் ஆதாயம் தேடும் மேட்டுக் குடியினரில் பலரிடம் காணக் கிடைப்பதில்லை. விதிவிலக்கானவர் இவர்களுள்ளும் உண்டு. எவ்வளவோ இடையூறுகளை எதிர்கொண்டு, தோழர்களுக்கு உணவளித்த அந்தத் தாயுள்ளம் கொண்ட பெருமாட்டியைப் பற்றி, தோழர் நல்லகண்ணு அவர்களைக் கைது செய்த போது காவல் மாக்கள் தவறாகவும், தாழ்வாகவும் அவதூறு செய்தனர். அந்த அம்மையாரின் சாதியைக் குறிப்பிட்டுக் கொச்சைப்படுத்திப் பேசினர். அவர்கள் இழைத்த கொடுமைகளிலேயே, அம்மையாரை இழித்துக் கூறியது தோழர் நல்லகண்ணுவின் இதயத்தில் தைத்த முள்ளாக இன்றளவும் வருத்திக் கொண்டிருக்கிறது.

இப்படிப்பட்ட இடர் தந்த நிலைமை தோழர் பாலதண்டாயுதம் அவர்களுக்கும் ஏற்பட்டது. இவர் தலைமறைவாக இருக்க இடம் தந்த தோழருக்கு, அப்போதைக்குச் சில நாட்களுக்கு முன்னரே திருமணம் நடந்திருந்தது. புதுமணமக்களாக இருந்தனர். குடியிருப்போ மிகச் சிறியது. கொள்கைப் பிடிப்பும், உதவும் உள்ளமும் கொண்ட அந்த இளம் இணையர் (தம்பதிகள்) தங்கள் நலனைப் புறக்கணித்து விட்டு, அவர்கள் வாழ்ந்த சிறிய குடிசையில் தோழர் பாலனையும் தங்க வைத்திருந்தனர். இரவில் பாலன் காலாற நடந்து சென்று வருவதைக் கண்டு, அவர் அங்கே தங்கியிருப்பதை மோப்பம் பிடித்த ஊரார், மணவாளனோடு வாழ்ந்த அந்த வீட்டு இளம்பெண்ணுக்கும் தோழர் பாலனுக்கும் முடிச்சுப் போட்டு அலர்தூற்றத் தொடங்கினர். இதனால் உள்ளம் துடித்த தோழர் பாலன் பின்னொரு காலத்தில் எழுத நேர்ந்த போது மிக்க வருத்தத்துடன் இதனைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அல்லல், அவதூறுக்கிடையே தோழர்கள் ஆற்றிய பணிகளும், கடந்து வந்த பாதையும் கடுமையானவை.

தலைமறைவாக வாழ நேர்ந்த காலத்திலும் தோழர்கள் சோர்ந்து சுருண்டு கிடக்கவில்லை. வாய்ப்பு வசதிக்கேற்ப கட்சிப் பணிகளைச் செய்து வந்தனர். தோழர் பாலதண்டாயுதம் தலைமறைவாக இருந்த போதே விக்கிரமசிங்கபுரம் பஞ்சாலைத்

தொழிலாளர்களுக்கெதிராக அரசு மேற்கொண்ட அடக்குமுறை நடவடிக்கைகளை எதிர்த்துப் பொது மேடையில் பேசினார். ஒளிவு மறைவாக நடந்த நிகழ்ச்சியல்ல அது. பேசும் நேரம், இடம் எல்லாம் விளம்பரப் படுத்தப்பட்டே கூட்டம் நடந்தது.

தேடித் தேடி அலுத்துப் போயிருந்த காவல் துறை இச்செய்தியை அரிய வாய்ப்பாகக் கருதி, காவல் வீரர்களுடன் துறை உந்தில் துணைக் கண்காணிப்பாளர் (DSP) தலைமையில் கூட்டம் நடைபெற விருந்த திடலுக்கு வந்து வியூகம் வகுத்து நின்றது. கூட்டம் நடத்திய தோழர்களின் தந்திர உத்தியாக, கூட்டத்தில் இருந்தவர்கள் அதோ பாலன் வருகிறார் என்று கூறி ஒரு திசை நோக்கி ஆர்ப்பரிப்பார்கள். காவல் அத்திசை நோக்கி ஓடி ஏமாற்றத்தூண் திரும்பும். சிறிது இடைவெளிக்குப் பின்னர் வேறு திசையில் அவர் வருவதாக மக்கள் ஆர்ப்பரிப்பார்; காவலர் ஓடி ஏமாறுவர். காவலர்கள் பல முறை ஓடி அயர்ந்திருந்த நேரத்தில் தோழர் பாலன் மாறு வேடத்தில் மேடை ஏறிப் பேசினார். மக்கள் அரணாக இருந்தனர். மக்கள் எதிர்ப்பால் காவலர்கள் பாலனைக் கைது செய்ய முடியவில்லை. வேறு வழியின்றிக் காவல்படை திரும்பிச் சென்றது.

கொக்கரித்து வந்த குல்லாய்க் கூட்டம் மக்கள் சக்திக்கு முன் மண்டியிட்ட நாள் அது. கைது செய்யப்பட வேண்டியவர் கண்ணெதிரே இருந்தும், அவரை நெருங்க முடியாமல், தாங்கள் கொண்டு வந்திருந்த கை விலங்கைத் தங்கள் செயலுக்குப் பூட்டி எடுத்துச் சென்றார் காவல் துணைக் கண்காணிப்பாளர். விடுதலைக்குப் பின்னர் இப்படிப்பட்ட மக்கள் சக்தியைப் பெற்றுத் திகழும் கட்சியாகக் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி விளங்கியது.

தலைமறைவு வாழ்க்கைக் காலத்திலும் போராட்டங்களும், கட்சிப் பணிகளும் முடங்கி நிற்காமல் முனைப்போடு நடந்து கொண்டதான் இருந்தன. தோழர்கள் அஞ்சா நெஞ்சத்துடன் அயராது பாடுபட்டனர். பகல் நேரத்தில் குடிசைப் பரணில் பதுங்கியிருந்து இருட்டிய பின்னர் சற்றே இயற்கைக் காற்றை சுவாசித்தனர். உணவும் உறக்கமும் இயல்பு அளவுக்கல்லாமல், அவசியத் தேவை என்ற அளவுக்கே அவர்களால் பயன்

படுத்தப்பட்டன. காவலர்கள் கண்டுபிடித்து விடுவார்களோ என்ற கலக்கம் கண் இமைக்கதவைத் திறந்து வைத்திருப்பதில் கருத்தாக இருக்கும். யாரேனும் காட்டிக் கொடுத்து விடுவார்களோ என்ற அச்சமும் நிரந்தரமாக நெஞ்ச ஓரத்தில் நிலை கொண்டிருக்கும். இவ்வளவு இடையூறுகளையும் கடந்த கட்சிப் பற்று மேலோங்கியிருக்கும்.

பகுத்தறிவுப் பணியும், பொதுவுடைமைக் கொள்கையும் பாராட்டப்படுவதற்கு மாறாக, அஞ்சியொதுங்கிய காலகட்டம். ஒன்றைப் பிற்போக்காளர்களும், மற்றதை அரசும் கடுமை காட்டி எதிர்த்துவந்த சூழ்நிலை! கொள்கை ஒன்றைத் தவிர, தமக்கென்று வேறு எதையும் தேடாத, நாடாத மன உறுதி கொண்டவர்கள் மட்டில் பங்கேற்றிருந்த இயக்கங்கள் இவை. ஆனால், தலைமறைவு வாழ்க்கை என்பது விடுதலை பெற்ற நாட்டில் பொதுவுடைமைக் கொள்கையாளர்களுக்கு மட்டுமே தேவைப்பட்டிருந்தது. இடர்களை எதிர்நோக்கி, இன்னல்களைச் சும்மந்து இயங்கியவர்கள் இவர்கள் மட்டுமன்று, இவர்களுக்கு இடம் கொடுத்துத் துணை நின்றவர்களுந்தாம்.

இப்படிப்பட்ட நெருக்கடி நெருப்பாற்றை நீந்திக் கடந்தவர்கள் கம்யூனிஸ்ட்டுத் தோழர்கள்.

தலைமறைவு வாழ்க்கையில் ஆய்த எழுத்தின் மூன்று புள்ளிகளாக தோழர்கள் ப. மாணிக்கம், பாலதண்டாயுதம், நல்லகண்ணு மூவரும் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் தான் மேற்சொன்ன இன்னல் இடையூறுகளுக்கிடையில் இருந்தனர். பேறுகால வலியைப் பெண் எப்படி எடுத்துக் கொள்கிறாளோ அப்படி கம்யூனிஸ்ட்டுக் கட்சித் தோழர்களும் இப்படிப்பட்ட இன்னல்களைப் பெரிதுபடுத்திப் பேதுறுவதில்லை. எனினும் வலியின் கொடுமையை அனுபவித்துத்தானே ஆகவேண்டும்? எவ்வளவோ விழிப்பாக இருந்த போதும், எதிர்பாராத இடுக்கண் நேர்ந்து விட்டது.

குகையிலிருந்து கூண்டுக்கு

ஆற்றல் மிக்க அரிமா குகையில் ஓய்வெடுப்பதுண்டு. அதையும் கண்ணி வைத்துப் பிடித்துக் கூண்டில் அடைத்துப் பார்ப்போரும் உண்டு. தோழர் நல்லகண்ணு குகையிலிருந்து அரிமா! எவ்வளவு விழிப்போடிருந்தாலும் சில நேர்வுகளும் சூழல்களும் எதிர்விளைவு ஏற்படுத்துவதைத் தவிர்க்க இயலாமற் போய்விடுகிறது. தலைமறைவாக இருந்த தோழர்களைக் கைது செய்ய காவல் துறை எடுத்துக் கொண்ட கடும் முயற்சிகளில் சில சூழ்நிலைகளில் வெற்றி கண்டிருக்கிறது. துப்புத் துலக்குதல், துணிந்த செயற்பாடுகள், பிறரால் காட்டிக் கொடுக்கப்படுதல் என்னும் கரணியங்களால் காவலர்களின் முயற்சி வெற்றியில் முடிவதுண்டு. தோழர் நல்லகண்ணு மறைந்திருந்த வீட்டைக் காவல் துறை கண்டுபிடித்து விட்டது.

1949, திசம்பர் 20, தோழர் நல்லகண்ணுவின் பொது வாழ்க்கை வரலாற்றில் இருள்படிந்த நாள் அது.

நாங்குனோரி வட்டம், புலியூர்க்குறிச்சி. இது சிற்றூர்தான். நல்லகண்ணு என்னும் அரிமா தலைமறைவாக இருந்த குகை இதுதான். இவ்வூரில் தாழ்த்தப்பட்ட தோழர் ஒருவரின் வீட்டில் இவர் பதுங்கியிருப்பதைக் கண்காணித்துக் கண்டு பிடித்தாற் போன்று, தூங்கிக் கொண்டிருந்த நேரத்தில், வீட்டைச் சுற்றி வளைத்து நல்லகண்ணுவைக் கைது செய்து விட்டனர்.

கண்ணயர்ந்த நேரத்தில் கைது செய்வதுதான் காவல் துறை கைதுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கும் காலம். அவர் இருந்த வீட்டிலிருந்து கையெறி குண்டு ஒன்றையும் மறைவிடத்திலிருந்து கண்டெடுத்தது! இப்படிப்பட்ட பொருள்களைக் காவலர் இருந்தும் எடுப்பதுண்டு, தாங்களே வைத்தும் எடுப்பதுண்டு! வழக்குக்கு வலு சேர்க்க இப்படிச் செய்வது காவல் துறைக்குக் கை வந்த கலை! நெருக்கடி நிலையை அறிவித்த போது இந்திய அரசியல் தலைவர்கள் பலர் இரவில் தான் கைது செய்யப்பட்டனர். அந்த மரபு மாறாமல், காவல் துறை கம்யூனிஸ்டுத் தோழர்களையும் கைது செய்தது.

கைது செய்த தோழரைக் கண்ணியமாக நடத்துவதற்கு மாறாக, காவல், அவரை அவமானப்படுத்தவும், அல்லல்படுத்தவும் செய்தது. காவல் ஆய்வாளராக இருந்த மாயங்கள் செய்வதில் வல்லவராகப் புராணம் பேசும் கடவுள் பெயரைக் கொண்டவர், தோழர் நல்லகண்ணுவின் கைகளைப் பின் பக்கத்தில் பிணைத்து வீதி வழியாக நடத்திச் சென்றார். இன்றிருப்பதைப் போன்று மனித உரிமைக் கழகம், தாளிகை, நாளோடுகள் குறைவாகவும், கண்டு கொள்ளாமலும் இருந்த காலம். அதனால் சீருடை அணிந்த காவலர்கள் காட்டுமிராண்டிகளாகச் செயல்பட்டனர். கண்ணுக்கு மறைவாகக்கூட அல்ல, மக்கள் பார்க்கும்படியே அவர்களால் அன்று கடுமையாக நடந்து கொள்ள முடிந்தது.

இந்நாள் விழிப்புணர்வு மட்டில் மக்களிடம் அன்றிருந்திருந்தால், கைது செய்யப்பட்ட தோழர் நல்லகண்ணுவின் கை, கால்களில் விலங்கைப் பூட்டி அவருடைய வீட்டிற்கே கொண்டு வந்து பலரும் பார்க்கும்படி நிறுத்தி வைத்து வீட்டைச் சோதனை செய்திருக்க முடியுமா? மகன் நிலைமையைப் பார்த்த தாயின் பெற்ற வயிறு பற்றி எரிய துக்கம் தாங்க முடியாமல் அவர் மயக்கமுற்று விழுந்திருப்பாரா? காவல் கொடுமையின் தொடக்கந்தான் இது, தொடர்ச்சி இருக்கிறது.

தோழர் நல்லகண்ணுவைப் பூட்டி அறைக்குள் வைத்தன்று (Lockup), திறந்த வெளியில் வைத்தே பல கொடுமைகளைச் செய்தது காவல். டோனாலூரிலிருந்து களக்காடு செல்லும் வழியாக அழைத்துச் சென்று, சாலை ஓரத்திலேயே படுக்கச் செய்த காவலர்கள், அவர் உடல் மேல் ஏறி மிதித்தனர். ஒருவன் கடுஞ்சினம் வெளிப்பட “மேலே பாருடா! மலையை! நேற்றுதான் உங்க ஆட்கள் (கம்யூனிஸ்டு கட்சித் தோழர்கள்) ரெண்டு பேரை உருட்டித் தள்ளி விட்டோம்” என்று கூறியபடி கடுமையாகத் தாக்கினான்.

சட்டத்திற்குப் புறம்பாக, மக்கள் பார்வை படாத இடமாக அழைத்துச் சென்று அவர்களே ‘மரண தண்டனை’ உட்பட அனைத்துத் தண்டனைகளையும் நிறைவேற்றிவிடுவார்கள். அவர்களுடைய அத்துமீறல்களுக்கு அவர்களே கொடுத்த வாக்கு மூலம்தான்! “நேற்றுதான் உங்கள் ஆட்கள் ரெண்டு பேரை உருட்டி விட்டோம்” என்றது. இப்படி எத்தனை தோழர்கள் அன்று கொல்லப்பட்டனரோ!

பூனை, தான் பிடித்த இரை, ஊனப்பட்டு உயிருக்காகப் போராடிக் கொண்டிருக்கும் போது, அதைத் தன் நகத்தால் சீண்டி விளையாடுவதுண்டு. அப்படிப்பட்ட விளையாட்டைக் காவல் விசாரணை என்ற முறையில் செய்வதுண்டு. தோழர் நல்லகண்ணு தன் உதட்டுக்கு மேல் இருந்த 'மறு'வை மறைப்பதற்காக முகத்தை மழிக்காமல் மீசை வைத்திருந்தார். இதுவும் அவரைத் துன்புறுத்த காவல் ஆய்வாளருக்கு ஒரு கருவியாகிவிட்டது. தலைமறைவாக இருக்கும் மற்ற தோழர்கள் தங்கியுள்ள இடம் குறித்துக் கேட்டு பற்ற வைத்த வெண்குருட்டு நெருப்பால் (சிகரெட்) அவர் மீசையைச் சுட்டுப் பொசுக்கினான் காக்கிச் சட்டைக்குள் காயம் மறைத்த காவல் ஆய்வாளர் என்னும் மனித மிருகம். இன்றும் அவர் மீசை வைத்துக் கொள்ளாததற்கு இந்த நிகழ்ச்சி தான் காரணம்.

ஆய்வாளரும், அவருடைய ஏவல்படி காவலர்களும் செய்த அத்தனை கொடுமைகளையும் அவர் தாங்கிக் கொண்டார். ஒரு நாள் முழுதும் அடித்துத் துன்புறுத்தியும் அவரிடமிருந்து அவர்கள் எதிர்பார்த்த எந்தச் செய்தியும் கிடைக்காததால், சட்ட மரபைக் கடைபிடிப்பவர்கள் போன்று, அவரை நீதி மன்றத்திற்குக் கொண்டு சென்று காவலில் வைக்க நீதிபதியின் ஆணை பெற்றனர். வெடிகுண்டு வைத்திருந்ததாக முதல் குற்றச்சாட்டுக்குத் துணையாகப் பின்னர் 'சதி' வழக்கிலும் இவர் பெயரைச் சேர்த்துக் கொண்டனர்.

கைது செய்யப்பட்டவுடன் தோழர் நல்லகண்ணு நாங்குனேரி கிளைச் சிறையில் (Sub-Jail) ஆறு மாதங்கள் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்தார். சிறையில் காலைக் கடன் முடிக்க மட்டுமே அறைக் கதவைத் திறந்து விடுவார்கள். மற்ற நேரம் முற்றும் மூத்திரச் சட்டியுடன் கொட்டடிக்குள்ளேயே பூட்டி வைத்தனர். ஆறு மாதங்களுக்குப் பின்னர் கொக்கிரக் குளம் கிளைச் சிறைக்கு மாற்றி அடைத்தனர். அச்சிறையில் சிறிது காலமே வைத்திருந்தனர். பின்னர், மதுரை மத்திய சிறைக்குக் கொண்டு சென்று பூட்டினார். அங்கிருந்துதான் திருநெல்வேலி நீதி மன்றத்திற்கு விசாரணைக்காக அழைத்து வந்தனர்.

நல்லகண்ணு மதுரை மத்திய சிறையில் இருந்த போதுதான் இவர் பெயரும் நெல்லை இரண்டாவது சதி வழக்கில் சேர்க்கப்பட்டது. நெல்லை சதி வழக்கு என்று இதற்கு முன்னரே 1945 ஆம் ஆண்டிலும் ஒரு வழக்கு தொடுக்கப் பட்டிருந்தது. தற்போது இவர் பெயரையும் சேர்த்து ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்டோர் மீது தொடுக்கப்பட்டது இரண்டாவது நெல்லை சதி வழக்கு. இவ்வழக்கு மூன்றாண்டுகளுக்கும் மேலாக நடந்தது. 1952 ஆம் ஆண்டே தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது.

மக்கள் உரிமை, நலன்களுக்காகப் போராடுபவர்களை ஒடுக்குவதற்காக, ஆள்பவர்களால் பயன்படுத்தப்படும் வலுவான படைக் கலன்களில் ஒன்று சதி வழக்கு. இது வெள்ளைக்காரன் பயன் படுத்தி விட்டுச் சென்ற பழைய ஆயுதம். நெல்லை சதி வழக்குக்கு அரசு கமத்திய குற்றச்சாட்டு என்ன?

நேரு அரசை எதிர்த்துக் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி செயலில் இறங்கியிருக்கிறது.

தெலிங்கானா போராட்டச் சாயலில் தமிழ்நாட்டிலும் ஒரு பகுதியில் போராட்டம் நடத்தி, ஆளும் அரசை எதிர்ப்பது. விவசாயிகளின் உரிமைக்காக நீதி மன்றத்தையோ, காவல் துறையையோ நம்பாமல் ஆயுதம் தாங்கிய படையாகச் சிறு விவசாயிகளை அணி திரட்டுவதும், அப்போது கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியின் இலக்காக இருந்தது. இது தான் அக்கட்சி உறுப்பினர்கள் மீது சதி வழக்குகள் தொடர காவல் துறைக்குக் காரணமாகக் கிடைத்திருந்தது. இங்கு மட்டுமன்று, உலகின் பல நாடுகளிலும் புரட்சியாளர்களுக்கு எதிராகச் சதி வழக்குகள் போடப்பட்டிருக்கின்றன. காரணம் காட்டாமல் தண்டிக்கச் சட்டம் இடங் கொடுக்க வில்லையே!

எல்லா நாடுகளிலுமே புரட்சியாளர்களை ஒடுக்கச் 'சதி' வழக்குகள் கருவிகளாகப் பயன்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றன. இந்தியாவில் பொதுவுடைமைக் கட்சிக்காரர்கள் மீதும், விடுதலைப் போராட்ட வீரர்கள் மீதும் பல வழக்குகள் தொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

1920-22 ஆம் ஆண்டுகளில் பெஷாவர் சதி வழக்குகள்.

1923 ஆம் ஆண்டில் லாகூர் சதி வழக்கு.

1924 ஆம் ஆண்டில் கான்பூர் சதி வழக்கு.

1928 ஆம் ஆண்டில் மீரட் சதி வழக்கு.

இவை போதாமல் சந்திர சேகர ஆசாத் மற்றும் அவருடைய தோழர்கள் மீதும் பிரிட்டிஷ் அரசு சதி வழக்குகளைத் தொடர்ந்தது.

தமிழ்நாட்டில் சென்னை, கோவை, நெல்லை மற்றும் மதுரை என்று பெருநகரங்களின் பெயரில் சதி வழக்குகள் போடப்பட்டுக் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சித் தோழர்கள் சிறையில் அடைக்கப்பட்டதுடன் சிலர் கொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர், பலர் கொடுமைகளுக்கு ஆளாக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். ஆட்சிப் பொறுப்பேற்காத காலத்தில் காங்கிரசுக்குக் கூடச் 'சதி வழக்குகள்' நேர்மையற்ற செயலாகத் தெரிந்தது.

மீரட் சதி வழக்கில் சேர்க்கப்பட்டு சிறையிலடைக்கப்பட்ட பொதுவுடைமைக் கொள்கை கொண்ட தோழர்களுக்காகக் காங்கிரசு பரிந்து உதவ வந்தது. அவர்களுக்கு உதவ மோதிலால் நேரு தலைமையில் 'பாதுகாப்புக் கமிட்டி' என்ற பெயரில் நடவடிக்கைக் குழுவே அமைக்கப் பட்டது.

அரசுக்கு எதிரானவர்கள் என்று முடிவு செய்து விட்டால்; அவர்கள் மீது குற்றம் சுமத்துவது அரசு வழக்குரைஞர்களுக்குச் சர்க்கரைப் பொங்கல் சாப்பிடுவது போன்றது. அவர்களுக்குப் பேனைப் பெருமாளாக்கும் பெருங்கலை கை வந்தது. மீரட் சதி வழக்கை நடத்திய அரசு வழக்குரைஞர் 'லாங்க் பர்ட் ஜேம்சு' என்பார் குற்றம் சுமத்தப்பட்ட தோழர்களைக் கூண்டில் ஏற்றிக் கூறிய குற்றச்சாட்டுகளைக்கொண்டே அரசு பொதுவுடைமைக் கொள்கையாளர்களைக் கண்டு எவ்வளவு அஞ்சியது, ஏன் அஞ்சியது என்பதைப் புரிந்து கொள்ளலாம். அவர் கூற்றிலிருந்து சான்றுக்கு ஒன்று!

“நீங்கள் அனைவரும் நாட்டின் எதிரிகள், கடவுளின் பகைவர்! குடும்ப அமைப்புக்கே எதிரானவர். ஒற்றை வரியில் குற்றத்தைச் சுருக்கிச் சொல்ல வேண்டுமானால், ஒரு சராசரி மாந்தன் கண்ணியமானது

என்று கருதுவதற்கு எல்லாம் எதிரியான போல்ஷுவிக்குகள்'. (ரஷ்ய மொழிச் சொல்லான போல்ஷுவி என்பதற்குப் பெரும்பான்மையோர் என்று பொருள்) என்று கடுமையாகக் கூறினார். இக்குற்றச்சாட்டிலிருந்து, படிப்பாளிகளின் அந்நாள் ஆட்சி, பெருந்திரள் மக்களைக் கண்டு எத்தகைய அச்சமும், அழுக்காறும் கொண்டிருந்தது என்பதைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

போராட்ட வீரர்களை ஒடுக்குவதற்காகப் போடப்பட்டதே மீரட் சதி வழக்கு என்பதை அனைவரும் அறிந்திருந்தனர். அதனால்தான், அரசியல் செல்வாக்கு மிக்கவர்களாக விளங்கிய அண்ணல் காந்தி, நேரு போன்ற பெருந்தலைவர்கள் எல்லாம் வழக்கு விசாரணையின்போது நீதி மன்றத்திற்கு வந்தும், வழக்கில் தொடர்புபடுத்தப்பட்டவர்களைச் சிறைக்குச் சென்று சந்தித்தும் தங்கள் பரிவுணர்வை வெளிப்படுத்தினர். அவர்களுடைய கட்சியே ஆட்சிக் கட்டிலில் அமர்ந்தபோது, அவர்களும் வெள்ளைக்காரன் போட்ட ஆதிக்கப் பாதையிலேயே பயணப்பட்டனர். மருமகள் மாமியாரானால் வாக்கும் போக்கும் மாறாதென்பது அரசியலுக்கும் அப்படியே பொருந்துகிறது.

இந்திய அரசியல் தலைவர்களை மட்டுமல்ல, உலகின் நேர்மையாளர்கள், அரசியல் வாணர்கள், விஞ்ஞானிகளின் கவனத்தையும் மீரட் சதி வழக்கு தன்பால் ஈர்த்தது. இவ்வழக்கில் கைது செய்யப்பட்டவர்களை விடுதலை செய்யக் கோரி செருமனி நாட்டின் விஞ்ஞானி ஐன்ஸ்டீன் கூட அறிக்கை விடுத்தார். சதி வழக்குகளின் வரலாறு இவ்வளவே என்று எண்ணிவிட வேண்டாம். முன் கதையை எவ்வளவு சுருக்கிக் சொன்னாலும் இன்னும் நீளும்.

கம்யூனிஸ்டுகள் என்றாலே பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்களுக்கு அளவு கடந்த அச்சம், வெறுப்பு. அடுத்தவர் விளைநிலத்தில் மேய்ந்து வயிறு பெருத்த வெள்ளாடுகளுக்குத் தோட்டக்காரனைப் பிடிக்குமா? மீரட் சதி வழக்கைத் தொடர்ந்து பொதுவுடைமைத் தோழர்களை வேட்டையாடத் தொடங்கியது ஆட்சி.

1929 ஆம் ஆண்டு, பிரிட்டிஷ் அரசு பொதுவுடைமைக் கட்சித் தோழர்களையும், தொழிற்சங்கத் தலைவர்களையும் நாடெங்கிலும் கைது செய்தது. மீரட் சதி வழக்கில் மட்டும் முப்பத்திரண்டு தலைவர்களைக் கைது செய்திருந்தது. இந்த எண்ணிக்கையில் பிலிப்ஸ் பிராட், ஜார்ஜ் அல்லிசன், பென் பிராட்லி ஆகிய மூன்று ஆங்கிலேயக் கம்யூனிஸ்டுகளும் அடக்கம். கைது நடவடிக்கைக்கு எதிராக நாடெங்கும் கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது. இனியும் காலம் தாழ்த்தினால் மக்கள் எழுச்சி அடக்க முடியாததாக ஆகிவிடும் என்றஞ்சிய ஆங்கிலேய அரசு, 1933 ஆம் ஆண்டு அனைவரையும் விடுதலை செய்துவிட்டது. விடுதலைக்குப் பின் ஆங்கிலேயரில் ஒருவரான பிலிப்சு பிராட் இந்தியாவின் முதல் கம்யூனிஸ்டான சிந்தனைச் சிற்பி சிங்கார வேலரின் மகளைத் திருமணம் செய்து கொண்டார்.

பொதுவுடைமைக் கொள்கையாளர்களுக்குச் சாதி, மதம், இனம் என்னும் வேறுபாடு கிடையாது. இது சாதி கலப்பு மணமன்று. கண்டங்களின் (ஆசியா-ஐரோப்பா) கலப்பு மணம்! மக்களினம் முழுவதும் ஒன்றே என்பது கம்யூனிஸ்டுகளின் பார்வை. அண்ணல் காந்தியடிகள், “பொது ஜன யுத்தம்” என்ற சொற்றொடரில் ‘பொது ஜனம்’ என்ற சொல்லுக்கு என்ன பொருள் என்று தோழர் பி.சி. ஜோஷியைக் கேட்டதற்கு, உலகம் முற்றிலுமுள்ள எல்லா மக்களையும் விதி விலக்கின்றி குறிப்பிடுவது என்று விடையளித்ததற்கு இந்தத் திருமணம் ஓர் எடுத்துக்காட்டு, விளக்கம். தமிழ்நாட்டில் உள்ள அரசியல் கட்சியில் அங்கம் வகிப்பவர்களில் சிலரேனும் சாதிச் சங்கத்தில் உறுப்பினராக இருக்கக் காணலாம். ஆனால், கம்யூனிஸ்டுகளில் ஒருவரைக் கூட சாதிச் சங்கத்தில் காணமுடியாது.

கம்யூனிஸ்டுகள் நாத்திகர்களாகத்தான் இருப்பார்கள், இருக்கவும் முடியும். ஆனால், “அவர்கள், மத நம்பிக்கை உடையவர்களுடைய செயல்பாடுகளில் ஒரு போதும் குறுக்கிடுவது இல்லை” என்ற தோழர் லெனின் அவர்களின் கூற்று எழுத்துக்கு எழுத்து உண்மை. இது மட்டுமன்று, “மதத்தைத் தடை செய்வது, அல்லது அதை அழித்து விடுவது இயலக்கூடியதல்ல என்பது கம்யூனிஸ்டுகளுக்குத் தெரியும்”

என்று விளக்கமளித்துள்ளார் லெனின். நம் காலத்தில் பெரியார் அவர்கள் எவ்வளவோ விளக்கிக் கூறியும், போராடியும், எதிர்ப்புக் காட்டியும் கூட கடவுள் நம்பிக்கையையும், மத உணர்வுகளையும் அழிக்கமுடியவில்லையே!

நம் தோழர்கள் மீதான நெல்லை சதி வழக்கின் முடிவு என்ன என்று பார்ப்போமா? இவ்வழக்கின் தீர்ப்பு 11.8.1952 ஆம் ஆண்டில் தான் வழங்கப்பட்டது. வழக்கில் சேர்க்கப் பட்டிருந்தவர்களில் பதினொரு தோழர்களுக்கு ஆயுள் தண்டனை வழங்கப்பட்டது. இத் தண்டனை பெற்ற தோழர்கள் பாலதண்டாயுதம், கடலூர் ப. மாணிக்கம், சிங்கை வி. மீனாட்சி நாதன், திருவைகுண்டம் இரா. நல்லகண்ணு, பூதலபுரம் ஆர். வேலுச்சாமி, வாகைக்குளம் வேலாயுதம், சிங்கை கே.பி.எஸ். மணி, மன்னார்கோவில் வி. அழகுமுத்து, ஐ. மாயாண்டி பாரதி, முத்தையாபுரம் ஆர். கிருஷ்ணன் மற்றும் தூத்துக்குடி எம். பொன்னு.

வாழ்நாள் தண்டனை பெற்ற தோழர் நல்லகண்ணுவுக்கு அப்போது அகவை இருபத்தேழு. இருபத்தேழு என்றவுடன் தெ.ஆ. தேசியக் காங்கிரசின் தலைவர் நெல்சன் மண்டேலா சிறையில் கழித்த காலம் நினைவுக்கு வருகிறது.

தோழர் நல்லகண்ணுவுக்குச் சிறையில் கொடுக்கப் பட்டிருந்த அடையாளம், கைதி எண் 9658. எண் கணிய ஆர்வலர்களுக்கு இந்த எண் பிடிக்கும். கூட்டி ஒற்றைப் படை எண்ணுக்கு கொண்டுவந்து பார்த்தால் $(9+6+5+8=28, 2+8=10)$ சுழியை நீக்கிப் பார்த்தால்) கிடைக்கும் எண் 1. தொடக்க எண் சிறப்பானது என்பது நம்பிக்கை. பலருக்கு ஒன்பதில் அதிக நம்பிக்கை. கிடக்கட்டும் இந்த நம்பிக்கையை விடுங்கள்.

ஏற்புடையதென்ற எண்ண உறுதியோடு பற்றி நிற்கும் கொள்கையை விட்டுக் கொடுக்காமல், கொடுங்கோலர்களால் தூக்கிலிடப் பட்டவர்களும், துப்பாக்கிக் குண்டுகளை மார்பில் ஏந்தியவர்களும் வரலாற்றில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

புரட்சி இயக்கங்களில் பங்கேற்றிருந்த பலர், தாய்

நாட்டின் விடுதலைக்காகவும், மக்கள் உரிமைக்காகவும், தாய்மொழியின் நலனுக்காகவும் போராடித் தூக்கில் தொங்கியதை மக்கள் மறந்து விடக் கூடாதென்பதற்காக அந்த மான மறவர்களை நன்றியுணர்வைக் குன்றவிடாதவர்கள், உயிர் கொடுத்த ஒப்பற்ற மாமனிதர்களைச் சிலையாக்கி நிலைபெறச் செய்திருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட சிலரின் நிலையைப் போற்றும் வகையில் 'மிர்சாபூர் சாசித் உதானில்' உருவச் சிலைகள் வைக்கப்பட்டுள்ளன

இந்த இடத்திற்குச் சென்று சிலைகளைப் பார்வையிட்ட பழம்பெரும் புரட்சியாளர்களில் ஒருவரான கவிஞர் ஜீகா சாகேப் 'ஈகம் புரிந்தவர்களுக்கான தூக்குமரம், விரும்புவோர்க்கெல்லாம் கிட்டிவிடாது. நல்வாய்ப்பாகப் புரட்சி செய்த சிலர்க்கே ஒப்பற்ற பெருமை கிட்டும்' என்றார்.

போராட்ட வீரர் என்பதால் தோழர் நல்லகண்ணு ஆயுள் தண்டனை பெற்றார். எல்லார்க்குமா இச்சிறப்புக் கிடைக்கிறது! அதனால் ஆயுள் தண்டனை பெற்ற தோழர் நல்லகண்ணு புலம்பிப் புழுங்கவில்லை. அநீதி என்று கூறி அங்கலாய்க்க வில்லை. பிடர் முடி சிலிர்த்திட முழக்கமிட்ட சியமானார்.

“மாங்குயில் கூவிடும் சோலை, எமை மாட்ட நினைக்கும் சிறைச்சாலை” என்று பாட்டு முழக்கமிட்டார் பாரதிதாசன். அவருக்குச் சிறை வாழ்க்கை வாய்க்கவில்லை. ஆனால், வாழ்நாள் சிறைத் தண்டனை பெற்ற தோழர் நல்லகண்ணு காடதிர முழக்கமிடும் அரிமா எனக் கவிதை முழக்கமிட்டார்.

“ஆயுள் தண்டனையும் அதற்குமேல் தண்டனையும் பேய்ச்சட்டம் அளித்திட்ட பெரும்பரிசு எங்களுக்கு! ஆண்டு பலவாக அடக்கியே வைத்தாலும் மாட்டிச் சிறைக்குள்ளே மடக்கிப் போட்டாலும் மக்கள் சக்தியின்மேல் மானாத நம்பிக்கை எக்காலும் கொண்டுள்ளோம், எதற்கும் அஞ்சவில்லை.”

என்று சிறைக் கொட்டடிக்குள்ளிருந்தே, எதிராளிகளுக்குப் பாட்டடி கொடுத்தார். வீரம் என்பதற்கும், தீரம் என்பதற்கும் நல்லகண்ணுவின் இந்தப் பாடல் தான் உரிய விளக்கம்.

சிறைக்குப் போகாத தலைவர்களின் பொதுவாழ்க்கை என்பது உப்பிடாத உணவு, இன்னலைக் கற்பனையால் காணும் கனவு! அவர்களின் வீரம் கொட்பளிக்கும் உரைகள், வெறும் நாடக உரையாடல்களே! புகழுக்கும், பொருளுக்கும் ஆசைப்பட்டு, மக்கள் தொண்டர்களாக மார்தட்டுவோர் நாடக மாந்தர்களே! ஈகம் என்பது திண்டு நாற்காலியில் அமர்ந்து கொண்டு, தொலைக்காட்சிப் படக் கருவிக்கு முகம் காட்டுவதும், ஊடகங்களுக்கு அறிக்கை தருவதும் மட்டுமன்று. காட்சி இன்பம் கண்டு விட்ட நமது மக்கள் உண்மைக்கும், புனைவுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டை உணர்ந்து கொள்ளவில்லை. அதனால், சேர்த்த செல்வத்துக்குப் பாதுகாப்புத் தேடுபவர்களெல்லாம் இங்கே கட்சித் தலைவர் ஆக முடிகிறது. நல்லகண்ணு போன்ற ஈகம் புரிந்தவர்களை விட, நாடகமாடியவர்களும், நடிப்புத் தொழில் புரிபவர்களும் மக்களுக்குத் தெரிந்தவர்களாக இருக்க இயலுகிறது. மக்களின் வாழ்க்கைத் தரமும், எண்ணத் தரமும் இழிந்த நிலையில்தான் இருக்கின்றன. எனினும் உண்மையான உழைப்பாளர்கள் எதிர் நீச்சல் போடாமலும் இல்லை.

சதி வழக்குத் தொடர்ந்து, மக்கள் தொண்டர்களைச் சிறைக் கொட்டடிக் குள் பூட்டி வைத்துத் துன்புறுத்திய அரசை எதிர்த்துக் கட்சித் தலைவர்கள் மக்களாங்கத்திலும், சட்ட மன்றத்திலும் குரல் கொடுத்தார்கள். சென்னை சட்ட மன்றத்தில், சட்ட மன்ற கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியின் தலைவராக இருந்த தோழர் நாகிரெட்டி, கட்சியின் முன்னோடிகளான பி. இராமமூர்த்தி, தோழர் ஜீவா முதலானோர் தலைமையில் ஆர்ப்பாட்டம் நடத்தி நெருக்குதல் கொடுத்ததால் இராசாசியின் அரசு நெகிழ்ந்து நெல்லைச் சதி வழக்கில் ஆயுள் தண்டனை பெற்றவர்களை விடுதலை செய்தது; ஆனால், நல்லகண்ணு மட்டில் கூட்டுக்குள் புலியாகத் தொடர்ந்து சிறைக்குள் வைக்கப்பட்டிருந்தார்.

சதி வழக்கில் தொடர்புபடுத்தப்பட்டவர்களுக்கு மட்டுமே அரசு விடுதலை வழங்கியது. தோழர் நல்லகண்ணு மீது கூடுதலாக வெடிகுண்டு வைத்திருந்ததாகவும் குற்றம் சுமத்தப் பட்டிருந்தது. இதற்காக அவருக்கு ஐந்தாண்டுக் கடுங்காவல் தண்டனை வழங்கப் பட்டிருந்தது. மற்ற தோழர்கள் எல்லாம் விடுதலை

செய்யப்பட்ட பின்னரும் நல்லகண்ணு மட்டில் சிறையில் இருக்க நேரிட்டது. கருவாக இருந்த போதே சிறையான தாய் வயிற்றில் முந்நூறு நாட்கள் முடங்கிக் கிடந்த பயிற்சி பாழாகி விடவில்லை. போராட்ட வாதிகளுக்குப் பிற்காலத்தில் பயன்படுகிறது. நல்லகண்ணுவுக்கும் அன்று பயன் பட்டது.

நல்லகண்ணுவின் சிறை வாழ்க்கை 13.12.1956 உடன் முடிவுக்கு வந்தது.

“பூட்டிய இருப்புக் கூட்டின் கதவு
திறக்கப் பட்டது! சிறுத்தையே வெளியீல்வா!

.....

புண்ணைச் செயல் செய்யப் புறப்படு” என்றாரே புரட்சிக் கவிஞர் அந்த வீர அழைப்புக் குரல் மதுரை சிறை வாயிலில் 13.12.1956 அன்று எதிரொலித்தது. திறக்கப்பட்ட இரும்புக் கூட்டிலிருந்து வெளிவரும் வேங்கை என நல்லகண்ணு விடுதலை பெற்று வெளியே வந்தார்.

வான் மழையின்றி வாடிய பயிரைக் கண்டு உள்ளம் நொந்த உழவன், மேகம் இருண்டு திரண்டு காலிறங்கிக் கனமழை பொழியக் கண்டு உள்ளம் மகிழ்வதைப் போன்று, உற்றார் உறவினரோடு இயக்கத் தோழர்களும் இணைந்து வந்து வரவேற்றனர். உழைக்கும் மக்களின் உற்ற தோழரைக் கண்டு மழைக்காலத் தும்பிகளாக வந்திருந்த தோழர்கள் வாழ்த்து முழக்கம் எழுப்பினர்.

எந்த நல்லகண்ணுவை அவமானப் படுத்த வேண்டும் என்ற இழிந்த எண்ணத்தோடு கைகளைப் பிணைத்துக் காவல் அழைத்துச் சென்றதோ, அந்த நல்லகண்ணுவை, போரில் வெற்றி பெற்று நாடு திரும்பிய ரோமப் பேரரசின் மன்னன் ஜூலியஸ் சீசரைப் போன்று சொந்த ஊரில், மகிழுந்தில் அமர்த்தித் தாரை தப்பட்டை முழங்க ஊர்வலமாக அவருடைய வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றனர். கொண்ட கொள்கைக்காகத் தண்டனை பெற்றவரைப் பெருமைப்படுத்தி வரவேற்று அழைத்துச் செல்வதில் வியப்பதற் கேதுமில்லை. தோழர் நல்லகண்ணுவும் தோழர் பாலதண்டாயுதமும் கட்சியினரில் அதிக காலம் சிறையில் இருந்தவர்கள் என்னும் சிறப்பைப் பெற்றவர்கள்.

இல்லறமே நல்லறம்

மாந்தர் இயற்கை நியதிகளை மதித்தும், இயற்கை உணர்வுகளுக்கு இணங்கியும் வாழும் வாழ்க்கையில் தான் நிறைவும், அமைதியும் கிடைக்கிறது. வலிந்தும், நெளிந்தும் இயற்கையோடு முரண்பட்டு வாழும் வாழ்க்கையில் உடலுக்கும், உள்ளத்திற்கும் ஏற்படும் ஊறுகளை மறைத்தும், குறைத்தும் வாழ்வதே துறவு வாழ்க்கை. இந்த வறட்டு வாழ்க்கையில் சிலரே ஈடுபடுகின்றனர். பொது மக்களிடமிருந்து தனித்து நிற்கும் துறவியர் இறைவனோடு நெருக்கமாக இருப்பதைப் போன்ற நினைப்பில் மிதக்கலாம், பாமரர்களுக்கிடையில் அவர்கள் தங்களை உயர்த்திக் காட்டிக் கொள்ளலாம், உண்மையில் அவர்கள் தங்களைத் தாங்களே ஏமாற்றிக் கொள்கின்றனர் என்பது தான் சான்றோர் தீர்ப்பு.

மக்களுக்காக மக்களோடு வாழ்பவர்கள், போலித்தனத்திற்கு ஆட்படாமல் இல்லற வாழ்க்கையை ஏற்கின்றனர். இல்லறத்தில் வாழும் முறையில் வாழ்ந்தால், அவ்வாழ்க்கை எந்த இலட்சியத்திற்கும் எதிரானதோ, இடையூறு செய்வதோ அன்று. “இல்லறந்தான் மனிதனை மனிதனாக்குகிறது” என்ற சமுவேல் சுமைல் கருத்தில் உடன்பாடு கொண்டு வாழ்ந்து காட்டிய சான்றோர் பலருண்டு. மாவீரன் லெனின் தொடங்கி, மகாத்மா காந்தி வரை தொண்டில் தோய்ந்து புரட்சி செய்த பலரும் இல்லறத்தில் நல்லறம் கண்டவர்களே!

காதல் என்பது உயிரியற்கை. அதன் தாக்கமும், இணக்கமும் ஒரே மாதிரி இருப்பதில்லை. ஒவ்வொரு திசையிலிருந்தும் வீசும் காற்றுக்குத் தனித் தனிப் பெயரும், தன்மையும் இருப்பதைப் போன்று மாந்தர் மனத்தில் அரும்பும் காதலின் தரமும், தன்மையும் வேறுபடுகிறது. முற்றிடும் காதலும் உண்டு. முரிந்து போகும் காதலும் உண்டு.

எல்லா உயிர்களுக்கும் காதல் உண்டு. எல்லார் மனத்திலும் பருவத்தில் காதல் அரும்புகிறது. அது முதிர்வதும், உதிர்வதும் மனத்தையும், குணத்தையும் பொறுத்தது. பொது

வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டிருந்ததாலும், சிறையில் இருக்க நேர்ந்ததாலும் தோழர் நல்லகண்ணு பருவ உணர்வுகளை வென்று வாழ வேண்டி நேர்ந்தது.

சிறை மீண்ட தோழருக்கு இல்லறக் கடமையைச் செய்வதற்குக் குடும்பத்தாரும், நலன் நாடுவோரும் முயற்சி மேற்கொண்டனர். நல்லெண்ணத்தோடு எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகளுக்குத் தடை போடாமல் நல்லகண்ணுவும் இணக்கம் தெரிவித்து ஒத்துழைத்தார். கட்சியும் அவருக்குக் கடிமணம் முடிக்கும் முயற்சியில் கை கோத்துக் கொண்டது.

உயர்ந்த பண்பாளரும், ஊக்கம் மிக்க படிப்பாளியுமான தோழர் நல்லகண்ணு திருவள்ளுவர், பாரதியார், பாரதிதாசன் படைப்புக்களை ஆழ்ந்து கற்றவர். இவர்களில் எவரும் திருமணத்தைத் தவிர்த்தவர்களும் அல்லர், தவிர்க்கும்படி கூறியவர்களும் அல்லர். கற்பது கற்றபடி நிற்பதற்குத் தானே!

“இல்வாழ்வான் என்பான் இயல்புடைய மூவர்க்கும்

நல்லாற்றின் நின்ற துணை”

(குறள் 41)

என்று வள்ளுவரே வழிகாட்டிக் கூறியிருப்பதால், தன் பொது வாழ்க்கைக்குத் திருமணமும் உற்றதுணை யாகுமென்ற நம்பிக்கையோடு தன்னைத் தயார்படுத்திக் கொண்டார்.

மற்றவர் நலன் பெற உழைக்கும் மன வளம் பெற்றவர்களுக்கு இல்லறம் எவ்வளவு நன்மை பயக்கும் என்பதற்கு எத்தனையோ வாழ்க்கைச் சான்றுகள் உண்டு. வள்ளுவர், இவர் அவர் என்று குறிப்பிட்டுக் கூறாமல், பொதுவாக குறிப்பிட்ட ‘இயல்புடைய மூவர்’ எவர் என்பது குறித்து, உரையாசிரியர்கள் தத்தம் நினைப்புக்கும், நிலைமைக்கும், அறிவுக்கும் ஏற்பப் பொருள் கூறுகின்றனர். கருத்துக் கூற ஒவ்வொருவருக்கும் உள்ள உரிமை அது. ‘இயல்புடைய மூவர்’ என்னும் திருவள்ளுவரின் குறிப்புரைக்குப் பெற்றோர், உற்றார், ஊரார் என்று நாமும் பொருள் கொள்ளலாம். ஊரார் என்பதை உலகோர் என்றும் விரிவுபடுத்திக் கொள்ளலாம். இந்த வட்டத்திற்குள் மக்கள் அனைவரும் அடங்கி விடுகின்றனர். உலக மக்களையெல்லாம் ஒரே குடும்பமாகக் கருதும் பொதுவுடைமைக்

கொள்கை கொண்டோருக்குத், தங்கள் தொண்டுப் பயணத்தைத் தொடர இல்லறமே ஏற்றது.

“திருமணங்கள் சொர்க்கத்தில் நிச்சயிக்கப்படுகின்றன” என்றொரு சொற்றொடர் வழக்கில் இருக்கிறது. ‘சொர்க்கம்’ என்பதே இல்பொருள் என்பர் நூலோர். மேன்மையான என்னும் பொருளில் தான் இச்சொல் ஆளப்படுகிறது. இப்பொருள் ஏற்கப்படுமானால், திருமணங்களே சொர்க்கத்தை உருவாக்குகின்றன என்று கூறலாம். ஆணும் பெண்ணும் புற நல வளங்களைப் பொருட்படுத்தாமல் துணையைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் பண்பு நலன்களைக் கருத்தில் கொண்டால் ‘இல்லற மல்லது நல்லறமில்லை’. ‘ஒரு மனைவி ஆயிரம் நண்பர்களுக்குச் சமம்’ என்றார் மராட்டிய எழுத்தாளர் வி. ச. காண்டேக்ர்!

தோழர் நல்லகண்ணுவும், திருமண ஏற்பாட்டில் முன் நின்றவர்களும் அவர் சொர்க்கத்தை உருவாக்கவல்ல நல்ல துணையைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் வெற்றி பெற உதவியிருக்கிறார்கள். தோழர், தன்னைப் போன்றே பொதுவுடைமைக் கொள்கைப் பிடிப்பும், எளிய மக்களுக்கு உதவும் செயல் துடிப்பும் உடையவரின் மகளைத் தன் வாழ்க்கைக்குத் துணையாகத் தேர்ந்தெடுத்தது, அவருடைய பொது நலத் தொண்டுக்குப் பேருதவியாக அமைந்தது. பெருமைக்குரிய அந்தப் பெண்மணி யார்? இவரை நத்தையில் பிறந்த முத்து எனலாமா? எல்லா நத்தைகளிலும் முத்து பிறப்பதில்லையே! ஆனால் முத்து பிறப்பதை மட்டும் நத்தை என்றும் கூறுவதில்லை. சிறப்புக்குரியதைப் பொதுச் சொல்லால் ஏன் குறிப்பிட வேண்டும்? அம்மையார் முத்து என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால், அவர் நத்தையில் பிறந்த முத்து அன்று. நத்தையில் மட்டுமா முத்து பிறக்கிறது?

“தந்தி வராகம் மருப்பீப்பீ யுகம் தனிக்கதல்

நந்து சலஞ்சலம் மீன்தலை கொக்கு நளினமின்னார்
கந்தரம் சாவி கழைகன்னல் ஆவின்பால் கட்டுசைகார்

இந்து உடும்பு கராமுத்தம் ஈனும் இருபதுமே” என்று இருபது இடங்களில் முத்து பிறப்பதாகக் கூறுகிறது இரத்தினச் சுருக்கம் பாடல். அறிவியல் முத்துக்களைச் செயற்கையாகவும் செய்கிறது. தந்தி என்பது யானையைக் குறிக்கும். அம்மையார் யானை தந்த முத்து!

தேடி நடத்திய திருமணம்

கோவில்பட்டி வட்டத்தில் உள்ளது ஓம் சரவணபுரம். இவ்வூரில் குடியிருப்போரில் அண்ணாமலை தேவர் - செங்கம்மாள் இணையரின் குடும்பமும் ஒன்று. இவர்களின் இல்லற விளைச்சலாக ஐந்து குழந்தைகள்; ஐவரில் ஒருவர் கந்தசாமி! இவரே நல்லகண்ணுவுக்கு ஏற்ற வாழ்க்கைத் துணையைப் பெற்றுக் கொடுத்த பெருமைக்குரியவர். முத்து பிறக்குமிடங்களில் முதலாவதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள தந்தி (யானை) இவரே! அந்நான் அரசியல் சூழலுக்கேற்ப இளமையில் இவரும் காந்தியடிகளின் தொண்டராகவே பொது வாழ்க்கையைத் தொடங்கினார்.

இல் வாழ்க்கைப் பயணத்தில் ஏற்ற இறக்கங்களை சந்தித்த பின் இழப்பை ஈடு செய்ய இல்லறத் துணை தேட வேண்டிய நிலை. ஆண் பெண் அகவுணர்வுக்குச் சாதி மதங்கள் இல்லை என்பதை நமது புராணக் கதைகள் கூடப் புலப்படுத்தியிருக்கின்றன. கந்தசாமி, கத்தோலிக்க தேவர் குடும்பத்தில் பிறந்த மிக்கேலம்மாவை மணந்தார். திருமணம் கந்தசாமியை அன்னசாமியாக மாற்றியது!

அன்னசாமி உள்ளத்தில் போராட்ட உணர்வு புகுந்திருந்தது. தேவை ஏற்பட்டபோது அது பொங்கி எழவும் செய்தது. இல்லையென்றால் தீண்டாமையை எதிர்த்தும், ஜமீன் கொடுமைகளைக் கண்டித்தும் ஊர்வலம், ஆர்ப்பாட்டங்களைச் செய்திருப்பாரா? நிலை கெட்ட மனிதர்களின் நேயமிலா கொடுமை கண்டு கொதித்து எதிர்த்தவரை விட்டு வைக்க ஆதிக்க வர்க்கம் என்ன ஆமையா? ஊமையா? பண பலமோ, பக்க பலமோ இல்லாதவரின் எதிர்ப்பை ஜமீன்தாரின் ஆணவம் அனுமதிக்குமா? இல்லை, அவருடைய அடிப்பொடிகளான ஆட்கள் தான் சும்மா இருப்பார்களா? போராடிய கந்தசாமிக்குத் தொல்லை கொடுக்கத் தொடங்கினார். வல்லவரை வெல்லத் துணிவிருந்தால் மட்டில் போதுமா?

இருந்திங்கே இன்னலிடை வாழ வேண்டாமென்றனர் நல்ல நண்பர்கள். பட்ட பின் பிரிய நினைப்பதும், கெட்ட பின்

திருந்த முயல்வதும் பேதைமை! அன்னசாமி குடிபெயர்ந்து குமரெட்டாபுரத்திற்குச் சென்றார். அங்கேயும் அவருக்கு நிலைத்திருக்க இயலவில்லை. தொல்லை தொடர்ந்தது. குருசாமி நாடார் கூறிய அறிவுரையை ஏற்று மருதன் வாழ்வுக்கு மாறினார். இங்குதான் நல்லகண்ணு மணக்கவிருந்த மனோரஞ்சிதம் மலர்ந்தது. ரஞ்சிதம் பிறந்த நாள் 25 நவம்பர் 1936. நல்லகண்ணு பிறந்த 25 ஆம் நாளே இவரும் பிறந்திருப்பது உவப்பான ஒற்றுமை.

ரஞ்சிதம் வளர்ந்தார். உடலால் மட்டுமல்ல-அறிவாலும், ஒழுக்கத்தாலும், கல்வியாலும் பெரியவரானார். பள்ளி ஆசிரியப் பணிக்கும் தன்னைத் தகுதி படுத்திக் கொண்டார். பருவமடைந்த பெண்களுக்குப் பாதுகாப்பாகத் திருமணம் மட்டுமே நம்மவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கிறது. அன்னசாமி-மிக்கேலம்மாவின் அருமை மகள் இல்லற வாழ்க்கைக்கும் ஏற்றவராகி விட்டதால் பெற்றோர்களின் கடமை உணர்வு கட்டளை பிறப்பித்திருந்தது. அதை நிறைவேற்றக் காலமும் கனிந்து வந்தது. நல்லகண்ணுக்குப் பெண் கேட்டுத் தூது வந்தது.

சிறைக்குச் சென்றவர் என்றால் ஊர் மக்கள் இளப்பமாகப் பார்ப்பார்கள். அவருக்குப் பெண் கொடுக்க எவ்வளவோ சிந்திப்பார்கள். அன்னசாமி அடிப்படையிலேயே முற்போக்குச் சிந்தனையாளர். ஊருக்குழைப்பதில் ஆர்வமிக்கவர். 1953 ஆம் ஆண்டிலேயே பொதுவுடைமைக் கட்சியில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டவர். இவர் மற்றவர்களைப் போன்று கொள்கை வழியில் போராடிச் சிறைக்குச் சென்றதை ஏனாமாகவா எண்ணுவார்? நில மீட்புப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டு இவரும் சிறைக்குச் சென்றவர்தானே! எனவே, எண்ணத்தாலும், இயல்பாலும், இயக்கத்தாலும் நெருக்கமானவரான நல்லகண்ணுவுக்கு மணம் முடிக்க மறுப்பா கூறுவார்?

“தாயைப்போலப் பிள்ளை, நூலைப் போலச் சேலை” என்பது முதுமொழி. “தந்தையைப் போன்றே பெண், சிந்தையைப் போன்றே வாழ்வு” என்னும் புதுமொழிக்குக் காரணர் ஆனார் தோழியர் ரஞ்சிதம்!

நல்லகண்ணு-ரஞ்சிதம் திருமணம் நெல்லை குறுக்குத் துறையில் உள்ள செட்டியார் சத்திரத்தில், ஜூலை 1958 ஆம்

ஆண்டு பேரா. நா. வானமாமலை தலைமையில் நடைபெற்றது. அப்போது நல்லகண்ணுவுக்கு அகவை 33. கட்சியின் முழுநேர ஊழியர் என்ற முறையில் மாத ஊதியம் ரூபாய் முப்பது மட்டுமே! இளவேனிற் காலத்தைச் சிறையில் கழித்து விட்டு முதுவேனில் தொடக்கத்தில் இல்லறத்தை ஏற்றிருந்தார். மணமகள் ரஞ்சிதம் ஆசிரியர். மனம் கலந்து விட்டால் மதங்களால் விலக்க இயலாதே! மணமக்களோ மதம் கடந்தவர்கள். மற்றவர்கள் பார்வைக்கு மட்டுமே இவர்கள் மணம் கலப்புத் திருமணம்-இவர்களைப் பொருத்தவரை நெஞ்சங் கலந்த திருமணம்.

“சாதிசூயம் பிறப்பென்னும் கழிப்பட்டுத் தடுமாறும்

ஆதமலி நாயேனை அல்லறத்து ஆட்கொண்டு” என்று சாதி சூயக் கட்டுப்பாடுகளை அறுத்தெறிய ஆர்வப்பட்டு நெஞ்சருகினார் மாணிக்க வாசகர். மனத் தெளிவும், துணைவும் மிக்கவர்களன்றோ அன்னசாமியும்-இராமசாமியும்-இவர்கள் மதம் குறித்துக் கவலைப்படவும் இல்லை-கட்டுப் படவும் இல்லை.

வாழ்க்கைக் கடலில் இல்லறப் படகு, இயல்பாகப் பயணித்துக் கொண்டிருந்தது. குறுநில மன்னர்களைப் போன்றோ, பொறுப்புணராதவர்களைப் போன்றோ நல்லகண்ணு அந்தப்புரத்திலேயே எந்த நேரமும் இருக்கவில்லை. மக்கள் பணிக்கே முதன்மையளித்துச் செக்கர் பரிதியெனக் கடமையாற்றி வந்தார். துணைவியார் ரஞ்சிதமும் குடும்ப வாழ்க்கைக்கு மட்டுமன்றி கணவரின் பொது வாழ்க்கைக்கும் உற்ற துணையாகவே விளங்கினார். மனைவியின் ஒத்துழைப்பின்றிப் பொது வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டு வெற்றி காண முடியாது.

“பெறுமவற்றுள் யாமறிவது இல்லை, அறிவறந்த

மக்கட்பே நல்ல பிற” (குறள்: 61) என்றார் வள்ளுவர். மணந்தவர்க்கு மக்கட் பேறே முக்கியம். இல்லை என்றால் இணையருக்கு ஏற்படும் மனக்குறையை விட, ஊரார்க்குப் பெருங்குறையாகத் தெரியும். பெண்கள் இளப்பமாகப் பேசி அவதூறும் செய்வர். மக்கள் நம்பும் சாத்திரங்களோ, பிள்ளை பெறாதவர்களுக்காக இல்லாத மேலுலகத்தில் ‘புத்’ என்ற நரகத்தையே படைத்து வைத்திருக்கின்றன. எவருடைய வாய்க்கும்’ அவல்’ கொடுக்காமல் நல்லகண்ணு-ரஞ்சிதம் இணையர் இரண்டு பெண் மக்களை ஈன்ற பெற்றோராயினர்.

அறிவாற்றல் மிக்க அம்மையார் ரஞ்சிதம் ஆசிரியர் என்பதால் தம் மூத்த மகள் காசி பாரதியை முதுகலை, கல்வியல் (M.A., M.Ed.) கற்கச் செய்து ஆசிரியர் பணியை ஏற்கச் செய்துள்ளார். இளைய மகள் ஆண்டாள் மருத்துவத்தில் (M.B.B.S., M.D.) உயர் பட்டம் பெற்று, சென்னை மருத்துவக் கல்லூரியில் பேராசிரியராகப் பணியாற்றுகிறார்.

கணவரைக் கட்சிப் பணிக்கு அனுப்பி விட்டுக் குடும்பப் பொறுப்பை முழுமையாக ஏற்றிருந்த ரஞ்சிதம் அம்மையார், தம் இரு மகள்களையும் பொறுப்பாக வளர்த்து, சிறப்பான கல்வி பெறவைத்துப், பணியிலும் அமர வைத்திருப்பது அவருடைய உழைப்பின் முதிர்ச்சியையும், கல்விப் பயிற்சி மேன்மையையும் காட்டுகிறது. நல்ல குடும்பத் தலைவி என்ற முறையில் கடமையைச் சிறப்பாகச் செய்து, கணவருக்கும் பெருமை தேடித் தந்த தலைவி என்ற முறையில் அவரைப் பாராட்ட வேண்டும்.

“நல்ல குடும்பம் பல்கலைக் கழகம்” என்றதற்கொப்ப இவருடைய குடும்பம் பல்கலைக் கழகமாகவே திகழ்கிறது. பெண்களுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்துப் பெயர்ப் பிள்ளைகளுடன் நிறை வாழ்வு, நேரிய வாழ்வு பெற்றவராகத் திகழ்கிறார் தோழர்!

அளவான குடும்பமே அழகான குடும்பம். தோழரின் குடும்பம் அளவானது, அழகானது, அறிவார்ந்தது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகப் பொது வாழ்க்கையில் இவருக்கு எந்த வகையிலும் இடர்புரியாதது. இதற்கு மேல் என்ன வேண்டும்?

வாளும் கேடயமும்

ஓர் இயக்கத்தின் கொள்கையை மக்களிடம் கொண்டு செல்வதற்கு மேடை எந்த அளவுக்கு இன்றியமையாததோ, அதை விடப் பன்மடங்கு ஆற்றல் மிக்கது, அவசியமானது இதழ் (பத்திரிகை). தோழர் நல்லகண்ணுவின் வாழ்க்கையில் மறக்க முடியாத ஆண்டாக நிலைத்திருப்பது அவர் திருமணம் புரிந்து கொண்ட 1958. கம்யூனிஸ்டுக் கட்சிக்கும் இந்த ஆண்டு வரலாற்று முதன்மை பெற்ற ஆண்டாக விளங்குகிறது. பொதுவுடைமை இயக்கத்தின் இலக்கியத் தென்றல் என்னும் போற்றலுக்குரிய தோழர் ஜீவா அவர்களின் முயற்சியால் 'தாமரை' இதழ் 1958 திசம்பர்த் திங்களில் தொடங்கப்பட்டது.

தாமரை இதழ் தொடங்கப்பட்ட நேரம், தமிழ் இதழியல் துறையில் புதுமுயற்சிகள் பூத்துக் குலங்கிய புரட்சிகரமான காலம்! இளைஞர்களைப் பெருமளவில் ஈர்ப்பதற்குப் பேச்சு மேடையைப் பயன்படுத்தி வெற்றி கண்டு வந்த தி.மு.கவின் தலைவர்களாகக் கருதப்பட்ட ஒவ்வொருவரும் கிழமை, திங்கள் இதழ்களைத் தொடங்கி, மக்களின் படிப்பார்வத்தைத் தூண்டிப் பயன் கண்டு வந்தனர். ஐம்பதுகளில் இதழ் நடத்தாத தி.மு.க. தலைவர் ஒருவர் கூட இல்லை என்றே கூறலாம். கடைகளில் அவர்களுடைய இதழ்கள் தோரணங்களைப் போன்று தொங்கிய காலம் அது. பொதுவுடைமை இயக்கம் மக்களிடம் அரசியல் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தும் இந்தப் போட்டியில் பின் தங்கிவிடக் கூடாது என எண்ணிய தோழர் ஜீவா 'தாமரை'யைப் பூக்க வைத்தார்.

அன்று தோழர் ஜீவாவால் ஊன்றப்பட்ட இலக்கிய இதழ் வித்து, விதை பிளந்து துளிர்விட்டுக் கிளை பரப்பி, மக்களுக்குக் கொள்கை மணம் பரப்பி இலக்கிய இன்பம் நல்கி வருகிறது. தரமான படைப்பிலக்கிய வாணர்களை உருவாக்கி, ஊக்கப்படுத்தி மொழி வளர்ச்சிக்கும் பாடுபட்டு வருகிறது. தாய்மொழி உணர்வு மக்களிடம் மங்கி வரும் இன்றைய நிலையில், நல்ல படைப்புக்களைக் கொடுத்து இலக்கிய நுகர்வு மேலும் குன்றிப் போகாமல் காத்து வருகிறது.

களம் காணும் போர் வீரனுக்கு வாள் மட்டும் போதுமா? கேடயமும் தேவையன்றோ? இதைப் பற்றிச் சிந்திக்க மறந்து விடவில்லை தோழர் ஜீவா. அவருடைய ஊக்கத்தாலும் தோழர்களின் ஒத்துழைப்பாலும் கட்சியின் கேடயமாக 'ஜனசக்தி' நாளேடு 1937 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 7 ஆம் நாள் தொடங்கப்பட்டது. நவம்பர் ஏழு என்பது ரஷ்யப் புரட்சி வெற்றி நாள் என்பதால் அதன் நினைவாக அன்று 'ஜனசக்தி' பிறந்தது.

இலங்கையில் சிங்கள அரசு படுகொலையை நிகழ்த்தி வரும் கொடுமைக்கெதிராகத் தமிழக மக்கள் கொதித்துக் கொண்டிருக்கும் நேரத்தில் ஜனசக்தியின் அந்நாள் பணி நினைவுக்கு வருகிறது.

1948 ஆம் ஆண்டு வெள்ளையன் வெளியேறிய போது ஆளும் பொறுப்பைச் சிங்களர் கையில் ஒப்படைத்துச் சிக்கலுக்கு முடிச்சைப் போட்டுவிட்டுச் சென்றான். அதிகாரத்தைப் பெற்ற சிங்களர் தமிழினப் பகைமையைப் பயிரிடத் தொடங்கினர். 1956 ஆம் ஆண்டில் சிங்களம் மட்டுமே ஆட்சி மொழி என்ற அறிவிப்புடன் தமிழினத்திற்கு எதிரான நடவடிக்கையில் சிங்கள அரசு அடியெடுத்து வைத்தது. 1970 ஆம் ஆண்டு இனப் படுகொலைக்குத் தொடக்க விழா நடத்தப்பட்டது. 1981 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த மிகப் பெரிய நூலகத்தை எரித்துத் தமிழ் அழிவுப் பணிக்குக் கால்கோலினர். 1983 ஆம் ஆண்டு வெளிக்கடை சிறையில் அடைக்கப் பட்டிருந்த தமிழர்கள் 64 பேரை வெட்டிக் கொன்று, தமிழ் இனத்திற்கெதிரான போரைத் தொடங்கி வைத்தனர். அப்போது தமிழ்நாடே பொங்கி எழுந்தது. இந்திய அரசும், தமிழக அரசும் இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு ஆதரவாகக் குரல் கொடுத்ததோடு, அனைத்து உதவிகளையும் செய்தன.

தமிழ் நாட்டின் அனைத்துக் கட்சியினரும் இன்று போல் இல்லாமல், ஒன்றுபட்டு நின்றனர். சிங்கள அரசு துள்ளல் அடங்கித் துவண்டு நின்றது. வங்க தேசம் போன்று அன்றே தமிழ் ஈழத்தை இந்திய அரசு அங்கீகரித்திருந்தால் வரலாறு மாறியிருக்கும். சிங்களரின் இன வெறியாட்டமும் முற்றுப்

பெற்றிருக்கும். அப்போதும் இந்தியக் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி ஈழத் தமிழர்களுக்கு ஆதரவாகக் குரல் கொடுத்தது. அன்று அதிமுக. நிறுவனர் எம்.ஜி. ஆரால் ஆதரிக்கப்பட்ட தனி ஈழப் போராட்டக்காரர்களைப் பின்னர் வந்த அம்மையார் அவரளவுக்கு ஆதரிக்காதது வரலாற்றுத் திருப்புமுனை. ஆனால், இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையில் இந்தியக் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியின் நிலை மாறவில்லை.

1983 ஆம் ஆண்டு தோழர் எம். கல்யாணசுந்தரம் இலங்கைத் தமிழர்கள் பிரச்சினை குறித்து விரிவாகப் பேசியுள்ளார். 'ஜனசக்தி', 1983 ஆம் ஆண்டு பொங்கல் மலரில் 'ஜெயவர்த்தனேவின் பாசிச பரிசோதனை' என்னும் தலைப்பில் அவர் எழுதிய கட்டுரை இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையின் ஆணி வேரையே அகழ்ந்து காட்டுகிறது. இந்திய அரசு இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு உதவ வேண்டுமென உரத்த குரல் கொடுத்தது கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி.

உலகில் எங்கே, யார் ஒடுக்கப்பட்டாலும், அவர்களுடைய உரிமைக்குக் குரல் கொடுப்பதும், மக்களைத் திரட்டிக் கொடி பிடிப்பதும் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியே! அக்கட்சியின் முன் களவீரர் நல்லகண்ணு, இன்றும் அவர்களுக்காகக் களமிறங்கிப் போராடிக் கொண்டிருக்கிறார். என்ன அவலம்! ஈழப்போரில் இருள் கவிந்தது.

இராசீவ் காந்தி மறைவுக்குப் பின், தமிழீழப் போராளிகளுக்கு எதிரான நிலையைப் பேராய அரசு மேற்கொண்டது. 2009, மே திங்களில் ஈழத் தமிழர்கள் இன்னல் கடலில் மூழ்கடிக்கப்பட்டனர்.

திருமணம் நடந்து புதிய வாழ்க்கை தொடங்கிய காலத்திலும் நல்லகண்ணு போராட்டங்களில் பங்கேற்பதில் சுணக்கம் காட்டியதில்லை. களம் அவரை அழைத்த தென்பதை விட, களங்களை அவரே அமைத்துப் போராடினார் என்பதே சரி! எங்கே போராட்டமென்றாலும் அங்கே அவர் குரல் ஒலிக்கும், கை ஓங்கி இருக்கும்.

அடுத்த போராட்டக் களம் எங்கே? எதற்கு?

கோயில் நுழைவுப் போராட்டம்

அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் நிறைந்துள்ளான் எனக் கூறப்படும் இறைவனை, இங்குதான் இருக்கின்றான் என்று நம்பச் செய்ய, மன்னர்களின் மதியை மயக்கிக் கோயில்களைக் கட்ட வைத்து, அதில் குடியேறி கோலோச்சியது ஒரு கூட்டம்.

இறைவன் ஏற்படுத்தியதன்று ஏற்றத் தாழ்வுகள். அறத்தைக் கொன்று தின்று, வசதி வாய்ப்புக்களை வளைத்துப் போட்டுக் கொண்டு, வளமான வாழ்க்கைக்கு வழி செய்து கொண்டனர் சிலர். யார் அவர்கள்? யார் கொடுத்தது தனியுரிமை? எப்படிப் பெற்றனர் அதை?

வைதீகத்தை வாழ வைக்காத ஆதித்ய காரிகாலனைக் கொலை செய்து விட்டுப் பழியை இராசரான் மீது சுமத்தியவர்கள் தாம் அவர்கள்! சமத்துவத்தை அழித்துச் சனாதனத்தைப் பயிரிட்ட கலப்பையைத் தீண்டாத கனபாடிகள்!

உரிமை உணர்வின் மாற்றுப் பெயர்தான் மானம்! மண்ணகழ்ந்து, கல் சுமந்து, சுண்ணாம்பு அரைத்துக் கொடுத்துத் தான் கட்டிய கோயிலுக்குள் நுழையக் கூடாதென்பதும், நுழைந்தால் தீட்டு என்றும் அவமானப்படுத்தும் அடாவடித்தனம் என எண்ணத் தொடங்கிய போது ஏற்பட்டதுதான் கோயில் நுழைவுப் போராட்டம்!

பொது நன்மைக்காக ஒரு போராட்டம் என்றால் அதில் கம்யூனிஸ்டுகள் பங்கேற்காமல் இருப்பார்களா? பங்கேற்றனர். கோயில் நுழைவுப் போராட்ட வரலாறு சொற்கருக்கத்தில்.

கயிலை மலைமுடியில் சிவனார் குடும்பமோ, ஆட்சி மன்றமோ இல்லை என்பதையும், தேவலோகம் என்றொன்று, காணமுடியாத உயரத்தில் இருப்பதாக எழுதி வைத்தவை எல்லாம் கற்பனைக் கதைகளே என்றும் மெய்ப்பித்த அறிவியல் ஆட்சி செய்யும் காலமிது. இக்காலத்திலும் பிறப்பால் ஏற்றத் தாழ்வும்,

தீண்டாமையும் பாராட்டும் குழப்பவாதிகள் இருக்கத்தான் செய்கின்றனர். இன்றைய நிலையே இப்படி இருக்குமானால், நூறாண்டுகளுக்கு முன்பிருந்த நிலை எவ்வாறு இருந்திருக்கும் என்பதை உய்த்துணரலாம். ஆனால், விழிப்புணர்ச்சி மலர்ந்து மணந்த காலகட்டத்திலும், தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் கோயிலுக்குள் நுழையக் கூடாது என்னும் குமுகாயக் குணக்கேடர்களின் வாக்கையும், நோக்கையும் தகர்க்க முற்போக்காளர்கள் முனையாதிருக்க முடியுமா? முனைந்தனர்.

நெல்லை மாவட்டத்திலும் தாழ்த்தப்பட்டோரைக் கோயிலுக்குள் நுழைய விடாத முறையற்ற நடைமுறை முட்செடியாக முதிர்ந்திருந்தது. அடித்தட்டு மக்களுக்குத் தன்மைபிக்கை யூட்டித் தட்டி எழுப்பி உரிமைக்காகப் போராடும் துணியை ஊட்டிய கம்யூனிஸ்டுகள், கோவில் நுழைவுப் போராட்டத்தையும் கையில் எடுத்தனர். கடவுளைப் பற்றிக் கவலைப் படாதவர்கள் ஆயினும், மக்களில் ஒரு பிரிவினரைத் தீண்டத் தகாதவராக நீடிக்கச் செய்வதில், மதமும், கடவுளும் துணையாக இருந்த போதும், கடவுள் படைத்ததாகக் கூறப்படும் மாந்தன் அவரைக் காண நுழையக் கூடாதென்பது என்ன நீதி? எல்லார்க்கும் பொதுவான கடவுளைத் தொழ எல்லார்க்கும் உரிமை உண்டு என்பதை நிலைநாட்டவே கம்யூனிஸ்டுகள் கோயில் நுழைவுப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டனர். இந்த நடவடிக்கை முன்னரே பலர் முன்னெடுத்த போராட்டந்தான்.

நாங்குனேரியில் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி நடத்திய கோயில் நுழையும் போராட்டத்தில் பேராசிரியர் நா. வானமாமலை, வழக்கறிஞர் என்.டி. வானமாமலையுடன் தோழர் நல்லகண்ணுவும் முன் நின்றார். கோயில் நுழைவுப் பேராட்டத்தின் மறுபக்கத்தைத் தோழர் ம. சிங்காரவேலர் 26.12.1931 அன்று சென்னையில் நடைபெற்ற சுயமரியாதை மாநாட்டைத் தொடங்கி வைத்துப் பேசும்போது, விளக்கிக் காட்டியதையும் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். அவர் உரையின் ஒரு பகுதி இது:-

“பஞ்சமர்கள் உயிர் வாழ்வுக்குரிய வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க சக்கரவர்த்தியைப் போன்றவர்கள் அனுபவிக்கும் சுக போகங்களை விடவேண்டி வரும். இந்த விஷயங்கள் யாவும்

பொருளாதாரத்தைப் பொறுத்துள்ளது. அதற்கும் பொருள் யாரிடமிருந்து வர வேண்டும்? நமது சக்கரவர்த்தியிடத்திலிருந்தும், நிலச்சுவாந்தார்களிடமிருந்தும், என்னைப் போன்றவர்களிடமிருந்தும் வரவேண்டும். இதுதான் நியாயம். ஆதலால் தீண்டாமை ஒழியுமென்று சொல்லிக் கொண்டு வந்தால் மூடமக்கள் அதன் குதையறியாமல், அதனை விசேஷமாகக் கொண்டு மதிமயங்கி, இருந்த அந்தஸ்திலேயே இருந்து வருவார்கள். இதுதான் தீண்டாமை என்னும் கூச்சலின் ரகசியம். மற்றொரு நியாயத்தைக் கவனிக்க வேண்டும்”.

“இந்து கோயில்களிலாவது, மகமதியர் கோயில்களிலாவது, கிறிஸ்துவர் கோயில்களிலாவது நமது 6 கோடி தாழ்த்தப்பட்டவர்களை நுழையச் சொல்வதும் ஒரு தந்திர வார்த்தையென்று அறிய வேண்டும். எப்படி எனில், மதங்கள் மூடத்தனத்தைக் கற்பிக்கும் ஸ்தாபனங்களாகும். அந்த ஸ்தாபனங்களில் சேர்க்கப் படாதவர்கள் அதிகப்படுமன்றோ? அதனால் உண்டாகும் மூடத்தனத்தைக் கொண்டு அவர்களை இந்த 5000 ஆண்டு எமாற்றியதைப் போல் இன்னும் 5000 ஆண்டு எமாற்றலாமன்றோ? இந்த நியாயத்தையும் நமது தோழர்கள் கவனிக்க வேண்டும்”.

“உண்மையாக விசாரிப்போமானால் தீண்டாமையை ஒழிக்கவேண்டுமென்பது ஏழைகளை எமாற்றி அவர்கள் அறிவை விளங்க வைக்காதிருக்கும் சூழ்ச்சி என்றே ஏற்படுகின்றது” என்பது அவர் கருத்து. (பக்கம் 6-7, சிங்காரவேலரின் சொற்பொழிவுகள், என்.சி.பி.எச். வெளியீடு, 1984.)

தந்தை பெரியாரைப் போன்றே, சிந்தனைச் சிற்பி அவர்களும் எந்தப் பிரச்சினையையும் மேலோட்டமாக நோக்காமல் கூர்ந்து பார்க்கும் இயல்பினர் என்பதை உரை முடிகிறது. அது மட்டுமன்று, தனக்குச் சரியென்று படும் கருத்தை, யாருக்கும் அஞ்சாமல், எவ்விடமானாலும் துணிவுடன் எடுத்துரைக்கும் இயல்பினர் என்பதும் விளங்குகிறது.

தோழர் சிங்காரவேலரின் உரையை மேலோட்டமாக நோக்கினால், அவர், தீண்டாமையை ஒழிக்க வேண்டிய இழிவாக எண்ணாதது போன்று தோன்றும். அவர் வலியுறுத்தியது,

தீண்டாமை ஒழிப்பைப் பற்றிப் பேசியவர்களின் உள்நோக்கம் பற்றியதே என்று புரிந்து கொள்ள வேண்டும். உள்நோக்கம் சிலருக்கு இருந்திருந்தாலும், புறத்தே தீண்டாமையின் அங்கமாக விளங்கிய கோயில் நுழைவு மறுப்புக் கெதிராகச் சீர்திருத்த எண்ணங் கொண்டோர் தொடர்ந்து போராடி வந்திருக்கின்றனர்.

‘ஆலயப் பிரவேச உரிமை’ என்ற நூலை 1929 ஆம் ஆண்டில் ‘ரிவோல்ட்’ என்ற இதழில் தொடராக ஆங்கிலத்தில் எழுதி, பின்னர் நூலாக்கி வெளியிட்ட வழக்கறிஞர் பி. சிதம்பரம் பிள்ளை (திருவிதாங்கூர்) அதன் நகலை டாக்டர் பி.ஆர். அம்பேத்காருக்கும் அனுப்பி கருத்துக் கேட்டிருந்தார். படித்து மடல் எழுதிய அவர், “இந்தியர்களை ஒற்றுமைப்படுத்தல் என்ற பிரச்சினையையோ, தீண்டாமையை ஒழிக்கும் பிரச்சினையையோ, ஆலய நுழைவு தீர்க்கும் என நான் கருதவில்லை” என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். சிங்காரவேலரின் கருத்துக்கு நெருக்கமாகவே அம்பேத்காரின் கருத்தும் உள்ளது.

தோழர் நல்லகண்ணு பிறந்த போதே கோயில் நுழைவுப் போராட்டம் தொடங்கிவிட்டது. அவர் வளர்ந்து தானே போராடும் காலம் வரை அது நீடித்து வந்திருக்கிறது. கேரளத்தில் உள்ளது சுசீந்திரம். அங்குள்ள பத்மநாபா கோயிலுக்குள் நுழைய மட்டுமன்று, கோயிலைச் சுற்றியுள்ள வீதிக்குள்ளேயே தீண்டத் தகாதார் என ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டவர்களின் அடிபடக் கூடாதெனத் தடை செய்யப்பட்டிருந்தது. இதை எதிர்த்து அப்போதே நடத்தப்பட்ட போராட்டத்தில் தோழர் ஜீவாவும் கலந்து பங்கேற்றுள்ளார்.

சுயமரியாதை இயக்கத்தவரான ஜே.எஸ். இராமநாதன் தாழ்த்தப்பட்டோரை அழைத்துக் கொண்டு திருச்சி தாயுமானவர் கோயிலுக்குச் சென்று அடிபட்டு வந்தார். அடிவாங்கியும் ஓய்ந்து விடாமல், அவர் திருவண்ணாமலை கோயிலுக்கும் சென்றார். அவரைக் கோயிலுக்குள்ளேயே வைத்துப் பூட்டிவிட்டு, அத்துமீறி நுழைந்ததாக வழக்கும் போட்டனர்.

முத்தமிழ்க் காவலர் கி.ஆ.பெ. விசுவநாதம் 1927 ஆம் ஆண்டு, அனைத்துச் சாதியினர் 1000 பேரை அழைத்துக் கொண்டு மயிலாடுதுறை மயூரநாதர் கோயிலுக்குள் நுழையச் சென்றார். கடவுளைக் காப்பாற்றுபவர்கள் நுழைவு வாயிலையும், கருவறையையும் அடைத்துப் பூட்டி விட்டனர். வேறு வழியின்றிப் போராட்டக்காரர்கள் திருமறைக்காட்டுக் கோயில் கதவைத் திறக்கும்படி திருநாவுக்கரசர் “மணிக்கதவம் தாழ் திறவாய்” என்று தேவாரப் பாடலைப் பாடிவிட்டுத் திரும்பி வந்தனர். தோல்வி தொடர்ந்த போதும் போராட்டம் ஓய்ந்து விடவில்லை. 25.6.1928 அன்று திருச்சி மலைக்கோயிலிலும், 12.8.1928 அன்று திருவாணைக்கா கோயிலிலும் நுழையப் போராடி இருக்கிறார்கள்.

ஈரோட்டில் ஈசுவரன் கோயிலுக்குள் தாழ்த்தப்பட்ட தோழர்களுடன் நுழையச் சென்ற தோழர் குருசாமியை கோயிலுக்குள்ளேயே வைத்துப் பூட்டியதோடு, வழக்கும் தொடுத்தார்கள்.

கோயில் நுழைவுப் போராட்டம் தலையெடுத்த 1925 ஆம் ஆண்டில், அதற்கு எதிராகக் குரல் கொடுத்த மதுரை ஏ. வைத்தியநாத ஐயர், மனமாற்றம் பெற்றவராக 1939 ஆம் ஆண்டு, மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோயிலுக்குள் தாழ்த்தப்பட்டவர்களை அழைத்துக் கொண்டு, யாருக்கும் தெரியாமல் இரவு நேரத்தில் நுழைந்து புரட்சி செய்தார். இப்படிப்பட்ட திடீர் மாற்றங்களை ஐயற்றே தோழர் சிங்காரவேலர் முன்குறிப்பிட்ட கருத்தை வெளியிட நேர்ந்திருக்கும்.

வைத்தியநாத ஐயரை மாற்றியது காலமா? அல்லது அவர் பூண்ட புதிய கோலமா என்பதும் ஆய்வுக்குரியதே! கோயில் நுழைவுப் போராட்டங்கள் இவ்வளவே என்று எண்ண வேண்டாம். அந்நாள் பேராயக் கட்சியினரும், சுயமரியாதை இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் கோயில் நுழைவு உரிமைக்காகத் தொடர்ந்து போராடினர்.

இராமனுடைய கால்படும் வரை காத்திருந்த கல்லான அகலிகையைப் போன்று, கம்யூனிஸ்டுகள் கையில் எடுத்தால்

தான் தீர்வு என்று காத்திருந்த பிரச்சினைகள் ஏராளம்! காத்திருப்புப் பட்டியலிலிருந்து தோழர் நல்லகண்ணு அடுத்து எடுத்த போராட்டம் எதுவாக இருக்கும்?

கோயில் நுழைவுப் போராட்டத்தைத் தொடர்ந்து நெல்லையில் நடைபெற்ற விவசாயச் சங்க மாநாடுகள் வெற்றி பெற உழைத்தார். குடும்பப் பொறுப்புக்களைத் துணைவியார் ஏற்றுக் கொண்டதால் இவருக்கு இயக்கப் பணியில் இடைவேளை என்பதே தேவையற்றதாகிவிட்டது. இவர் தன் குடும்பத்திற்கென்று கொடுத்தது ஏதேனும் ஒன்றிருக்குமானால், அவருடைய கூற்றுப்படியே 'நிறைந்த அன்பு' ஒன்றுதான். இவருடைய முழு உழைப்பையும் பெற்ற சிறப்பு உழவுத் தொழில் செய்த அடித்தட்டு மக்களுக்கே உரியது. இவருக்கும் குடும்பத்திற்கும் இருந்த உறவை நினைக்கும் போது, புறநானூற்றில் காவற்பெண்டு பாடிய பாடல்தான் நினைவுக்கு வருகிறது. அவருடைய துணைவியார் தோழியர் ரஞ்சிதத்திடம் உங்கள் கணவர் எங்கே என்று யாரேனும் கேட்டால், போராட்டக் களத்திற்குப் போய்ப் பாருங்கள் என்னும் பதிலைத்தான் அவரிடமிருந்து பெறமுடியும்.

“புலிசேந்து போகிய கல்அளை போல

ஈன்ற வயிறோ இதுவே

தோன்றுவன் மாதோ போர்க்களந் தானே”

(புறம்-86)

என்னும் இப்பாடலில் சில சொற்களை மாற்றி

“புலிசேந்து போகிய கல்அளைபோன்ற

தலைவன் இல்லோ இதுவே

தோன்றுவன் காண்க போராட்டக் களத்தே” என்றும்

படித்துவக்கலாம்.

“போராட்டமே எனது வாழ்க்கை” என்றார் தென்னாப்பிரிக்கக் கருப்பர் இன விடுதலைப் போராட்ட வீரர் நெல்சன் மண்டேலா. தோழர் நல்லகண்ணு சொல்லெடுத்துக் கூறாவிட்டாலும், அவருடைய வாழ்க்கையும் போராட்டங்கள் நிறைந்ததே! இதோ வரிசையில் வந்து நின்று, அடுத்த போராட்டம் அழைக்கிறது அவரை. வழிவிட்டு நின்று அனுப்பி வைப்போமா?

வரிகொடாப் போராட்டம்

காங்கிரசுக் கட்சி மக்கள் ஆதரவைப் படிப்படியாக இழந்து, சரிவைச் சந்திப்பதைத் தடுக்க நினைத்த பெருந்தலைவர் காமராசர் 1963 ஆம் ஆண்டு, கட்சியின் மூத்த தலைவர்கள் ஆட்சிப் பதவிகளிலிருந்து விலகி, கட்சிப் பொறுப்பை ஏற்று அதைப் பலப்படுத்த வேண்டுமென்ற திட்டத்தை முன்மொழிந்தார். தன் திட்டத்திற்கு வழிகாட்டும் வகையில் தான் வகித்து வந்த சென்னை மாநில முதலமைச்சர் பொறுப்பிலிருந்து விலகினார். இத்திட்டம் அவர் பெயராலேயே 'காமராசர் திட்டம்' என அழைக்கப்பட்டது.

காமராசர் திட்டத்தை, அன்று இந்தியாவின் தலைமை (பிரதமர்) அமைச்சராக இருந்த ஜவகர்லால் நேருவும், கட்சியும் ஏற்றுக் கொண்டதால், ஆறு மாநில முதலமைச்சர்களும், நடுவணரசில் பதவி வகித்த ஆறு அமைச்சர்களும் விரும்பியும், விரும்பாமலும் பதவியைத் துறந்து கட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றனர். காமராசர் விலகியதால் சென்னை மாநில முதலமைச்சர் பதவிக்கு ஒருவரைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. இங்கே நீண்ட காலம் அமைச்சர் பொறுப்பில் இருந்த மூத்த அமைச்சர் என்ற முறையில் 'கனம்' பக்தவச்சலம் முதலமைச்சர் ஆனார். தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை, கட்சியைப் பலப்படுத்த வேண்டுமென்ற நோக்கத்தை முறியடித்த முதல்வர் என்ற பெருமையைப் பக்தவச்சலம் பெற்றார். இருபதாண்டுக் காலம் தன் கையில் காங்கிரசு வைத்திருந்த ஆட்சியைத் தி.மு.கவிடம் தூக்கிக் கொடுத்த காங்கிரசு கர்ணன் இவர்தான். அவருடைய ஆட்சி மேன்மை அதற்குத் தூண்டியது.

கனம் பக்தவச்சலம் அவர்களின் ஆட்சியின் அந்திக் காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் பருவ மழையே வேலைநிறுத்தம் செய்தது. அதனால் விவசாயிகள் பேரிழப்பையும், இன்னலையும் சந்தித்தனர்.

“விண்ணின்று பொய்யீன் விரிநீர் வியனுலகத்(து)

உன்றின்று உடற்றும் பசி”

(குறள்: 13)

என்னும் குறள் கருத்துக்கு ஒப்ப, மக்கள் வறுமையில் வாடினர்.

பஞ்சமும், பட்டினியும் நாட்டை அலைக்கழித்தன. விவசாயிகள் தங்கள் நிலத்தில் பசுமையைப் பார்க்க முடியாமல் பரிதவித்தனர். அவர்களுடைய துயர் துடைக்கவும், நிதி உதவி செய்து துணை நிற்கவும் வேண்டிய மாநில அரசு, அவர்களை நெருக்கி வரி செலுத்த வலியுறுத்தியது. “வேலொடு நின்றான் இடு என்றது போலும்” என்றாரே திருவள்ளுவர், அப்படி வருவாய்த் துறையினர் விவசாயிகளிடம் நிலவரி வசூலிப்பதில் ‘கெடுபிடி’ செய்தனர். பயிர் விளைச்சலின்றி, குடர் ஒட்டிக் கிடந்த விவசாயிகள் வரி கொடுக்க வழியற்று இருக்கையில், அதிகாரிகள் பறிமுதல் (ஐப்தி) நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டுத் துன்புறுத்தினர். விவசாயிகளின் வேண்டுகோள்கள், விண்ணப்பங்கள் யாவும் பயனற்றுப் போயின. எனவே ஒற்றுமை ஆயுதத்தைக் கையிலெடுக்கத் தீர்மானித்தனர்.

விவசாயச் சங்கங்கள் களத்தில் இறங்கின. எது நடப்பினும், என்ன செய்தாலும் நிலவரி கொடுப்பதில்லை என்பதில் உறுதியாக இருக்க முடிவெடுத்தனர். வருவாய் அலுவலர்களும் தங்கள் அதிகார பலத்தைக் காட்டத் தொடங்கினர். சீனிவாசராவ், பாலதண்டாயுதம், மாணிக்கம், நல்லகண்ணு போன்ற விவசாயிகளின் வழிகாட்டிகள் ஆற்றிய அரும்பணியால் சிற்றுார்கள் தோறும் விவசாயிகள் சங்கம் தோற்றுவிக்கப் பட்டிருந்ததால், எழுச்சி பெற்ற விவசாயிகள் வரிகொடா இயக்கத்தைத் தொடங்கினர். நல்லகண்ணு உட்படத் தலைவர்கள் போராட்டத்திற்குத் தலைமை ஏற்று நடத்தினர்.

கோவில்பட்டி, சங்கரன் கோயில், விளாத்திக்குளம், குறுக்குச் சாலை, எட்டயபுரம், இடைச்செயல், கயத்தாறு, கழுக்குமலை முதலான ஊர்களில் வரிகட்டாத விவசாயிகளிடம் அலுவலர்கள் பறிமுதல் (ஐப்தி) நடவடிக்கை மேற்கொண்டனர். வரிகொடா இயக்கத்தை நீர்த்துப் போகச் செய்யவும், வரி வசூலில் முன்னேற்றம் காட்டவும் வருவாய் அலுவலர்கள் தங்கள் மூளை பலத்தையும் காட்டத் தொடங்கினர்.

அலுவலர்கள் தங்கள் தந்திர உத்தியின் முதல் முயற்சியாக பொதுவுடைமைக் கட்சித் தலைவரும் நாச்சியார்பட்டி என்னும்

சிற்றூர் விவசாயச் சங்கத் தலைவருமான தோழர் விவி. ரெங்கசாமியின் உழவு மாடுகள் இரண்டைப் பறிமுதல் செய்து ஒட்டிச்சென்றனர். தலைவருடைய மாடுகளையே பறிமுதல் செய்துவிட்டபோது, நம் நிலை என்னாகுமோ? என்று அஞ்சி, விவசாயிகள் தங்கள் வீட்டில் உள்ள அண்டா, குண்டான்களை விற்றோ, அடகு வைத்தோ வரியைக் கட்டிவிடுவார்கள் என்னும் நம்பிக்கையில் இவ்வாறு செயல்பட்டனர். அலுவலர்களின் நம்பிக்கையும், முயற்சியும் வெற்றிபெற்றதா என்பதுதான் வினா? அணிலைப் பிடிக்கும் கண்ணி வைத்து அரிமாவைப் பிடிக்க முயன்றால் இயலுமா? என்றாலும் முயன்றனர்!

பறிமுதல் செய்யும் உடைமைகளை அலுவலர்கள் பொது ஏலத்தில் விற்று, அதன் மூலம் கிடைக்கும் பணத்தை வரிக் கணக்கில் வரவு வைத்துக் கொள்வர். அலுவலர்கள் பறிமுதல் செய்ததை ஏலம் விட்டாலும் அதை மக்கள் வாங்கினால்தானே பணம் கிடைக்கும்? மக்களே ஏலத்தைப் புறக்கணிக்கச் செய்து விட்டால், அலுவலர்களின் முயற்சி வெற்றி பெறாதன்றோ! இத்திட்டத்தைச் செயற்படுத்தப் போராட்டப் பயிற்சி பெற்றிருந்த தோழர்கள், சுற்றிலுமிருந்த சிற்றூர்களுக்குக் கெல்லாம் குழுவாகச் சென்று, வருவாய்த் துறையினர் நடத்தும் ஏலத்திற்கு ஒத்துழைப்பு நல்க வேண்டாமென்று கேட்டுக் கொண்டனர். இவர்களுடைய வேண்டுகோளை மக்களும் ஏற்றுக் கடைப்பிடித்ததால், வருவாய் அலுவலர்கள் எவ்வளவோ முயன்றும் பறிமுதல் செய்த தோழர் ரெங்கசாமியின் மாடுகளை ஏலத்தில் விற்க முடியவில்லை. இதற்கிடையில், விவசாயிகளுக்கு ஆதரவாகக் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சித் தூதுக்குழுவினர் அரசிடம் வாதாடி, கெடுபிடி வரிவசூலைக் கைவிடச் செய்ய நடவடிக்கை மேற்கொண்டிருந்தனர்.

வரித் தண்டலுக்கு எதிரான போராட்டத்திற்குச் சட்ட மன்ற மேனாள் உறுப்பினர்களான தோழர்கள் அழகர்சாமி, அய்யலுசாமி இருவரும் தோழர் நல்லகண்ணுக்குத் துணை நின்று, போராடிய விவசாயிகளின் மன உறுதி குலையாமலும், அதிகாரிகள் அத்துமீறல் எல்லை மீறாமலும் பார்த்துக் கொண்டனர். தூதுக் குழுவினர் அமைச்சர்களைச் சந்திக்கவும் தொடர்ந்து முயன்று வந்தனர்.

கனம் பக்தவச்சலம் அமைச்சரவையில் வருவாய்த் துறை அமைச்சராக இருந்தவர் கனம் இராமையா அவர்கள். (காங்கிரசு அமைச்சர்கள் 'கனம்' என்னும் முன்னடைவுடன்தான் அப்போது அழைக்கப்பட்டனர். தி.மு.க. ஆட்சி ஏற்பட்ட பின்னரே அமைச்சர்களின் பெயர்களுக்கு 'மாண்புமிகு'ந்தது.) முதல்வரையும், வருவாய்த் துறை அமைச்சரையும் சந்தித்து முறையிடத் தோழர் கல்யாணசுந்தரம் தலைமையில் தோழர்கள் நல்லகண்ணு, அழகர்சாமி ஆகியோர், நிகழ்ச்சிகளில் பங்கேற்பதற்காகப் புதுக்கோட்டை, கொடைக்கானல், தூத்துக்குடி போன்ற ஊர்களுக்குச் சென்றிருந்த அமைச்சர்களை, அவ்வருக்கே சென்று சந்தித்துப் பேசினர்.

“அடிமேல் அடி கொடுத்தால் அம்மியே நகரும்போது, விடாது முறையிட்டால் அமைச்சர் மனம் இரங்காமலா போய்விடும்”? போராட்டம் தொடர்ந்து நடந்துவந்ததாலும், தலைவர்கள் நேரில் சந்தித்துக் கேட்டுக்கொண்டதாலும், அரசினர் கட்டாய வரி வசூலைக் கைவிட்டனர். பறிமுதல் செய்து ஓட்டிச் சென்ற தோழர் ரெங்கசாமியின் உழவு மாடுகளை நூறு நாட்களுக்கும் மேலாக வைத்திருந்து, பின்னர் தாங்களே ஓட்டி வந்து அவர் வீட்டில் ஒப்படைத்தனர்.

“கிலியை விடுத்துக் கிளர்ந்தெழு வாரீஇனி

கெஞ்சும்உத் தேச மில்லை -சொந்த

வலிவுடையார் இன்ப வாழ்வுடையார் இந்த

வார்த்தைக்கு மோச மில்லை” என்ற பாவேந்தரின் பாடல் கருத்து வென்றது. நல்லகண்ணுவும், பொதுவுடைமைக் கட்சித் தோழர்களும் பங்குபெறும் போராட்டங்களைத் தேடி வெற்றி வந்துதானே ஆக வேண்டும்!

சட்டத் திருத்தப் போராட்டம்

“கைத்திறனும் வாய்த்திறனும் கொண்ட பேர்கள்
கண்முடி மக்களது நிலத்தை யெல்லாம்
கொத்திக்கொண் டேம்பயிட்டு வந்த தாலே
கூலி மக்கள் அதிகரித்தார்”

என்று புரட்சிக் கவிஞர் உலகப்பன் பாட்டில் பண்ணையார், கூலியாட்கள் உருவான காரணத்தை விளக்கியுள்ளார்.

இந்த உலகம் அதில் பிறந்த ஒவ்வொரு மாந்தனுக்கு இணையான பங்குரிமை உடையதாகத்தானே இருக்க வேண்டும்? ஏற்றத் தாழ்வை இறைவன் ஏற்படுத்தியதாக அமைதி கூறுவதெல்லாம், கடவுளை நம்புபவர்களே, அவனைப் பழிப்பதற்கு ஒப்பானதன்றோ? மன்னனுக்கு இறைவன் என்றொரு பெயரும் உண்டு. அரசர்கள் அன்று செய்த தவறுகளே அடிப்படை என்பதுதான் உண்மை!

ஆதியில் நிலம் எந்தத் தனி மனிதனுக்கும் உரிமையாக இல்லை. உடல் வலிமை பெற்றவன் மன்னனானான். அவனே மண்ணுக்கும் உரியவனானான். அவனுக்கு அடிவருடியவர்களுக்கும், ஆசைகளைத் தீர்த்து வைத்தவர்களுக்கும் அவனே நிலத்தைப் பிரித்துக் கொடுத்துத் தன்னைச் சார்ந்திருக்க ஒரு கூட்டத்தை உருவாக்கிக் கொண்டான். அவர்களுடைய உழைப்பிலிருந்தே தன் தேவைகளுக்கான பங்கை வரி என்ற பெயரில் பெற்றுக் கொண்டான்.

கேள்வி கேட்கக் கூடாதென்பதற்காகவும், கிளர்ந்தெழாமல் செய்வதற்காகவும் அறிவாளிகளின் அணுகுத்தால் சூழ்ச்சித் திட்டங்களை வகுத்துப் பாமர மக்களிடம் பரப்பினான். அப்படிப்பட்ட திட்டங்களைத் தீட்டிக் கொடுத்தவர்களைப் பக்கத்தில் வைத்துப் பராமரித்தான். அவர்கள்தான் மன்னனைக் காட்டிக் கொடுக்காமல், பாதுகாக்க எல்லாருக்கும் மேலாக, எல்லாவற்றையும் இயக்குபவனாகவும் இறைவனைப் படைத்துப் பரப்பிப் பாதுகாத்தவர்கள்!

உண்டுகளித்து, உயர்ந்தோரானவர்களைப் பார்த்து உழைத்துக் கொடுப்பவன் உரிமை கோரிவிடக் கூடாதென்பதற்காக, உனக்கு மட்டும் ஏன் உயர்வு? எனக்கேன் இழிநிலை? என்று எண்ணிவிடக் கூடாது, எதிர்வினா தொடுத்துவிடக் கூடாது என்பதற்காக 'ஊழ்வினை' என்று, அடங்கிப் போகச் செய்யும் ஆறுதல் சொல்லை அறிமுகப்படுத்தினர். உழைக்கும் வர்க்கத்தை தன் வலிமையை உணரவிடாமல் தடுத்த, மூடத்தனத்தின் முதல்படி 'ஊழ்வினை' நம்பிக்கை. இந்த நம்பிக்கையால் மேல்தட்டு சுகவாசிகளின் பாதுகாப்பரண் பலப்படுத்தப் பட்டுவிட்டது.

ஆட்சி செய்தவர்களைக் குறித்த ஆண்டவன் என்பது கடவுள் என்று நம்பும் சொல்லாக்கப்பட்டது. இந்த வழியில்தான் பண்ணையார்கள், ஆதீனங்கள், பணக்காரர்கள் என்ற தனி இனம் உருவாயிற்று. தவறு கூடத் தொடர்ந்து அனுமதிக்கப்பட்டு வந்தால் அதுவே முறையானதென்றாகிவிடும். அப்படி, ஆக்கப்பட்டது தான் உழைக்கும் வர்க்கம். சமநிலையைத் தட்டிக் கேட்காமல் விட்ட குறையால், அது தனி இனமாகித் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறது!

கண்ணயர்ந்தவன் காலமெல்லாம் இமைக் கதவைத் திறக்காமல் இருந்து விடுவதில்லை. எழு என்று குரல் கொடுத்தனர் முற்போக்குச் சிந்தனைாளர்கள். விழித்தெழுந்தவனுக்கு விளங்கியது; தான் எங்கே இருக்கின்றோம் என்பது! தான் ஏமாற்றப்பட்டிருக்கின்றோம் என்று புரிந்துகொண்டான். எங்கே என் பங்கு? என்று கேள்வி கேட்கக் கிளர்ந்தெழுந்தான். விழுந்து கிடந்தவன் எழுந்து விட்டான்; அத்துடன் வினாவும் எழுப்பத் தொடங்கி விட்டான். இனியும் அவனை ஏமாற்றிக் கொண்டிருப்பது இயலாது என்னும் நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது. உப்பரிகைவாசிகளுக்கு உதறல் எடுத்தது. ஆத்திரம் அதிகமாக முன்னர், ஆறுதல் அடையச் செய்யும் திட்டம் தீட்ட அறிவுக்கு வேலை கொடுத்தனர்.

மக்களால் நம்பப்பட்டவர்கள், தாங்களாகவோ மற்றவர்களால் ஆட்படுத்தப்பட்டோ, உரிமை விளக்கில் உபதேச நீரை ஊற்றினர். தர்மகர்த்தா என்றார்கள், தானம் என்றார்கள்,

தங்கள் முடிவுக்குச் சட்டமெனும் சட்டை தைத்துப் போட்டு அழகு பார்த்தார்கள். இரண்டாவது காந்தியாகப் பார்க்கப்பட்ட விநோப பாவே பூதான இயக்கம் தொடங்கினார். அவருடைய ஆசையை நிறைவேற்றத் தமிழ் நாட்டரசு 1958 ஆம் ஆண்டில் (Act No XV of 1958) சட்டமே கொண்டு வந்தது. சாப்பிட முடியாததையும், விரும்பாத உணவுப் பொருளையும், இலையோடு சேர்த்து எறிவதைப் போன்று களர் நிலங்களும், கல், மணல் திட்டுக்களும், தானம் என்ற பெயரில் அரசிடம் ஒப்படைக்கப் பட்டன. இல்லாதவர்கள் ஏமாறவில்லை. இதுதானா எங்கள் பங்கு என்றனர். அவர்கள் கேள்விக்குத் தந்த விடைதான் 1960 ஆம் ஆண்டின் நில உச்ச வரம்புச் சட்டம்.

இந்தச் சட்டத்தில் நில உரிமையாளர்கள் இழப்புக்கு ஆளாகாதிருக்க என்னென்ன சந்து பொந்து வழிகளை வைக்கலாம் என்று சிந்தித்துப் 'பாலுக்கும் காவல், பூனைக்கும் தோழன்' என்ற முறையில் ஒரு ஓட்டைச் சட்டத்தை அன்றாண்ட காங்கிரசுக் கட்சி அரசு கொண்டு வந்தது. சொல்லிவைத்தாற் போன்று பண்ணையார்கள் சட்டத்தின் ஓட்டைக்குள் நுழைந்து பேரிழப்பு ஏற்படாமல் பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளைச் செய்துவிட்டு வெளியே வந்தார்கள். இல்லாதவர்களுக்காக அரசிடம் ஏராளமான ஓட்டைச் சட்டிகள்தான் வந்து குவிந்தனவேயன்றி, அவற்றில் பருக்கைகளைப் பார்ப்பது அரிதாயிருந்தது. இதைச் சுட்டிக் காட்டியே கம்யூனிஸ்டுகள் சட்டத் திருத்தம் கேட்டுப் போராடினர். இருப்பவன் தரமாட்டான்; இல்லாதவன் விடமாட்டான் என்ற குரல் ஒங்கி ஒலித்தது.

உழுவருக்கே நிலம் என்று தோழர் லெனின் எழுப்பிய முழக்கம், ஐரோப்பா, ஆசியா, ஆப்பிரிக்கா, இலத்தீன் அமெரிக்கா நாடுகளில் வாழ்ந்த கோடிக் கணக்கான விவசாயிகளால் எதிரொலிக்கப்பட்டது. அந்தக் குரல் இங்கேயும் எழுந்தது.

முதல் ரஷ்யப் புரட்சியில் சோஷல் டெமாக்கிரேட்டுகளின் விவசாய வேலைத் திட்டம் என்னும் நூலில், லெனின் அந்நாட்டின் நிலை குறித்துக் கொடுத்துள்ள புள்ளி விவரங்கள், நமது நாட்டின் நிலைக்கும் பொருந்தக் கூடியதே! ரஷ்யாவில்,

அன்று ஒரு கோடி விவசாயக் குடும்பங்களுக்கு 19.71 கோடி ஏக்கர் நிலம் உரிமையாக இருந்தது. அதே காலத்தில் இருபத்தெட்டாயிரம் நிலப்பிரபுக்களிடம் 16.74 கோடி ஏக்கர் நிலம் உரிமையாக இருந்தது. இது ரஷ்யாவுடைய கணக்காக இருந்தாலும், உலக நாடுகள் அனைத்திலும் இதுதான் நிலை. தமிழ்நாட்டில் இருந்த இதே நிலையை மாற்ற வேண்டுமென இந்தியக் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியினர் கொடுத்த நெருக்கடியால் அரசு நில உச்ச வரம்புச் சட்டத்தைக் கொண்டுவர நேர்ந்தது. இச்சட்டம் சல்லடையால் நீரை முகர்ந்த செயலானதால், அச்சட்டத்திற்குத் திருத்தம் கொண்டுவர வேண்டுமென்று 1961 ஆம் ஆண்டில் நாடெங்கும் போராட்டம் நடைபெற்றது.

தமிழ் நாட்டில் விவசாயச் சங்கங்களை அமைக்கப் பொறுப்பேற்றிருந்த மாநிலத் தலைவர் சீனிவாச ராவ் (ஆஸ்துமா நோயால் அவதிப்பட்டவர்) சட்டத் திருத்தக் கோரிக்கைப் போராட்டத்தின் ஒரு பகுதியாகக் கோவையிலிருந்து புறப்பட்ட நடைபயணக் குழுவுக்குத் தலைமை ஏற்று செப்டம்பர் மாதம் நெல்லை மாவட்டத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார். அவரை வரவேற்ற தோழர் நல்லகண்ணு, அவருடனிருந்து போராட்டம் வெற்றி பெறப் பாடுபட்டார். போராட்டம் பதினைந்து நாட்கள் தொடர்ந்த பின்னர், அரசு தன் பிடிவாதத்தை விட்டு இறங்கி வந்து சட்டத் திருத்தம் செய்ய இசைவு தெரிவித்தது. போராட்டத்தைப் பொறுப்பேற்று நடத்திய தோழர் பி.எஸ்.ஆர் 30.9.1961 அன்று இயற்கை எய்தியது ஒரு துன்பியல் நிகழ்ச்சி.

பால் நினைந்தாட்டும் பரிவுணர்வு தாய்க்கு மட்டிலா உரியது? அரசும் தாய் நிலையில் உள்ளதுதானே! தன் மக்கள் நலனை அதுதானே கண்டறிந்து காக்க வேண்டும்? நிலவுடைமையாளர்களின் கட்சியாக விளங்கிய காங்கிரசுக் கட்சி ஏழைக் குடியானவர்கள் என்னும் குழந்தைக்கு மட்டில் அழுதால்தான் பாலாட்டுவது என்றிருக்கலாமா? ஏழைகள் எதையும் போராடித்தான் பெற வேண்டும் என்னும் நிலையை ஏற்படுத்தலாமா? ஆட்சி மாறினாலும் காட்சி மாறவில்லையே!

இந்தியக் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியும், அதன் அங்கமான தோழர் நல்லகண்ணுவும் தொய்வின்றித் தொடர்ந்து போராட்டங்களை நடத்தி வந்தனர். இதே ஆண்டில் ஆம்பூரில் விவசாயச் சங்க மாநாடு நடைபெற்றது. போரட்ட அனலிலேயே பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கும் தோழர்கள் சற்றேனும் இலக்கியச் சோலையில் இளைப்பாறி வரட்டுமெனக் கலை இலக்கியப் பெருமன்றத்தைத் தொடங்கி வைத்தனர். இந்நிகழ்ச்சி இவ்வாண்டின் சிறப்புகளில் ஒன்று.

நில உச்ச வரம்புச் சட்டத்தின் வரவு, விளைவுகளைப் பற்றிச் சிந்திக்கும் போது, எள்ளி நகையாடும் விதமாகக் கவி காளமேகம் பாடிய தனிப்பாடல் ஒப்புமைக்காக உள்ளத்தில் தோன்றுகிறது.

“கத்துகடல் சூழ்நகை காத்தான்றன் சத்திரத்தில்
அத்தமிழ்க்கும் போதில் அரிசீவரும் -குத்தி
உலையிலீட ஊரடங்கும் ஓரகப்பை யன்னம்
இலையிலீட வெள்ள யெழும்”.

பாடல் எளிய சொற்களைக் கொண்டே புனையப் பட்டிருப்பதால் புரிந்து கொள்வது இயலக் கூடியதே! ஆனால் பாடல் எழுந்ததற்கான கரணியம் விளங்க வேண்டுமல்லவா?

நாகப்பட்டினத்தில் வாழ்ந்த காத்தான் என்ற செல்வந்தனுக்குப் பொருளாசையைப் போன்றே புகழாசையும் மிகுந்திருந்தது. ஆனால் செலவில் சிக்கனம் அவனுடைய உடன்பிறப்பு. மற்ற செல்வர்கள் அறச்சாலை அமைத்து அன்மலட்டுப் புகழ் பெறுவதைப் பொறுக்க முடியாமல் தானும் புகழ்ப்பட வேண்டுமென்று ஆர்வப்பட்டார். அக்காலத்தில் பிறர்க்குதவும் பெருமனம் பெற்ற செல்வர்கள் அன்ன சத்திரங்களை அமைப்பது வழக்கம். இச்சத்திரங்களில் வழிப்போக்கர்கள் தங்கி ஓய்வெடுத்துச் செல்வர். உணவும் வழங்கப்படும். பசியாறியவர்கள் செல்வரை மனமார வாழ்த்திச் செல்வர்.

காத்தானுக்கும் தன்னைப் பிறர் புகழ் வேண்டுமென்ற வேட்கையால் தன் பெயரில் சத்திரம் ஒன்றைக் கட்டிவிட்டார். அதற்கு ஆன செலவைப் பற்றிச் சிந்தித்தே அவருடைய தூக்கம்

தொலைந்து போய்விட்டது. நாள்தோறும் உணவளிக்கச் செலவழிக்க வேண்டுமே என்று அவர் உள்மனம் உறுத்தியது. எனவே செலவைக் குறைக்க வழி தேடினார். அதே நேரத்தில் தன் பெயரில் சத்திரமும் செயல்பட வேண்டும் என்று முடிவெடுத்தார். கஞ்சன் கர்ணனாக ஆசைப்பட்ட நிலை! சாப்பிடுவோர் குறைந்தால் செலவு மிச்சமாகுமன்றோ. எனவே பசிக்கு உணவிடாமல், காலங் கடத்தினால், காத்திராமல் வழிப்போக்கர் வேறிடம் தேடிச் சென்றுவிடுவார்களல்லவா? அதனால் சமைப்பது போல் பாவனை செய்து காலங்கடத்தும் முயற்சிதான் மேற்குறித்த பாடலின் கருத்து.

சத்திரச் சமையலுக்குச் சூரியன் மறையும் நேரத்தில் அரிசி வரும். அந்த அரிசியை அப்படியே சமைக்க முடியாது. உரலில் இட்டுக் குத்திச் சுத்தம் செய்ய வேண்டும். குத்தி முடிக்கும் போது, ஊர் மக்கள் உண்டு முடித்து உறங்கிவிடுவர். சமைத்து, யாரேனும் வழிப்போக்கர் இருந்தால், அவருக்கு இலையில் ஓர் அகப்பை (அப்போது அகப்பையே அன்னக் கரண்டி. இது தேங்காய் ஒட்டின் கண் உள்ள மூடியில்-மூங்கில் கைப்பிடி சேர்க்கப்பட்டிருக்கும் கரண்டி.) பரிமாற, அதிகாலையில் 'வெள்ளி' விண்மீன் தோன்றிவிடுமாம். கொடாக்கண்டனை ஒத்த விடாக்கண்டன் யாரேனும் இருந்தால்தான் சாப்பிடுவான்.

காங்கிரசுக் கட்சியின் முற்போக்குத் திட்ட ஆசையையும் நிலச் சீர்திருத்த சட்டக் கதையையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கலாம். நேரு இயல்பான சமத்துவ சிந்தனையாளர். ரஷ்ய நாட்டைப் பார்த்து வியந்து, அது கையாண்ட முறைகளைத் தானும் பயன்படுத்தி நாட்டை முன்னேற்ற வேண்டுமென்று ஆர்வப்பட்டவர். ரஷ்ய நாட்டினரைப் போன்றே ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களை வகுத்துச் செயல்படுத்தினார். ஆனால், அக்கட்சியில் இருந்தவர்க் கெல்லாம் அவரைப் போன்ற உயர்ந்த சமத்துவ சிந்தனைகள் இல்லை. காத்தானைப் போன்று 'சமதர்ம' சத்திர ஆசை மட்டும் உண்டு. காலங்கடத்திக் கொண்டு வரப்பட்ட நில உச்ச வரம்புச் சட்டத்தை எதிர்க் கட்சியினர் சொச்ச வரம்பென்று ஏளனமாகப் பேச இடங் கொடுத்து விட்டனர்.

பண்ணையார்கள் தங்கள் நிலத்தைப் பறிகொடுக்க முன் வருவார்களா? பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளைச் செய்யத் தொடங்கினர். சட்டத்தின் சந்தில் நுழைந்து, தங்கள் உறவினர்களின் பெயர்களில் நிலத்தைப் பிரித்து எழுதிக் கொண்டனர். இதற்காக நம்பிக்கையான வேலையாட்களையும் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். இதனால் இல்லாதவர்களுக்குப் பிரித்துக் கொடுக்க வேண்டிய நிலத்தின் அளவு குறைந்து போய்விட்டது. காத்தான் உணவு பரிமாறிய கதையாக நில உச்ச வரம்புச் சட்டம் பயன்றதாக்கப் பட்டது. இதைக் கம்யூனிஸ்டு தோழர்களால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியுமா? அதனால் நிலமீட்புப் போராட்டத்தைத் தொடங்கினர்.

உச்ச வரம்பு சட்டப்படி ஒருவரிடம் தரநிலையான (Standard acre) 30 ஏக்கர் நிலம்தான் இருக்கலாம். சட்டம் பிறப்பிக்கப்பட்ட பின்னரும், அஇ.காங்கிரசு கட்சிப் பொதுச் செயலாளராக இருந்த கருப்பையா மூப்பனார் குடும்பத்திடம் காவிரிக் கரையில் நான்காயிரம் ஏக்கர் நிலம் இருந்தது.

கொங்கு நாட்டின் பெருநிலக்கிழார் சர்க்கரை மன்றாடியார் குடும்பத்திடம் நொய்யாற்றங் கரையில் இரண்டாயிரம் ஏக்கர் நிலம் இருந்தது. சட்டத்தில் எவ்வளவு பெரிய ஓட்டை இருந்திருந்தால், இவ்வளவு நிலம் ஒரு குடும்பத்துக்குரியதாக இருந்திருக்கும்! இந்த மோசடியைத் தான் தோழர் நல்லகண்ணும் பிற கம்யூனிஸ்டுக் கட்சித் தோழர்களும் மக்கள் மன்றத்திற்கு எடுத்துச் சென்று விளக்கினர்-போராடினர். இதை நிலமீட்புப் போராட்டம் என்று அறிவித்தனர்.

நிலைத்ததும் கிளைத்ததும்

தனிமாந்தர் செய்யும் பெருங்குற்றங்களைப் 'பஞ்சமா பாதகம்' என்றனர் நம் முன்னோர். அவை, பொய், சூதாடல், கள், காமம், கொலை என்பன. இவற்றைத் தீண்டத்தகாத வாழ்க்கை நெறி, ('பஞ்சசீலம்') என்றனர். இதே போல், அரசுகள் செய்யக்கூடாத ஐந்து கட்டுப்பாட்டு நெறிகளை வகுத்து, அவற்றை நாடுகள் பின்பற்றி நடந்தால் உலகில் போரும் பூசலும் ஏற்படாது எனக் கூறினார் பண்டித நேரு! நேருவின் இக்கோட்பாடுகள் 'பஞ்சசீலக் கொள்கை' எனப்பட்டன. 'பஞ்சம்' என்பது ஐந்து என்ற எண்ணிக்கையைக் குறிக்கும் சொல். பஞ்ச பாண்டவர் என்பது அனைவரும் அறிந்த வழக்கு! சீலம் என்னும் சொல்லுக்கு ஒழுக்கம், நெறி என்று பொருள். இச்சொற்கள் வடமொழி வழக்காகும்.

நாடுகள் பின்பற்ற வேண்டிய ஒழுக்க நெறிகளாக நேரு கூறியவை :

1. ஒவ்வொரு நாடும் மற்ற நாடுகளையும், அவற்றின் ஆளுமையையும் மதித்து நடக்க வேண்டும்.
2. ஒரு நாட்டின் நிலப்பகுதியை மற்றது பற்ற முயலக் கூடாது. (ஆக்கரமிக்கக் கூடாது)
3. பிற நாடுகளின் உள் விவகாரங்களில் தலையிடக் கூடாது.
4. ஒப்புரவு பேணி ஒன்றுக் கொன்று உதவிட வேண்டும்.
5. அமைதியுடன் தோழமை பூண்டு வாழ வேண்டும்.

இந்த ஐந்து நெறிகளை (பஞ்சசீல கொள்கை) ஏற்றுக் கொண்ட நட்பு நாடுகளில் ஒன்று மக்கள் சீனம். நல்லிணக்கத்தின் வெளிப்பாடாக அந்நாட்டின் அந்நாள் தலைமை அமைச்சர் சூ என் லாய் இந்தியாவுக்கும் வந்து சென்றார். இந்திய-சீன நட்புறவு ஐயத்திற் கப்பாற்பட்டதாக நமது அரசும் நம்பியது.

ஐக்கிய நாடுகள் அவையில் அமெரிக்காவின் கைப்பாவையாகச் செயல்பட்ட தேசிய சீனாவை அங்கமாக்கி

அழகு பார்த்தது அமெரிக்கா. இது சரியன்று; உண்மையானதும், அங்கம் வகிக்க உரிமையுடையதும் மக்கள் சீனமே என்று வாதிட்டு, அதையே உறுப்பினராக ஏற்க வேண்டுமென உரத்த குரல் கொடுத்த நாடு இந்தியா! நம் நாட்டின் நல்லெண்ணைச் செய்கைகளையும், நட்புணர்வையும் நடைபாதையில் போட்டு மிதித்ததைப் போன்று, சீனா, 1962, அக்டோபர் திங்களில் இந்திய எல்லைக்குள் நுழைந்து, லடாக் வரையில் முன்னேறி, 38000 சகி.மீ. நிலத்தை அடாவடியாக வளைத்துக் கொண்டது.

தோளில் கை போட்டதைத் தோழமை என்றெண்ணியதால், விழிப்பாக இல்லாதிருந்த இந்தியா, சீனாவின் படையெடுப்புக்கு எதிராக ஆர்த்தெழுந்து போரிட்டது.

“ஆயிர முண்டிக்கு சாதி -எனில்
அன்னியர் வந்து புகலென்ன நீதி? -ஒரு
தாயின் வயிற்றில் பிறந்தோர் -தம்முட்
சண்டைகள் செய்தாலும் சகோதர ரன்றோ?”

என்ற பாரதியாரின் பாடற்கொப்ப, தாய் நாட்டில் எல்லாரும் கட்சி வேற்றுமைகளைக் களைந்து ஒதுக்கி விட்டு, சீனப் படையெடுப்பை எதிர்க்க ஒன்றுபட்டனர். “திண்ணையில் உட்கார்ந்து கொண்டாவது திராவிட நாடு கேட்பேன்” என்று முழங்கிய அண்ணா கூட பல்லாண்டுக் காலமாக முன்னெடுத்துப் பேசி வந்த நாட்டுப் பிரிவினைக் கோரிக்கையைக் கைவிட்டு, இந்திய தேசிய நீரோட்டத்தில் கலந்தார். போருக்குத் தன் முழு ஒத்துழைப்பையும் நல்கினார்.

மக்களும், அரசியல் கட்சிகளும் தங்களுக்கிடையே இருந்த வேற்றுமைகளை மறந்து, ஒன்றுபட்டுத் தாய் நாட்டரசின் போர் நடவடிக்கைக்கு அனைத்து ஒத்துழைப்புகளையும் நல்கினார். நாட்டுப் பற்றில் எவரும் வழிகாட்ட வேண்டிய தேவையற்றவர்களான கம்யூனிஸ்டுகள் சீன அரசின் நம்பிக்கை மோசடியான எல்லை மீறலைக் கண்டனம் செய்து இந்திய அரசுக்குத் தங்கள் ஆதரவையும், சீன அரசின் நடவடிக்கைக்கு எதிர்ப்பையும் காட்டி மக்களிடையே உரையாற்றி எழுச்சியூட்டினார்.

சீனா, மக்மோகன் எல்லையைத் தாண்டித் தன் படைகளை இந்திய மண்ணில் நுழைய ஏவியதைக் கண்டிக்க, கம்யூனிஸ்டுக்

கட்சியின் தேசியக் குழு 1962 ஆம் ஆண்டு, நவம்பர் 2 ஆம் நாள் கூடிக் கீழ்க்காணும் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியது. தீர்மானத்தின் சொல் டெவம் இது:-

“என அரசாங்கம் கடந்த மூன்று ஆண்டுகளாக மக்மோகன் கோட்டைத் தாண்ட மாட்டோம் என அளித்து வந்த உறுதி மொழிகளை மீறி விட்டது.

சர்வதேச எல்லையைச் சீன இராணுவம் பெரிய எண்ணிக்கையில் பகிரங்கமாகத் தாண்டி இந்தியப் பிரதேசத்தின் பல இடங்களைக் கைப்பற்றி விட்டது.

சீன ஆக்கிரமிப்பை எதிர்த்து நமது தாய் நாட்டின் பாதுகாப்பிற்காக இந்திய மக்களின் அனைத்துப் பகுதிகளும் ஒன்றுபட்டு நிற்க வேண்டுமென வேண்டுகோள் விடுக்கிறது.

இராணுவ ஆக்கிரமிப்புக்கு முன்னதாக இருந்த இராணுவ நிலையங்களுக்கு சீன இராணுவம் உடனே பின்வாங்கிக் கொண்டு பேச்சு வார்த்தைகளின் மூலம் எல்லைத் தகராறைத் தீர்க்க முயற்சிக்க வேண்டும்”.

இத்தீர்மானத்தில் உரிமை உணர்வும், தாய் நாட்டுப் பற்றும் வெளிப்படுகிறதேயன்றி, பகைமை சிறிதும் வெளிப்படவில்லையே! சொற்களில் கடுமை கலக்கவில்லையே! ஆத்திரமூட்டலுக்கு ஆளானவர்கள் இதைவிடப் பக்குவமாக, பண்பு நலன் பழுதுபடாமல் தங்கள் எதிர்ப்பையும், நாட்டுப் பற்றையும் வெளிப்படுத்த இயலாது. ஆனால், சில தோழர்களால் இத்தீர்மானத்தை ஏற்றுக் கொள்ள இயலாமற் போனது விந்தையும், வேதனையுமாகும்.

“தாயும் மகளும் ஒன்றானாலும், வாயும் வயிறும் வேறு” என்பது பழமொழி. சீனா பொதுவுடைமைக் கருத்துடைய நாடாக இருக்கலாம், ஆனால், அதன் எல்லை வேறுதானே? ஒத்த கொள்கையுடைய நாடென்பதற்காக உரிமையை விட்டுக் கொடுக்க முடியுமா? கூடாது என்றுதானே உலகம் கூறும்! அதைத்தான் இந்தியக் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சித் தீர்மானம் கூறியது. இதுதானே நாட்டுப்பற்று; நல்லவர்க்கும் அழகு!

கம்யூனிசக் கொள்கையுடைய ஒரு நாட்டை, கம்யூனிஸ்டுகளே கண்டனம் செய்வதா என்று கேட்டு, கட்சிக்குள்ளேயே சில தோழர்கள் கருத்து மாறுபட்டனர். தாய் அன்டக்கு இணையாக வேறு எந்த உறவும் இருக்க முடியாது. உரிமையை விட்டுக் கொடுத்துப் போவது என்பது அடிமைத்தனம். தாய்நாட்டின் உரிமைக்காகக் குரல் கொடுப்பதைப் பண்பாளர் எவரும் பழுதென்று கூறமாட்டார்கள். தோழர் ஜீவா போன்றவர்களின் தாய் நாட்டுக்கான ஆதரவுக் குரல், கட்சியில் சிலருக்குக் கொள்கைக் குழப்பமாகவும், மதி மயக்கமாகவும் தெரிந்தது.

கருத்து விட்ட கருத்து வேற்றுமை கூடிக் கொண்டே வந்தது. எண்ணத்தில் பின்னம் ஏற்பட்டால் பிரிவு தவிர்க்க முடியாததாகவும், செயல் தடுக்க முடியாததாகவும் ஆகத்தான் செய்யும். கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி வெய்யிலில் வைத்த வெள்ளரிப் பழமாக வெடித்தது.

தான், தனக்குத் தன்னுடையது என்னும் எண்ணம் மலரும் போது அண்ணன் தம்பிகளே பிணங்கிப் பிரியும் போது, கருத்து மாறுபட்ட கட்சி உறுப்பினர்கள் தங்கள் கருத்தே சரி, என்றும், அதுவே ஏற்புக்குரிய தென்றும் எண்ணும் நிலையில், ஒற்றுமையில் ஓட்டை ஏற்படுவது இயல்பே!

1964, ஏப்ரல் 11 ஆம் நாள் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியின் தேசியக் குழு (கௌன்சில்) கூடியது. அப்போது சீன ஆக்கிரமிப்பைக் கட்சி கடுமையாக எதிர்த்ததை மறுதலிக்கும் கருத்துடைய தோழர்கள் சுந்தரய்யா, ஏ.கே. கோபாலன், ஜோதிபாசு, நம்பூதிரி பாத், சுர்ஜித், பி.டி. ரணதிவே போன்ற முன்னணியினருடன் 32 உறுப்பினர்கள் கூட்டத்திலிருந்து வெளியேறினர். மனைவி, மக்களை அழைத்துக் கொண்டு மகன் வெளியேறுகின்றான் என்றால், அவன் தனிக் குடித்தனத்திற்குத் தயாராகி விட்டான் என்பது தானே பொருள்? தோழர்களின் வெளிநடப்பும் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியில் பிரிவு, பிளவு என்பதை வெளிப்படுத்திற்று. புதிய கட்சி பிறக்கப் போகிறது என்பதும் உறுதியாயிற்று.

சீனாவுக்கு ஆதரவு நிலை எடுத்த தோழர்கள் கூடிப் புதிய கட்சித் தொடங்கி, அதற்கு இந்தியக் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி (மார்க்சிஸ்டு) (C.P.I.(M)) என்று பெயர் சூட்டிக் கொண்டனர்.

“கறந்த பால் முலைப் புகா” என்றார் சிவவாக்கியார். பிரிந்து சென்று தனிக்கட்சி கண்டவர்கள், நாளிது வரை தாய்க் கட்சிக்குத் திரும்பவில்லை. கொள்கை வேறுபாட்டால் கட்சிகள் பிளவுபடுவதில் பொருளுண்டு. கருத்து வேறுபாடுகள் களையக் கூடியவை. அதற்காகக் கட்சிகள் கிளைப்பது சரியாகுமா என்பது சிந்தனைக்குரியது. நாட்டுப் பற்று கொள்கைகளைக் குடிபெயரச் செய்வதில்லை. இந்தியக் கம்யூனிஸ்டுகள் நாட்டுக்காகத் தனித்தே நிலைத்தனர். நிலை குலையாதிருந்தவர்களில் நல்லகண்ணுவும் ஒருவர். பாரதி பற்றாளர்களின் நாடி நரம்புகளில் நாட்டுப்பற்று அரத்தத்தோடு கலந்து ஓடிக்கொண்டிருக்கும். அவர்களிடம் நாட்டுரிமையை விட்டுக் கொடுக்கும் நெகிழ்ச்சி நிலை தோன்றுவதில்லை.

சினத்திற்கு ஆட்படும் போதும், உணர்ச்சி உந்துதலுக்கு ஆளாகும் போதும் எடுக்கப்படும் முடிவுகளில் தவறு நுழைந்து இடம் பிடித்துவிடும்.

கொள்கைப் பாதையில் ஒரே இலக்கை நோக்கி நடக்கும் இருவரின் நடை வேகத்தில் ஏற்றத் தாழ்விருந்தாலும் நோக்கம் மாறுபடுவதில்லை. எதிரெதிர் திசை நோக்கி நடப்பவர்கள் இடம் வலமாகச் செல்லும்போது மறக்கவும், மறையவும் நேரலாம். தொடர் வண்டி செல்லத் தண்டவாளங்கள் இணையாக இரண்டு இருக்க வேண்டுமென்ற நிலை கூட அறிவியலில் மாற்றம் கண்டிருக்கிறது. பொதுவுடைமைக் கொள்கை ஊர்திக்கு ஒற்றைப் பாதையே ஏற்றது.

ஒன்றுபடும் சூழலை உருவாக்க வேண்டியதும், காலத்தைக் கணியச் செய்ய வேண்டியதும் கடமையாற்றுவோர் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியவை.

“ஞாலம் கருதினும் கைகூடும்; காலம் கருதி இடத்தாற் செயின்”.

தாமரை பூத்த தடாகம்

மாந்தராகப் பிறந்த எல்லாருக்கும் இளமைப் பருவம் இருந்தாலும், அப்பருவத்தில் அனைவருக்கும் காதல் அரும்புவதுண்டென்றாலும், அது அடங்கிப் போகிறது!

படித்தவர்களுக்கெல்லாம் இலக்கியம் புரியும். ஆனால் அதன் சுவையறிந்தவர்கள் என்றாலும், தொடர்ந்து அதில் தோய்வதுமில்லை, புத்திலக்கியங்கள் படைப்பதும் இல்லை.

எல்லாக் கட்சிகளிலும் தலைவர்கள் உண்டு. ஆனால், எல்லாத் தலைவர்களும் இலக்கிய ஆர்வலர்களோ, இலக்கியம் படிப்பவர்களோ அல்லர். படிக்கவே நேரமும், நிலைப்பும் இல்லாதவர்கள் புத்திலக்கியம் படைப்பதெங்கே?

பொதுவுடைமைக் கட்சியினர், இருபதாம் நூற்றாண்டின் முன்பாதி வரையில் புரட்சி, டோராட்டம், தலைமறைவு வாழ்க்கை, சிறையில் அடைப்பு என்றிருக்க நேர்ந்ததால், அவர்களால் இலக்கியத்தில் நாட்டம் கொள்ள இயலவில்லை. நிலைமை ஏற்றதாக இல்லாத போதும், அடிசடும் ஆற்று மணலுக்கடியில் நீர் ஊற்றிருப்பதைப் போன்று, அக்கட்சியில் தோழர் ஜீவா சிறந்த இலக்கிய வாணராக இருந்தார். கட்சியின் கொள்கை, செயல்பாட்டுச் செய்திகளை மக்களிடம் கொண்டு செல்லும் தூதுவனாக 'ஜனசக்தி' நாளேட்டைத் தொடங்கியவரும் தோழர் ஜீவாதான்.

இலக்கியத்திற்கும் பொதுவுடைமைக் கட்சிக்கும் இடைவெளி இருப்பதாக மாற்றுக் கட்சியினர் கருதியிருந்த காலகட்டத்தில், குமுகாய குளத்தில் இலக்கியத் தாமரையைப் பூக்க வைத்து, அதன் அழகில் மற்றவர்கள் மனம் பறிகொடுத்துப் பார்க்கச் செய்தவர் ஜீவா!

வாழும் போது வாட விட்டும், வயிற்றுப் பசியோடு வருந்த விட்டும், ஒதுக்கியும், ஒதுங்கியும் நடந்த சாதிப்பித்தர்கள், அவர் இறந்த பின்னர், "எங்கள் கவிஞன் இணையில்லாதவன்" என்று உரிமை கொண்டாட முன்வந்தபோது, அவர்களுையெல்லாம்

முந்திக் கொண்டு, பாரதியின் புகழை மேடைதோறும் முழங்கி, மக்களிடம் அவனுக்குப் பெருமை கூட உழைத்தவர் தோழர் ஜீவா! இலக்கியப் படைப்புகளை நுட்பமுணர்ந்து நுகரவும், படைத்தவனைப் பாராட்டவும் எல்லார்க்கும் இயல்வதில்லை.

ஜீவாவின் அடியொற்றி கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியில் பல எழுத்தாளர்களும், பாவலர்களும் தகுதியோடு தமிழ் நிலத்தில் வலம் வந்தனர். தமிழ் ஒளி, பட்டுக்கோட்டை கல்யாணசுந்தரம், தொழுகி. இரகுநாதன், ஜெயகாந்தன் போன்ற படைப்பாளிகளின் படையணியே எழுதுகோல் ஏந்தி இலக்கியப் புரட்சி செய்தது. இன்றும் படைப்பாளர்களின் படைவரிசை இந்தக் கட்சியில் தான் ஏராளம்!

நேரமில்லாததால் நிறைய எழுதாத தோழர் நல்லகண்ணுவும் இலக்கியச் சோலையில் பறந்து திரிந்த வானம்பாடிதான். அவருடைய படைப்பாற்றலையும், இலக்கியப் பேச்சாற்றலையும் தமிழூலகம் துயக்க வாய்ப்பில்லாமல் கட்சிப் பணி அவரைக் கட்டிப் போட்டு விட்டது. எனினும் அவசியமும்; அவகாசமும் ஏற்பட்ட போதெல்லாம் நல்லகண்ணுவின் இலக்கிய இதயத் துடிப்பைப் பிறர் கேட்கும்படியான சூழல் ஏற்பட்டது. அவர் படிப்பாளி மட்டுமன்று படைப்பாளியும் கூட.

தோழர் ஜீவா அவர்கள் 1963 ஜனவரித் திங்கள் காலமான போது, தமிழிலக்கிய வட்டத்தில் ஏற்பட்ட வெற்றிடம் இன்றளவும் இட்டு நிரப்ப முடியாமல்தான் இருக்கிறது. அவருடைய மறைவால் கட்சிக்கும், உழைப்பாளர்களுக்கும் ஏற்பட்ட இழப்பைப் போன்றே, இலக்கிய உலகிலும், ஒளிமங்கியது!

உயிர் பிரிந்த உடலை எரியூட்டியபின், 'ஜனசக்தி' அலுவலகத்திற்குத் திரும்பிய தோழர் நல்லகண்ணு, தன் அவலமும், ஆற்றாமையும் உந்த இயற்றிய இரங்கல் கவிதை இது:-

“குற்றாலம் அருவியிலே ஜீவா -நீ

குளித்து நிற்கையிலே

வற்றாத தமிழ்க்கடலும்

வந்து நிற்குதென்பேன்

வற்றாத தமிழ்க் கடலும்

வறண்ட வீறகாகி

பற்றி எரியக்கண்டேன்

பார்த்த மனம் பதறுதய்யா!”

இறந்தவரை எண்ணிக் கண்கள் அழுவதைக் கண்டு இரங்கலாம், இதயம் அழுவதை எப்படிக் காண்பது? நல்லகண்ணுவின் கவிதை, இதயம் அழுவதை எதிரொலிக்கிறதே! எவ்வளவோ எதிர்ப்புகளை எதிர்கொள்ளும் ஆற்றலாளராயினும், அன்புக்கு ஆளானவரை இழக்க நேர்ந்தபோது எஃகு உறுதியும் இளகிவிடுகிறது!

சங்க கால ஔவைக்கும், அதியமானுக்கும் இருந்த நட்புறவை இலக்கிய வாணர்கள் நன்கறிவர். அதியமான் இறந்தபின் ஔவையும் தோழர் நல்லகண்ணுவைப் போன்றே, பிறர் அறிய அவனுடைய அருமை விளங்கப் பாடிய பாடல் இது: மன்னன் தனக்களித்த பெருமையை

“சீறியகட் பெறனே யெமக்கீயு மன்னே” என்று தொடங்கி

“நரந்த நரறுந் தன்கையாற்

புலவுநாறு மென்றலை தைவரு மன்னே” என்று அவன் தன்னிடம் காட்டிய பேரன்பை விளக்கியபின், அவன் இறப்பால் மற்றவர்க் கேற்பட்ட இழப்பை,

“அருந்தலை மீரும்பாண ரகன்மண்டைத் துளையுரீஇ

இரப்போர் கையுளும் போகிப்

புரப்போர் புன்கண் பாவை சோர

அஞ்சொணுண் டேச்சீப் புலவர் நாவீற்

சென்றுவீழ்த் தன்றவன்

அருநிறத் தியங்கிய வேலே

ஆசா கெந்தை யாண்டுளன் கொல்லோ

இனிப், பாடுநரு மில்லைப் பாடுநர்க்கொண் றீகுநருமில்லைப்

பனித்துறைப் பகன்றை நறைக்கொண் மாமலர்

சூடாது வைகியாங்குப் பீறர்க் கொன்

நீயாது வீயு முயிர்தவப் பலவே”

-புறம்-235-

“பகைவர் எறிந்த வேல் அதியமான் மார்பில் மட்டுமா பாய்ந்தது? பாணர் மண்டையைத் துளைத்து, இரவலர் கைகளில் பாய்ந்து, புலவர் நாவினிலுமன்றோ தைத்திருக்கிறது” என்று அவலச் சுவையின் ஆழங்காணப் பாடியுள்ளார் ஔவை. ஔவை ஆண்ட சொற்களில் அக்காலச் செறிவும், தோழர் நல்லகண்ணு ஆண்டுள்ள சொற்களில் இக்கால எளிமையும் மட்டுமே வேற்றுமை; மற்றபடி உணர்வு ஒன்றுதான்.

பட்டினிப் போராட்டம்

விவசாயத் தொழிலாளர்களின் உரிமைக்காகவும், உயர்வுக்காகவும் பாடுபட்டவர்களில் தோழர்கள் சீனிவாச ராவ், பாலதண்டாயுதம், மாணிக்கம், மணலி கந்தசாமி போன்ற ஆற்றலாளர்களின் அணியில் இடம் பெற்றவர் தோழர் நல்லகண்ணு. தமிழ் மாநில விவசாயிகள் சங்கச் செயலாராக 15 ஆண்டுகளும், அதன் தலைவராக மூன்றாண்டுகளும் பணியாற்றிய தோழர் சீனிவாச ராவ் அவர்களைத் தொடர்ந்து நில உழைப்பாளர்களின் அன்புக்கும், நம்பிக்கைக்கும் இலக்கானவர் தோழர் நல்லகண்ணு. நெல்லை மாவட்டத்தில் நடைபெற்ற விவசாயிகள் சங்க மாநாடுகளுக்கு 1958 முதல் 1967 வரை தொடர்ந்து ஐந்து முறை தலைமை ஏற்ற சிறப்புக்குரியவர் இவர். விவசாய நிலங்களுக்குப் பாசன வசதி வேண்டிப் போராட வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. எதற்கெடுத்தாலும் குழந்தை தாயை நாடுவதைப் போன்று, தமிழர் வள்ளுவரை நாடுவது இயல்பு.

உலகப் பொது மறையான முப்பாலில் கடவுள் வாழ்த்தென்னும் அதிகாரத்திற்கு அடுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் அதிகாரம் வான்சிறப்பு. கடவுள் வாழ்த்தென்பது நூல்களின் முதல் அங்கம் என இடைக்காலத்தில் ஒரு மரபு ஏற்படுத்தப்பட்டு விட்டது. அதனால் சங்க கால நூல்களின் கடவுள் வாழ்த்து இல்லாதவற்றுக் கெல்லாம் பிற்காலத்தில் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடி சேர்த்துள்ளனர். எட்டுத் தொகை நூல்களுள் குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகிய நூல்களுக்குப் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடி சேர்த்திருக்கிறார். இதிலிருந்தே கடவுள் வாழ்த்துப் பாடும் மரபு இடையில் நுழைக்கப்பட்டதென்று கருதலாம். ஆதி நூலான தொல்காப்பியத்தில் கடவுள் வாழ்த்து இல்லை என்பதையும் கருத வேண்டும். எனவே திருக்குறளில் இடம் பெற்றுள்ள கடவுள் வாழ்த்து வள்ளுவர் பாடியதுதானா என்பதும் வினாவுக்குரியதே!

எனவே கடவுள் வாழ்த்தைப் புறக்கணித்து விட்டுப் பார்த்தால் அதிகார வரிசையில் முதலிடம் பெறுவது வான்சிறப்பே!

“நீரின்றி அமையாது உலகம்” என்கிறது முப்பால். இதன் மூலம் நீரின் முதன்மையை உணரலாம். உமும் தொழில் செய்வார்க்கு மட்டுமன்று, உயிர்களுக்கெல்லாம் காற்றுக்கு அடுத்து இன்றியமையாத தேவை தண்ணீர். வேளாண்மைக்கு முதல் தேவை தண்ணீர் என்பதால் மழை நீரைச் சேமித்து வைக்க வேண்டியது அவசியம். மக்கள் பெருக்கத்தால் உணவுப் பொருளின் தேவையும் கூடியுள்ளது. முற்காலத்தைப் போன்று ஒரு போக விவசாயத்தால் மக்கள் தேவையை நிறைவு செய்ய இயலாது. முப்போகம் தேவைப்படும் போது அதற்கேற்ப நீரின் தேவையும் கூடுகிறது. அதனால் ஆற்று நீரைக் கடலில் கலக்க விடாமல், தேக்கி நிலத்திற்குப் பயன்படுத்த வேண்டிய தேவை கூடியுள்ளது. இதற்குக் கரிகால் பெருவளத்தான் கல்லணையைக் கட்டி வழிகாட்டியிருக்கிறார்.

நாடு விடுதலையடைந்த பின் பல பெரிய, சிறிய அணைகள் கட்டப்பட்டன. எனினும், தேவை முற்றுப் பெறவில்லை. ஆற்று நீர் வீணாவதும் தடுக்கப் படவில்லை. நெல்லை மாவட்டத்தில் தாமிரபரணி, மணிமுத்தாறு, கடனாநதி, சிற்றாறு, பாம்பாறு, நம்பியாறு, பச்சையாறு, குண்டாறு, கொடுமுடியாறு, கருப்பாநதி எனப் பல ஆறுகள் பாய்ந்த போதும், அவற்றின் நீரைத் தேக்கிப் பயன்படுத்த பெரிய ஆறுகளில் மட்டுமே அணைகள் கட்டப் பட்டிருந்தன. விவசாயிகளின் நலன் கருதி ஆம்பூர், ஆழ்வார்குறிச்சி, பாப்பான்குளம் போன்ற ஊர் நிலங்களுக்குப் பாசன வசதிக்காக கடனா நதி, ராம நதிகளில் அணைகள் கட்ட வேண்டுமென்று நல்லகண்ணுவும், எஸ்.ஏ. முருகானந்தமும் அம்பாசமுத்திரம் வட்டாட்சியர் அலுவலகம் முன்பு காலவரையறையற்ற உண்ணா நிலையை மேற்கொண்டனர். சட்டப் பேரவையிலும் கோரிக்கையை வலியுறுத்தி பொதுவுடைமைக் கட்சி உறுப்பினர்கள் பேசினர். 24.7.1966 இல் தொடங்கிய உண்ணா நோன்பு, 3.8.1966 வரை தொடர்ந்தது.

போராட்டங்கள் மக்களுணர்வை வெளிப்படுத்துபவை. அவற்றை ஆள்வோர் அலட்சியப்படுத்தினால், விளைவு விரும்பத் தகாததாகவே இருக்கும். உலகில் ஏற்பட்ட பெரிய புரட்சிகளுக்கெல்லாம், ஆள்பவர்களின் அலட்சியமே காரணியாக

இருந்திருக்கிறது. இதை மறந்தவர்கள் வேண்டுமானால் இருக்கலாம். அறியாதவர்கள் ஆட்சியாளர்களில் இருக்க முடியாது. அதுவும் இருபதாம் நூற்றாண்டில். அன்றாண்ட பேராயக் கட்சி ஆட்சியின் பாராமுகப் போக்கு முடிவுக்கு வந்தது. அரசு, தோழர் மணலி கந்தசாமியை அழைத்துக் கோரிக்கை ஏற்கப்படுவதாகவும், அணை கட்ட நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்றும் உறுதி கூறியதால் உண்ணாநிலை மேற்கொண்டிருந்த தோழர்கள் அதனைக் கைவிட்டனர். அரசும் அதே ஆண்டில் அணை கட்ட அடிக்கல் நாட்டியது. எனினும், அணை கலைஞர் ஆட்சியில் தான் கட்டி முடிக்கப்பட்டது.

நெல்லை மாவட்டத்திலிருந்து தூத்துக்குடி பிரியாத காலம். 1967 ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாட்டில் பேராயக் கட்சிக்கு வாக்காளர்கள் வாழ்த்துக் கூறி வழியனுப்பி வைத்து விட்டு, தி.மு.க.வை ஆட்சி செய்ய அழைத்திருந்தனர். நெல்லை-தூத்துக்குடி சாலையில் சில கல் தூரம் உள்ளடங்கியிருந்த சிற்றூர் நொச்சிக்குளம். அங்கு நிலமற்ற விவசாயிகள், தாங்கள் பயிரிட்டுவந்த மடத்தின் நிலங்களிலிருந்து வலிந்து வெளியேற்றப் பட்டனர். பாதிக்கப்பட்ட உழவர்கள் மீதே காவல் வழக்குத் தொடர்ந்தது. நிலவுரிமையாளர்களுக்காகக் காவல் படை அங்கேயே நிற்க வைக்கப்பட்டிருந்தது. பணம் படைத்தவர்களைப் பாதுகாப்பதே தங்கள் கடமை என்று எண்ணுவதும், செயல்படுவதும் அரசு மற்றும் காவல் துறையின் இயல்பு. இதற்குச் செல்வந்தர்கள் ஆளும் கட்சிக்கு ஆதரவாக நிற்பதே காரணம்.

“திக்கற்றவர்களுக்குத் தெய்வமே துணை” என்பது வறுமையில் வாடும் மக்கள் தங்களுக்குத் தாங்களே கூறிக் கொள்ளும் ஆறுதல் மொழி. பொதுவுடைமைக் கட்சி தோன்றுவதற்கு முன்னிருந்த இந்த நிலை பின்னர் பொருளில்லார்க்குத் துணை பொதுவுடைமைக் கட்சியே என்று மாறிவிட்டது. விவசாயிகள் வெளியேற்ற நிகழ்ச்சியில் அவர்கள் மீது காவல் துப்பாக்கிச் சூடு நடத்தியது. காவலர்களின் அடக்கு முறைக்குக் கேள்வி கேட்பார் இல்லாத நிலைமை. பாதிக்கப்பட்டோர் தோழர் நல்லகண்ணு அவர்களைச் சந்தித்து முறையிட்டனர். காவலர்களின் அபாத செயல்களை அவரிடம் எடுத்துக் கூறி அவர்களை அப்துறப்படுத்த ஆவன செய்யும்படி கோரினர்.

கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப்பட்டதுண்டு-
கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியை நம்பிய உழைக்கும் வர்க்கம் ஒரு போதும்
கைவிடப்பட்டதில்லை. தோழர் நல்லகண்ணு அதிகாரிகளைச்
சந்தித்துப் பேசி, காவலர்களை அங்கிருந்து விலக்கிக்
கொள்ளும்படி கோரினார். ஆனால், பணக்காரர்களின்
பாதுகாப்புக்காகவே தாங்கள் படைக்கப்பட்டிருப்பதாகவும்,
பணியாற்ற வேண்டியவர்களாகவும் கருதும் அதிகாரிகள் அவர்
வைத்த கோரிக்கையை ஏற்கவில்லை.

“ஏழை சொல் அம்பலம் ஏறாது” என்பது பழமொழி,

“ஏழைகள் திரண்டால் எதுவும் எதிர்நில்லாது” என்பது
புதுமொழி எனக்காட்ட தோழர் நல்லகண்ணு போராட்டத்தைக்
கையில் எடுத்தார். கோரிக்கை ஏற்கப்படும் வரை உண்ணப்
போவதில்லை என்று உரைத்து விட்டு இடிக்கப்பட்ட விக்டரி
வளைவு அருகே கூடாரமடித்துக் குந்திவிட்டார். அப்போது
நாடாளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்த தோழர் எஸ்.ஏ. முருகானந்தமும்
சேர்ந்து கொண்டார். நாட்கள் நகர்ந்தன. ஒவ்வொரு நாடும்
உண்ணா நோன்பு போராட்டத்திற்கு ஆதரவாக விவசாயிகள்
ஊர்வலம் நடத்தினர்.

ஆட்சிப் பொறுப்புக்கு யார் வந்தாலும், அவர்கள்
போராட்டத்தில் அடங்கியிருக்கும் அறவலிமையை விட,
போராடும் ஆட்களின் எண்ணிக்கையைக் கண்டே செவி
சாய்க்கின்றனர். பதவி நாற்காலியில் அமர்வதற்காகப் பண்பு
நலன்களை இறக்கி வைக்காதிருந்த அரசியல்வாதி அண்ணா
ஆண்ட காலம் அது. ஆனால், பதவி பகட்டுக்கும்,
மேட்டுக்குடியினரின் சேவகத்திற்கும் பழக்கப்பட்ட
அதிகாரிகளும், காவல் துறையினரும்தானே அவர் காலத்திலும்
இருந்தனர். ஆண்டாண்டுக் காலமாக அதட்டியும், அடக்கியுமே
பழக்கப்பட்டவர்களை அவ்வளவு சீக்கிரம் மாற்றிவிட முடியுமா?
அதனால்தான் நல்லகண்ணு, முருகானந்தம் மேற்கொண்ட
உண்ணா நோன்பு, கண்டு கொள்ளப்படாமல் நீடிக்க
விடப்பட்டது.

போராட்ட இலக்கணமும், ஆள்வோர் கையாளும்
நடைமுறைகளும் அறிந்தவர்களாயிற்றே பொதுவுடைமைத்

தோழர்கள். உண்ணா நோன்பு தொடங்கிய ஒன்பதாம் நாள், விவசாயிகளும், தொழிலாளர்களும், இளைஞர்களும் சுற்றியுள்ள சிற்றூர்களிலிருந்தெல்லாம் பேருந்துகளிலும், பளு உந்துகளிலும் (Lorry) வந்து நகரின் மக்கள் நடமாட்டத்தில் நெருக்கத்தை ஏற்படுத்தினர். அடுப்பு எரிவது வேண்டுமானால் அடுத்த வீட்டுக்கே தெரியாமல் இருக்கலாம், கூரை பற்றி எரிந்தால் அடுத்த ஊருக்கே தெரியுமே!

போராட்டம் பேருருவெடுப்பதை அந்நாள் சட்டப் பேரவை உறுப்பினர் ஏ.கே. சுப்பையா, விவசாயிகள் சங்கப் பொதுச் செயலாளர் எம். காத்தமுத்து, சட்ட மன்ற உறுப்பினர் எஸ். அழகர்சாமி, ஏ.ஐ.டி.யூ.சி. நெல்லை மாவட்டத் தலைவர் வீ. மீனாட்சிநாதன் முதலான தோழர்கள் முதல்வர் அண்ணாவின் கவனத்திற்குக் கொண்டுசென்றனர். ஆணவத்தின் அருகே செல்லாமல் ஆட்சியில் அமர்ந்திருந்த அவர், காவல் துறையினர் விவசாயிகளுக்கு எதிராக மேற்கொண்டிருந்த நடவடிக்கைகளைக் கைவிடும்படி ஆணையிட்டார். நல்லகண்ணும், முருகானந்தமும் உண்ணா நோன்பை முடித்துக் கொண்டனர்.

போராட்ட நாட்களில் வழக்கறிஞர் என்.டி.வானமாமலை, என். சண்முகம், பேரா. நா. வானமாமலை, மீனாட்சிநாதன் உட்பட கட்சித் தோழர்கள் பங்கேற்று, உரையாற்றி வெற்றிக்குத் துணை செய்தனர்.

இயற்கை தந்த கொடை

வேண்டிக் கொள்ளாமலும், தேடி அலையும் தேவையுமின்றி உயிரினங்களுக்கும், மாந்தருக்கும் இயற்கையே சில நல்வாய்ப்புகளை ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருக்கிறது. இலை நிறத்தில் சில புழு பூச்சிகளும், தங்களைத் தற்காத்துக் கொள்ள சில விலங்குகளுக்குக் கொம்பு, நகங்களும், மாந்தரைச் சார்ந்திருக்கும் வீட்டு விலங்குகளுக்குத் தோற்றப் பொலிவும் அமைந்திருப்பதை இதற்குச் சான்றாகக் குறிப்பிடலாம். மாந்தர்க்கும் கூடத் தோற்றம், நினைவாற்றல், குரல்வளம், அறிவாற்றல் அமைகின்றன. எல்லாராலும் இனிமையாகப் பாட முடிவதில்லை. எல்லாருக்கும் ஓவியம் தீட்ட இயல்வதில்லை. எல்லாராலும் மேடையில் ஆடவும், சிறப்பாகப் பேசவும் இயல்வதில்லை. சிலருக்கே இயற்கை இப்படிப்பட்ட திறமைகளை நல்கியிருக்கிறது.

தோழர் நல்லகண்ணுக்கு இயற்கை தந்த கொடை அவருடைய தோற்றத்தில் தோய்ந்து கிடக்கும் எளிமை! எளிமை என்பது இயங்கும் தன்மையால் வெளிப்படுவதே என்றாலும், அதற்குத் தோற்றம் துணை செய்வது கூடுதல் சிறப்புதானே? ஒப்பனைக்கு உடன்படாத அவருடைய இயல்பான தோற்றத்தில் அவர் விரும்பி உழைக்கும் உழவனின் எளிமை குடியிருப்பதைப் பலரும் வியந்திருக்கின்றனர், விரும்பியிருக்கின்றனர்.

“மேகங்களே! உரையீர்; திருமால் திருமேனி ஒக்கும்

யோகங்கள் உங்களுக்கு எவ்வாறு பெற்றீர்?”

என்று நம்மாழ்வார் கேட்டதைப் போன்று, நல்லகண்ணு அவர்களே! எளிமை இலங்கும் ஏழைக் குடியானவனைப் போன்ற அந்தத் தோற்றத்தை எவ்வாறு பெற்றீர்? என்று நாமும் அவரை வினவத் தோன்றுகிறது!

தங்களுக்கு ஏற்படும் ஐயங்களைச் சிலர்தாம் கேட்டுத் தெளிவு பெறுகின்றனர். பலர், கேட்கத் தயங்கித் தாங்களே முடிவு செய்து கொள்கின்றனர். அப்படிச் செய்யப்படும் முடிவுகளில் தவறு ஏற்படுவது தவிர்ப்பிற்குத் தப்பிவிடுகிறது. தோழர்

நல்லகண்ணுவைப் பற்றிய முடிவிலும் தவறு செய்திருக்கின்றனர். அப்படிப்பட்ட தவறான முடிவுக்கு எடுத்துக் காட்டான நிகழ்வு இது.

தோழர் நல்லகண்ணு அவர்களை அறிந்தவர், அவருடைய இயல்பால் ஈர்க்கப்பட்டவர், தோற்றத்தில் தோய்ந்தவர் தஞ்சை மாவட்டக் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சிச் செயற்குழு உறுப்பினர், விவசாயச் சங்கத்தின் மாநிலத் துணைச் செயலர் தோழர் சிவநேசம். பணத்திமிர், சாதிவெறிக் கெதிராகக் கடுமையான கருத்து கொண்டவர். தன் உறவினர்கள் சிலரிடம் நிலவிய சாதி உணர்வுக்குச் சம்மட்டி அடி தரவேண்டும் என்பது அவருடைய அவா! அவருக்குத் தன் நெடுநாள் குறிக்கோளை அடையும் வாய்ப்பு அருகில் இருப்பதாகத் தோன்றியது. அது என்ன குறிக்கோள்? என்று அறிய வேண்டும் போல் இருக்கிறதா?

ஒவ்வொருவர் இதயக் கிடங்கிலும் ஓர் இலக்கு சேமிப்பாக இருக்கும். இந்நாளில் இளைஞர்கள் பலருக்கு மட்டையடி ஆட்டத்தில் சிறந்த வீரன் என்று பெயர் பெற வேண்டுமென்ற ஆசை இருப்பதைப் போல, ஒவ்வொருவருக்கும் ஏதோ ஓர் இலக்கு உள்ளத்தில் ஒண்டிக் கொண்டிருக்கும்.

தோழர் சிவநேசம் அவர்களுடைய இலக்காக இருந்தது தன் குடும்பத்தில் நடத்தப்படும் திருமணத்தை ஓர் ஆதிதிராவிடர் தலைமையில் நடத்திக் காட்டி, சாதி உணர்வாளர்களுக்கு அடி கொடுக்க வேண்டும் என்பது. இந்தக் குறிக்கோளை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் நேரம் வந்தது. அவருடைய மகளின் திருமணம் முடிவாகியிருந்தது. அந்தத் திருமணத்திற்குத் தலைமை தாங்க, அவருடைய நீண்டநாள் விருப்பப்படி ஆதிதிராவிடர் ஒருவரைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். அப்போது, அவருக்கு தோழர் நல்லகண்ணு அவர்கள் தான் நினைவுக்கு வந்தார். அவர், தான் சார்ந்துள்ள கட்சியின் முன்னோடி, தமிழ் கற்றவர், என்னும் காரணங்களுக்கு மேலாகத் தன் இலட்சியக் கருத்தான தாழ்த்தப்பட்ட இனத்துக்காரர் என்றெண்ணியதே முதற்காரணம். தோழர் நல்லகண்ணுவின் ஒப்புதல் பெற்றுத் திருமணத்தை நடத்தி முடித்து மனநிறைவு பெற்றார் தோழர் சிவநேசம்!

சாதிகளின் பெயரால் கட்சிகள் பிறந்து, வளர்ந்து, பேரிரைச்சல் எழுப்பிக் கொண்டிருக்கும் தமிழ் நாட்டில், மேடைகளில் சாதி ஒழிப்பைப் பற்றி உரக்கக் குரல் கொடுத்தாலும், உள்ளுக்குள் சாதி உணர்வையும், சாதி உறவையும் வளர்க்கும் தலைவர்களே அதிகம். நிலத்தடி நீரோட்டத்தை, அகழாமலே அறிந்து கொள்ளும் அறிவியலைப் போன்று தம் சாதியார் பற்றி அவர்களையோ, அவர்களைச் சார்ந்தவர்களையோ கூட நேரடியாகக் கேட்டறியாமல் பிற வழிகளில் மறைமுகமாக அறிந்து வைத்துக் கொண்டு, அதை வாய்ப்பு ஏற்படும்போது வெளிப்படுத்தி வினை முடிப்போர் ஏராளம்! இதற்கு நேர் மாறானவர்கள் கம்யூனிஸ்டுகள்.

கட்சியில் உள்ளவர்களின் சாதியைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள ஆர்வப்படாமல், கொள்கை, செயற்பாட்டில் ஒருவரளிக்கும் பங்கு பற்றி மட்டுமே கருத்தானுவோர் இயக்கமாகக் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி விளங்குவதைத் தான் தோழர் சிவநேசம் அவர்களின் செயல் காட்டுகிறது. விவசாயச் சங்கத்தின் மாநிலத் துணைச் செயலர், அவர் சார்ந்த கட்சித் தலைவரின் சாதி என்ன என்பதை அறிந்து கொள்வதில் ஆர்வம் காட்டாமல் செயல்பட்டிருப்பது அக்கட்சியினரின் கொள்கைப் பிடிப்புக்கோர் சான்று!

“சாதிப் பிரிவினிலே தீயை மூட்டுவோம்” என்று கிளர்ந்தார் பாம்பாட்டிச் சித்தர், செய்து காட்ட விரும்பினார் சிவநேசர்! தன் மகள் திருமணத்தைத் தாழ்த்தப்பட்டவர் தலைமையில் நடத்திக் காட்டி விட்டதாக அவர் கூறக் கேட்ட பின்னரே, அவர் தன்னையறியாமலேயே தன் நோக்கத்தில் தோற்றுப் போனதும், தோழர் நல்லகண்ணு, சிவநேசம் நம்பியபடி தாழ்த்தப்பட்ட இனத்தைச் சேர்ந்தவரல்லர் என்பதும் பலருக்கும் தெரிந்தது.

சிவநேசம் தன் நோக்கத்தில் தோற்றாலும், தன் சாதி பார்க்காத இயல்பில் வெற்றி பெற்றிருக்கிறார். உண்மையான வெற்றியைப் பெற்றது அவருடைய கொள்கையே!

எளிமை இதோ இதோ!

பொது வாழ்க்கையில் வெற்றி பெற்ற ஒவ்வொருவரிடமும் போற்றதலுக்குரிய பண்புநலன் அடைக்கலப் பட்டிருக்கும். அண்ணல் காந்தியடிகளிடம் அடக்கத்தோடு கூடிய கடமையுணர்வு, தந்தை பெரியாரிடம் சிக்கனம், இப்படி நம் தோழர் நல்லகண்ணுவிடம் ஜீவாவிடம் காணப்பட்ட அதே எளிமை நிலைகொண்டு இருக்கும்.

இயலாமையால் விட்டுக் கொடுப்பது எப்படி வீரமன்றோ, அப்படி, இல்லாமையால் ஆடம்பரமின்றி வாழ்வதை எளிமையாகவும் எண்ண இயலாது. ஆனால், நல்வாய்ப்பிருந்த போதும், நுகர்வுத் துடிப்பின்றி ஒதுங்கி வாழ்வதையே எளிமை என்பார். தோழர் நல்லகண்ணு, ஆடம்பரத்தையும், ஆர்ப்பாட்ட வாழ்க்கையையும் அடியோடு வெறுத்தவர். அவருடைய எளிமையான இயல்புக்கு இதோ சில எடுத்துக் காட்டுகள்.

இந்த நிகழ்ச்சி 1972 ஆம் ஆண்டில் நிகழ்ந்தது. திருச்சி மாவட்டம் துறையூர் வட்டத்திலடங்கிய சிங்காளந்தபுரம் ஊராட்சியில் செயல்பட்டு வந்த விவசாயத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் சார்பில் பொதுக் கூட்டத்திற்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தனர். தோழர் நல்லகண்ணு, மற்றும் அந்நாள் நாடாளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்த எஸ்.ஜி. முருகையன் இருவரையும் பேச அழைத்திருந்தனர். ஒப்புக் கொண்டபடி இருவரும் வந்து கூட்டத்தை நடத்திக் கொடுத்துத் தோழர்களை மகிழ்ச்சி பெற வைத்தனர். கூட்டம் முடிந்தது. மக்கள் கலைந்தனர்.

சிங்காளந்தபுரம் சிற்றூர். அங்கே தங்குவதற்குப் பயணியர் விடுதியோ, தனியார் நடத்தும் தங்கும் விடுதியோ இல்லை. எனவே, இருவரையும் தங்கவைப்பதற்காக, மிதிவண்டியில் பின்பக்கம் உட்காரவைத்து அருகில் உள்ள துறையூருக்குத் தோழர்கள் அழைத்துச் சென்றனர். அங்கே, தோழர் எவருடைய வீட்டிலாவது தங்க ஏற்பாடு செய்திருப்பார்கள் என்ற எண்ணத்துடனேயே இருவரும் மிதிவண்டியில் சென்றனர். அங்கே சென்று இறங்கியவுடன்தான் தெரிந்தது, தோழர்கள் தங்களை அங்குள்ள விடுதியில் தங்கச் செய்ய அழைத்து வந்திருக்கிறார்கள் என்பது.

இறங்கிய இடத்திலிருந்து ஓரடிகூட எடுத்து வைக்காமல், விடுதியில் தங்க தங்களுக்கு உடன்பாடிடல்லை என்று ஒத்த குரலில் இருவரும் தோழர்களிடம் கண்டிப்பாகக் கூறிவிட்டனர். அடுத்த நொடியே, அவர்களின் மறுமொழிக்குக் காத்திராமலும், வற்புறுத்தலுக்கு வழி வைக்காமலும் திறந்த வெளியிலேயே தாங்கள் வைத்திருந்த செய்தித் தாள்களை விரித்துப் படுத்தும் விட்டனர். உழைப்பாளிகளின் பொருளில் உல்லாசம் தேடாத உண்மையான பொது நலத் தொண்டர்களன்றோ கம்யூனிஸ்டுகள்! அழைத்து வந்த தோழர்கள் செய்வதறியாது திகைத்து நின்று, அவர்களுக்குத் துணையாகத் தாங்களும் வெளியிலேயே படுத்துவிட்டனர். இக்கட்சியில் தலைவனுக்கும், தொண்டனுக்கும் இடைவெளி இருப்பதில்லை!

எளிமையாக வாழ்ந்து, பொதுப்பணியாற்றுவது எப்படி என்பதை அறியாதவர்கள், தோழர் நல்லகண்ணு போன்ற பொதுவுடைமைக் கட்சித் தோழர்களிடமிருந்து கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். பெருந்தொகை, குளிர்நட்டறை, புலால்உணவு, போதைப் பொருள் கேட்காத பேச்சாளர்களைக் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியில் தானே காண முடிகிறது!

தலைவர்களைத் தொண்டர்கள் அக்கறையோடு கவனித்துக் கொள்வது எல்லாக் கட்சிகளிலும் உண்டு. சில தொண்டர்கள், தலைவருக்குத் தொண்டு புரிவதில் அகமகிழ்ச்சி கொள்வர். சிலர் தலைவரின் நல்லெண்ணத்தைப் பெற்றுக் கட்சியில் உயர்வதற்காகவும் தலைவர்களுக்குப் பணிபுரிவர். இப்படிப் பட்டோர் ஆளும் வாய்ப்பைப் பெற்றுள்ள கட்சிகளில் அதிகமிருப்பர். கம்யூனிஸ்டுக் கட்சித் தலைவர்களோ கடையனுக்குக் கடையனாக, ஏழைகளில் ஏழையாக வாழ்ந்தவர்கள், வாழ்கின்றவர்கள்!

தோழர் ஜீவா அவர்களின் எளிமை நாடறிந்தது. உழைக்கும் மக்களுக்காகக் கட்டிகொண்டிருந்த குடிசைகளுக்கு நடுவே, ஒரு ஒழுகும் குடிசையில் ஜீவா வாழ்ந்ததை அந்நாள் முதல்வர் காமராசரே காண நேர்ந்த போது கண் கலங்கி நின்றார் என்பது மறக்க முடியாத வரலாறு.

தோழர் நல்லகண்ணு படாடோபத்தை அண்டவிடாத பண்பாளர் என்பதை நாடறியும். ஒரு முறை, மணப்பாறையில் நடந்த பொதுக் கூட்டத்தில் பேசச் சென்றிருந்தார். கூட்டம் முடிந்த பின், அங்கிருந்த பொதுப் பணித் துறையின் மங்கம்மாள் பயணியர் விடுதியில் தங்கினார். பொதுப் பணித் துறையின் பயணியர் விடுதியில், அதிக வாடகையில்லை, அடையாள வாடகையே வசூலிக்கப்படும். அரசு அலுவலர்கள் தங்குவதற்காகக் கட்டப்பட்டவை அவை. அவர்கள் தங்காத போது, தலைவர்கள் தங்கவும் இடம் தருவார்கள். இதில் தான் தோழர் நல்லகண்ணு தங்கினார்.

விடுதியில் தங்கியிருந்த தோழர் நல்லகண்ணுவை கட்சித் தோழர்கள் வந்து சந்தித்துச் சென்றனர். வந்தவர்களைப் பேசி வழியனுப்பி வைத்தபின், குளியலறைக்குச் சென்று எதையோ தேடிப் பார்த்துத் திரும்புவார். இதைக் கவனித்த உடனிருந்த தோழர்களுக்கு என்னவென்று விளங்கவில்லை. ஒருவருடைய செயலுக்குக் காரணம் தெரியாவிட்டால், எவ்வளவு அடக்கமானவர்களையும் ஆர்வம் அமைதியாக இருக்க விடாது. துணையிருந்த தோழர்களுக்கும் அந்த நிலை ஏற்பட்டது. தங்களால் உய்த்துணர முடியாத காரணத்தை அவரிடமே கேட்டு விடுவதென்ற முடிவுக்கு வந்தனர்.

“என்ன தோழர்! அடிக்கடி குளியலறைக்குச் சென்று வருகிறீர்கள்?”

“ஒன்றுமில்லை, நாளை காலையில் நான் இங்கிருந்தே மதுரையில் நடக்கவுள்ள திருமணத்திற்குச் செல்ல வேண்டும்.”

“குளிக்கத் தண்ணீர் வருமா என்று பார்க்கிறீர்களா?”

“தண்ணீர் வருகிறது. போட்டுக் கொண்டிருக்கும் உடைகள் அழுக்காக இருக்கின்றன. அதனால் துணி துவைக்கும் கல் இருந்தால் இரவோடிருவாக துவைத்து, காற்றில் உலர்த்தி காலையில் கட்டிக் கொள்ளலாமே என்று தான் துணி துவைக்கும் கல்லைத் தேடினேன்” என்றார் நல்லகண்ணு.

இதைக் கேட்ட தோழர்கள் பேச்செழுமல் வாயடைத்துப் போய் ஒருவரை ஒருவர் வியப்போடு பார்த்துக் கொண்டனர். முடிவில் தோழர் ஒருவர், தான் வீட்டிற்கு எடுத்துச் சென்று துவைத்து எடுத்து வருவதாகக் கூறினார். ஆனால், நல்லகண்ணு அதற்கு இணங்கவில்லை. ‘கொடுங்கள்’ - ‘மாட்டேன்’ என்ற போராட்டத்தில் கேட்டவர் வெற்றி பெற்றார் என்பது தான் முடிவு.

தோழர் நல்லகண்ணு அவர்களுக்குத் தன் துணிகளைத் தானே துவைத்துக் கொள்வதொன்றும் புதியதன்று. அவருக்கு இப்படிச் செய்வது வழக்கமானது தான். துவைத்து உலர வைத்த துணிகளை மடித்துத் தலையணைக் கடியில் வைத்திருந்து, உடுத்திக் கொள்வார். விவசாய உழைப்பாளர்களின் உற்ற தோழனான அவருக்கு மடிப்புக் கலையாத ஆடை அணிவதில் ஆர்வமில்லாததொன்றும் அதிசயமில்லையே! மற்றொரு நிகழ்ச்சி..?

தோழரின் சீனப் பயணத்திற்கு ஏற்பாடாகியிருந்தது. எவ்வளவு எளிமையானவராக இருந்தாலும் வெளிநாட்டுப் பயணமென்றால் குறைந்த அளவு உடையும், உடைமைகளுமாவது எடுத்துச் செல்லாமல் இயலுமா? இந்திரா காந்தி நம் நாட்டில் தலைமை அமைச்சராக இருந்த போது, பாக்கிஸ்தானிலிருந்து (பக்ஷிஸ்தான்) வந்த எல்லை காந்தி என்றழைக்கப்பட்ட கான் அப்துர் கபார்கான் அவர்கள் கூட தன்னோடு ஒரு சிறு மூட்டையுடன் தான் வந்தார். நல்லகண்ணு மட்டில் வெறுங்கையோடு வெளிநாட்டிற்குச் செல்ல முடியுமா? அவருக்கு ஒரு பை தேவைப்பட்டது.

இவர் சீனா செல்ல இருப்பது, கட்சியின் தொண்டர்களுக்குத் தெரியாமற் போகுமா? இதையறிந்த புதுச்சேரி கட்சித் தோழர்கள் குறிப்பறிந்து தோல் பை ஒன்றைக் கொடுத்தனுப்பினர். அதை வாங்கிப் பார்த்தவருக்கு அது விலை மதிப்பு மிக்கதாக இருக்குமெனத் தோன்றியது. பையைக் கொண்டு வந்தவரிடம் “என்ன விலை” என்று கேட்டார்.

“பணம் வாங்கி வரச் சொல்லவில்லை; பையைக் கொடுத்து விட்டுத்தான் வரச் சொன்னார்கள்” என்றார்; பையைக் கொண்டு

வந்தவர். நல்லகண்ணு விடுவாரா என்ன? “உங்களுக்குத் தெரியும். என்ன விலை கூறுங்கள்?” என்று வற்புறுத்தினார்.

“அடி மேல் அடி அடித்தால் அம்மியும் நகரும்” கேள்வி மேல் கேள்வி கேட்டால் உண்மை வெளிவரும்; வந்தது. தயங்கியவர் வேறு வழியின்றி, பையின் விலையைக் கூறி விட்டார். அப்போது அந்தப் பையின் விலை ரூ2500/- இப்போதென்றால் இத்தொகை எளிமையாகத் தோன்றலாம், அப்போதைய பணமதிப்பில் அது பெருந்தொகை. அதிக நேரம் சிந்திக்காமல், “இவ்வளவு விலைத் தொகையை உடைய இந்தப் பை எனக்கு வேண்டாம். எடுத்துச் செல்லுங்கள்” என்று கண்டிப்பாக மறுத்துத் திருப்பியனுப்பிவிட்டார். கொடுத்து அனுப்பியவர்களுக்கும், கொண்டு வந்தவருக்கும் மன வருத்தம் ஏற்படுமென்பது தெரிந்தும், தன் இயல்பு மாறாதவராக, நிலை திரியாமல் நின்றார் தோழர் நல்லகண்ணு. பலர், அடுத்தவர் பணத்தில் ஆடம்பரத்தைத் துய்ப்பதுண்டு. நம் தோழர்கள் அதை ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. இன்னுமொரு சான்று...

தனியார் தங்கள் இல்லத் திருமணங்களுக்கும், கட்சிகள் தாங்கள் நடத்தும் கூட்டம், மாநாடுகளுக்கும், மின் விளக்குகளால் ஊர் வியக்க வெளிச்சம் போட்டுத் தங்கள் செல்வத்தையும், செல்வாக்கையும் வெளிப்படுத்துவர். ஒருவரைப் பார்த்து ஒருவர் என்னும் வழக்கத்திற்கு அடிமையானோர், ஆடம்பரத்தையும் அவசியமாக்கிக் கொண்டு, சக்தியை மீறிச் செலவிட்டு வெளிச்சம் போடுவதை இன்றியமையாத் தேவையாக மாற்றிக் கொண்டு விட்டனர். இப்படியொரு நிகழ்வைப் பொதுவுடைமைக் கட்சித் தோழர்களும் ஆர்வமேலிட்டால் செய்துவிட்டனர்.

தோழர் நல்லகண்ணு மாநிலச் செயலாளர் பொறுப்பை முதன் முறையாக ஏற்றிருந்த காலம். மணப்பாறையில் நடத்தப்பட்ட கட்சியின் பொதுக் கூட்டத்தில் பேச வந்திருந்தார். கூட்ட மேடைக்கு நூறு அடி தூரத்திலிருந்தே குழல் விளக்குகள் ளரிய வைக்கப் பட்டிருந்தன. மாநிலச் செயலாளர் என்ற முறையில் அவரை வரவேற்கும் முறையின் வெளிப்பாடாகச் செய்யப்பட்டது தான் இந்த ஏற்பாடு. நூறடி அளவுக்கு வெளிச்சம்

போட்டது அப்படியொன்றும் ஆடம்பரமான செயலன்று. பல ஆயிரம் அடி தொலைவுக்கு இரவைப் பகலாக்கும் ஏற்பாடுகள் இப்போது மிக இயல்பானது, அதையும் எளிமை எனக் கருதுவாருண்டு!

கூட்ட மேடைக்கு வரும் போது இந்த ஏற்பாட்டைப் பார்த்த தோழர் நல்லகண்ணு, இது ஏதோ கோயில் விழாவுக்காகச் செய்யப்பட்டுள்ள ஏற்பாடென்று எண்ணியபடி கடந்து வந்தார். மேடையை நெருங்கிய பின்னரே தெரிந்தது இது கூட்டத்திற்கான ஏற்பாடென்று. தான் பங்கேற்கும் நிகழ்ச்சியில் இதைப் பகட்டுன்றே எண்ணினார். அதனால் ஏற்பட்ட உள்ள வலியை வெளிப்படுத்தாமல் அவரால் இருக்க முடியவில்லை. “அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும்” என்பது பட்டறிவாளர் பகன்ற பழமொழி. அவருடைய மனவருத்தம் முகத்தில் தெரிந்தது. யாருடனும் இயல்பாக அவர் பேசவில்லை.

தான் ஒலிபெருக்கியின் முன் நின்று பேசத் தொடங்கிய போது, தன் வருத்தத்தை வார்த்தை வழியாக வெளியிட வேண்டியவரானார். “நாட்டின் இன்னலை, இல்லாமையை விளக்க இவ்வளவு வெளிச்சம் தேவை தானா?” என்று இடித்துரைத்தார்.

வெளிச்சம், வழி காட்ட மட்டும் பயன்பட்டால் போதும். மாறாக, விழிகளைக் கூசச் செய்ய விளக்குத் தேவையில்லை என்று தோழர்களை உணரச் செய்தார். ஆர்வமும், அன்பும் எல்லை மீறும் போது, அங்கே ஆடம்பரம் ஆட்சிக்கு வந்து விடுகிறது. பாழாகும் பணத்தால், உருப்படியாக ஏதேனும் செய்து, மக்கள் பயன் பெற உதவியிருக்கலாம் என்று தோழர் கருத்துரைத்து, கூட்ட ஏற்பாட்டாளர்களின் சிந்தனையைத் தூண்டி - சிக்கனத்தை உணர வைத்தார். ஆனால், அவருடைய அறிவுரை அதிக நாள் தோழர்களின் உள்ளத்தில் குடியிருக்கக் கொடுத்து வைக்கவில்லை. மீண்டும் வேறு வகையில் தவறு செய்துவிட்டனர்.

“அன்புக்கும் உண்டோ அடைக்கும் தாழ்” என்றார் வள்ளுவர். அந்த அன்பு பல நேரங்களில் எச்சரிக்கைகளைத்

துச்சமெனத் தள்ளி விடுகிறது. கண்டித்ததை மறந்துவிடச் செய்கிறது. எந்த ஊரில் அதிக விளக்குப் போட்டதைக் கண்டித்தாரோ அதே மணப்பாறையில் மற்றொரு நிகழ்வு!

ஐக்கிய முற்போக்குக் கூட்டணியில் பொதுவுடைமைக் கட்சியும், தி.மு.க.வும் அங்கம் பெற்றிருந்த காலம். இவை கூட்டாக நாடாளுமன்றத் தேர்தலைச் சந்தித்தன. கரூர் தொகுதியில் திரு கே.சி. பழனிச்சாமி வேட்பாளர். அவரை ஆதரித்து நடந்த தேர்தல் பரப்புரைக் கூட்டத்தில் திரு கே.என். நேருவுடன் தோழர் நல்லகண்ணுவும் கலந்து கொண்டார். கூட்டணி நடத்தும் கூட்டத்தில் பல கட்சித் தலைவர்கள் பங்குபெறும் போது, தங்கள் கட்சித் தலைவரைச் சிறப்பிக்க வேண்டுமென ஒவ்வொரு கட்சித் தொண்டர்களும் ஆர்வமும், அக்கறையும் காட்டுவது இயல்பான பற்றுதல் உணர்வு. நான்கு பேர் நடுவில் நம்மையோ, நம்மைச் சார்ந்தவர்களையோ யாரும் இளப்பமாக எண்ண இடங்கொடுத்து விடக்கூடாது என எண்ணும் பற்றுதல் உணர்ச்சி தலை தூக்குவதொன்றும் நடைமுறைக்கு மாறான செயலன்று. அந்த உணர்வு பொதுவுடைமைக் கட்சி இளைஞர்களுக்கும் ஏற்பட்டது.

பத்து இளைஞர்கள் கூடினால் பாரையைப் புரட்டி விடலாம். கூடித் தொழில் செய்தல், கூட்டுறவென்றெல்லாம் இருபதாம் நூற்றாண்டில் போதித்ததால் புத்தெழுச்சி ஏற்பட்டதும், அதன் பயனும் மக்கள் உள்ளத்தில் ஊறி இருந்தது. கட்சிகளின் தோற்றத்திற்கு அடிப்படையே கூட்டுறவுதான். கூடி வினையாற்றலில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையும், வினையாற்றும் பக்குவமும் பெற்றவர்கள் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி இளைஞர்கள். அவர்கள், தங்கள் தலைவர் நல்லகண்ணுவக்குச் சிறப்புச் செய்வதிலும் கூட்டாகச் செயல்பட்டனர்.

ஒருவரால் தூக்க முடியாத அளவு பெரிய மாலையையும், மலர்முடி ஒன்றையும் கட்டி எடுத்துக் கொண்டு பத்து இளைஞர்கள், தோழர் நல்லகண்ணு பேச எழுந்தபோது மேடைக்கு வந்தனர். தனக்குச் சிறப்பு செய்யவே தோழர்கள் வருகின்றனர் என்று உய்த்துணர்ந்தவர், மாலை, மலர்முடியை ஏற்க மறுத்து இருக்கையில் அமர்ந்து விட்டார்.

ஆர்வத்தோடு வந்த இளைஞர்களுக்கு ஏமாற்றம். ஆடம்பரத்தை விரும்பாத நல்லகண்ணுவுக்கோ எரிச்சல். மாலையுடன் வந்தவர்கள் மேடையை விட்டு அகன்ற பின்னர் தான் இவர் பேச ஒலிபெருக்கி முன் வந்து நின்றார்.

தலைவர் தங்கள் நல்லுணர்வை, அன்பை ஏற்கவில்லையே என்ற ஏக்கம் இளைஞர்களிடம் இருக்கும் என்பதை உணர முடியாதவரல்லர் நல்லகண்ணு. அவர்களைத் தான் தங்கியிருந்த இடத்திற்கு வரச் செய்து, ஆறுதலாகப் பேசி, அறிவுரை கூறினார். மாலைக்குக் கொடுத்த பணத்தைக் கட்சிக்குக் கொடுத்திருந்தால், நம் கட்சி உறுப்பினர் ஒருவர் நாடாளுமன்றம் சென்று அங்கே நம் கொள்கையைக் கூற வாய்ப்பு ஏற்பட உதவியிருக்குமே என்றார். அவர் கூற்றின் பொருளுணர்ந்த இளைஞர்கள் ஏமாற்ற உணர்விலிருந்து மீண்டனர். அவர்களுக்கு இருந்த மனவருத்தம் வழிகேட்டுக் கொண்டு வெளியேறி விட்டது.

கலியுகக் கர்ணன்

சிவப்பு நிறம் நெருப்புக்கு மட்டுமா உரிமை? கம்யூனிஸ்டுகளுக்கும் அந்நிறந்தானே அடையாளம்! சிவப்பான நெருப்புக்குச் சிறப்பென்ன? அது தன்னிடம் மாசுகளை அண்ட அனுமதிப்பதில்லை. அண்டினால் எரித்து இல்லாமற் செய்துவிடும். சிவப்புக் குரியவர்களான கம்யூனிஸ்டுகள் மக்கள் விரோதச் செயல் என்னும் மாசு அண்டாதவர்கள் என்பதை நாடு அறியும். நேர்மையில் நெருப்பு அவர்கள். அகத்தில் அழுக்கு இல்லாதவர்களின் இதயத்தில் தான் ஈரம் இருக்கும். மாந்தநேயம் அவர்களிடத்தில் மண்டிக் கிடக்கும்.

பண்டை இலக்கியங்களில் மாந்தநேயம் மிக்கவர்களைப் பற்றிய செய்திகள் உண்டு. முல்லைக்குத் தேர் கொடுத்தவன், மயிலுக்குப் போர்வை கொடுத்தவன் என்று மன்னர்களைப் பற்றியதாகவே பெரும்பான்மைச் செய்திகள் இருக்கும். எளிய மக்களின் மாந்தநேயத்தை எடுத்துரைக்க வரலாறுகளும் முன் வரவில்லை, கற்பனைக் கதைகளும் புனையப்படவில்லை. எல்லாம் அரண்மனைச் செய்திகளாகவே ஆக்கப்பட்டுள்ளன!

“நெல்லும் உயிரன்றே நீரும் உயிரன்றே

மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்” என்று மோசிகிரனார் முடிவு கூறிவிட்டாரே! இலக்கியம் படைத்தவர்கள் பார்வையில் அன்று எளிய மக்களின் சிறப்புகள் படவில்லை. பட்டதும் பாடலாகவில்லை. இந்தப் போக்கு இருபதாம் நூற்றாண்டில் தான் முழுமையாக முடிவுக்கு வந்தது.

தோழர் நல்லகண்ணு அவர்களின் பண்பு நலன்களைப் பாராட்டிப் பாவியமே படைக்கலாம். ஆனால், சிலரால் தனிப் பாடல்கள் ஒன்றிரண்டே படைக்கப் பட்டுள்ளன. அவருடைய மாந்தநேய மாண்புரைக்கும் நிகழ்ச்சி ஒன்றைக் காண்போமா?

இவர் எந்த ஊருக்குச் சென்றாலும், அங்கே வசதி மிக்க தங்கும் விடுதிகளை நாடுவதில்லை என்பது கட்சித் தோழர்களுக்குத் தெரியும். பயணியர் விடுதிகள், கட்சி அலுவலகங்களிலேயே

தங்குவார். புதுச்சேரிக்கு வந்தால் அவர் தங்குவது கட்சி அலுவலகத்தில்தான். அப்படி ஒரு முறை புதுச்சேரிக்கு வந்த போது கட்சி அலுவலகத்தில் தங்கியிருந்தார். இரவு இவர் கட்சி அலுவலக அறையில் படுத்துறங்கிய போது, இவருக்குப் பக்கத்தில், அந்த அலுவலகத்திலேயே பணியாற்றிய பையனும் படுத்துறங்கினான். சேகர் என்ற அவனுடைய ஊர் புதுவைக்கு மேற்கே ஐந்து கி.மீ. தொலைவில் இருந்தது. தலைவருக்கு உதவியாக ஊருக்குச் செல்லாமல் அலுவலகத்திலேயே அன்று தங்கி விட்டான். வேறு எந்தக் கட்சித் தலைவர் பக்கத்திலாவது அங்கே வேலை செய்பவர் படுக்க முடியுமா? இப்படிப்பட்ட அரிய நிகழ்வுகள் எல்லாம் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியில் தான் நடக்கும்.

பக்கத்தில் படுத்திருந்த சிறுவன் தூக்கத்தில் தன்னையறியாமல் நல்லகண்ணு வயிற்றின் மீது காலைத் தூக்கிப் போட்டுக் கொண்டு அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். பக்கத்தில் படுத்திருப்பவர் மேல் காலைப் போட்டுக் கொண்டு உறங்குவது சிறுவர்களின் இயல்பு. தாயின் அணைப்பு தந்த நலப் பழக்கம் இது. பொழுது புலர்ந்தது. நல்லகண்ணு கண் விழித்தார். காலைக் கடன்களை முடிக்க வேண்டும். ஆனால், அவருக்குப் படுக்கையை விட்டெழ மனமில்லை. உடற் சோர்வால் என்று எண்ணிவிட வேண்டாம். தான் எழுந்தால் தன் வயிற்றின்மேல் போட்டிருக்கும் பையனின் காலை எடுத்துக் கீழே வைக்க வேண்டியிருக்கும். அப்போது அயர்ந்து உறங்கும் பையனின் உறக்கம் கலைந்து விடலாம். இதைத் தவிர்க்கவே அவர் கண் விழித்துப் படுக்கையை விட்டெழாமல் படுத்த நிலையிலேயே இருந்தார். அவருடைய தேவைகளையும், அன்றைய பணிகளைப் பற்றியும் அறிந்து கொள்ள அங்கு வந்த கட்சித் தோழர்கள், இந்தக் காட்சியைக் கண்டு அதிர்ந்து நின்றனர். ஒரு பக்கம் பையன் மீது சினமும், மறுபக்கம் தங்கள் தலைவரின் மாந்தநேயமும் அவர்களை மெய்மறக்கச் செய்தது.

மடியில் படுத்தவர் தூக்கம் கலைந்து விடக் கூடாதென்று தன் இன்னலைப் பொறுத்துக் கொண்டு அசையாதிருந்தவர் கதையொன்று மாபாரதத்தில் உண்டு. தோழர் நல்லகண்ணுவை ஒத்த அந்த மாந்த நேயர் யார்?

கர்ணன்! மாபாரதக் கதையில் வில்வித்தையில் சிறந்தவனாகக் காட்டப்படும் பார்த்தனுக்கு இணையானவன். இவனுடைய பிறப்பு, வளர்ப்பு குறித்து பலரும் அறிந்திருப்பர். குந்தி தேவி, விளைவு அறியாமல் துருவாசர் வழங்கிய மந்திரத்தை ஓதியதால், சூரிய பகவானால் அவளுக்கு அளிக்கப்பட்ட மகப்பேறு தான் கர்ணன். அந்தக் குழந்தையை யாரும் அறியாமல் ஒரு பேழையில் வைத்து ஆற்றில் மிதக்க விட்டுவிட்டாள். அக்குழந்தையை அதிரதன் என்னும் தேரோட்டி எடுத்து வளர்த்தான் என்று கதை நீள்கிறது. இனி கர்ணனைக் கவனிப்போம்.

கர்ணன் வளர்ந்து இளைஞனானதும் கலைகளைப் பயில ஆசைப்பட்டான். அஸ்தினாபுரத்தில் இருந்த 'தனுர்' வேத பாடசாலையைப் பற்றிக் கேள்வியுற்று, அங்கே சென்று, அதன் ஆசிரியரான துரோணரிடம் தனக்கும் கல்வி கற்பிக்கும்படி தாழ்மையுடன் கேட்டுக் கொண்டான். அந்தக் காலத்தில் அது சர்ச் பார்க் கான்வெண்ட். இந்தக் காலத்திலேயே சாதி, வருமானம், பெற்றோர் பெற்றுள்ள பட்டங்கள் குறித்தெல்லாம் கேட்டறிந்து குழந்தைகளைப் பள்ளியில் சேர்க்கும் போது, அந்தக் காலத்தில் மடபில் 'விசாரிப்பு' இல்லாமல் இருக்குமா? ஆசிரியர், கர்ணனிடம் அவனுடைய பெற்றோரைப் பற்றிக் கேட்டார். தான் தேரோட்டியின் மகன் என்று கூறியதும், துரோணர் இந்தக் கலைக் கூடத்தில் பெரிய இடத்துப் பிள்ளைகளுக்கே இடம் உண்டு. தேரோட்டியின் மகனான உன்னைச் சேர்த்துக் கொள்ள முடியாது என்று கூறி திருப்பி அனுப்பி விட்டார். அன்றும் இன்றும் கல்விக் கூடங்களின் நிலை அடிப்படையில் அப்படியேதான் இருக்கின்றன.

நாட்கள் நகர நகர, கர்ணனுக்குப் போர்க்கலையார்வம் கூடிக் கொண்டே வந்தது. எப்படியும் கலைகளையெல்லாம் கற்றுத் தேர்ந்து விட வேண்டுமென்ற துடிப்பு மிகுந்தது. தன்னைச் 'சத்ரியன்' என்று கூறிக் கொள்வதில், அவனுக்கு இழிவென்ற எண்ணமில்லை. ஆனால், அப்படிக்கூறினால், தான் விரும்பும் கலைகளைக் கற்க இடம் கிடைக்காதே என்ற அச்சத்தால், பொய் கூறியாவது கலைக் கூடத்தில் இடம் பிடித்து விட வேண்டுமென்று முடிவு செய்தான். எங்கே, எதற்குப் பொய் கூறலாமென்று பொதுமறையே விதிவிலக்கு அளித்திருக்கிறதே!

இதிகாச காலத்திலேயே கர்ணன் இந்த விதிவிலக்கைக் கையாள முடிவெடுத்தான். தன்னைப் 'பிராமணன்' என்று கூறிக் கொள்ளத் துணிந்து, குலத்தை மாற்றக் கோலத்தை மாற்றிக் கொண்டான். பிராமணனாக வில் வித்தையில் தேர்ந்தவரான 'பார்க்கவரை'ச் சென்று பார்த்தான். வழக்கமான நேர்காணல் வினாக்களாகக் குலம், கோத்திரம் எல்லாவற்றையும் கேட்டறிந்து கொண்டு 'பிராமணன்' என்னும் பெருந்தகுதி அடிப்படையில் கர்ணனை மாணவனாக ஏற்றுக் கொண்டார். எத்தனை ஆயிரம் ஆண்டுகள் ஆயிற்று? இன்னும் சாதித் தகுதி கொடி சுட்டிப் பறக்கிறதே!

ஆர்வமும் அறிவாற்றலும் மிக்க நன்மாணாக்களாக விளங்கிய கர்ணனனிடம் பார்க்கவருக்கு அண்டம், நல்லெண்ணமும் ஏற்பட்டது. திறமையானவர் என்றால் ஆசிரியருக்கு அந்த மாணவனிடம் பற்று ஏற்படுவது இயற்கைதானே! ஆசான் மாணவன் கர்ணனுக்கு அனைத்து வித்தைகளையும் அக்கறையோடு கற்றுக் கொடுத்தார். சாத்திரங்கள், போர்க் கலைகள், மந்திர தந்திரங்கள் எல்லாவற்றிலும் கர்ணன் முதன்மை பெறும்படிச் செய்து விட்டார். கர்ணன் மாணவன் என்ற நிலையைக் கடந்து, மாவீரன் என்னும் உயர்வை அடைந்து விட்டான். எனவே, அவன் பயின்ற கலைக் கூடத்தை விட்டு வெளியேற வேண்டிய நேரம் வந்தது. அது மட்டுமா? கூடவே அவனுக்கு ஆகாத வேளையும் முந்திக் கொண்டு வந்து நின்றது.

பகல் நேரம், கடுமையான வெய்யில் காய்ந்து கொண்டிருந்தது. மாமரத்தின் நிழல்! அருகிலிருந்த தென்னந் தோப்பிலிருந்து காற்று வெப்பத்தைத் தணித்து வீசிக் கொண்டிருந்தது. ஆசான் பார்க்கவருக்கு உண்ட களைப்பு. சற்று கண்ணயர்ந்தால் நலமெனக் கருதினார். மாணவன் கர்ணன் மடியில் தலை சாய்த்துப் படுத்தார். தூக்கம் அவர் கண்களைத் தழுவிக்கொண்டது. தரையில் சப்பனமிட்டு அமர்ந்திருந்த கர்ணனின் தொடையை வண்டு ஒன்று துளைத்து அரத்தம் பெருக்கெடுக்கச் செய்தது. ஆசானின் தூக்கம் கெடக் கூடாதென்பதற்காக அவன் வலியைப் பொறுத்துக் கொண்டு அசைவற்றிருந்தான். பெருக்கெடுத்த அரத்தம் பார்க்கவர் முகத்தில் பட்டு, அவரைக் கண் விழிக்கச் செய்தது.

விழித்த பார்க்கவர் கர்ணனிடம் வினாக்களை தொடுத்தார். அதட்டிக் கேட்டார். கர்ணன் ஆதியோடந்தமாக நடந்தவற்றை யெல்லாம் கூறி, தான் பிராமணன் என்று கூறிய பொய்யைப் பொறுத்தருளும்படி கால்களில் விழுந்து, கண்ணீர் விட்டு மன்றாடினான். பார்க்கவருக்கோ பிராமணன் என்பதொன்றே முக்கியம். அதனால் அவனுடைய அன்பு, தொண்டு, அறிவு, திறமை இவை எதுவும் அப்போது அவருக்குத் தோன்றவில்லை. அவர் சினத்தின் சிகரத்துக்கே சென்றிருந்தார். "பிராமணன் என்று பொய் கூறி என்னிடம் கலைகளையெல்லாம் கற்றுக் கொண்டாய். அப்படிக்கற்றுக் கொண்ட வில் வித்தைகள் நீ பயன்படுத்த வேண்டிய நெருக்கடி வாய்க்கும் போது, உன்னுடைய நினைவினின்றும் நீங்கிப் போகட்டும்" என சாபமிட்டு விட்டார். பார்க்கவர் திறமையானவராக இருந்தார். ஆனால் பண்பாளராக இல்லையே! நம் தோழர் நல்லகண்ணுவாக இருந்திருந்தால், தட்டிக் கொடுத்துத் தழுவிக்கொண்டிருப்பாரே! எல்லாரும் நல்லகண்ணு ஆகிவிட முடியுமா? மாந்தநேய மாமனிதர் தோழர் நல்லகண்ணுவே!

நேயத்தையும், நியாயத்தையும் பலர் நடுநிலையில் நின்று நோக்குவதில்லை! "மாமியார் உடைத்தால் மண் குடம்; மருமகள் உடைத்தால் பொன் குடம்" என்னும் பழமொழி குமுகாயம் ஈன்றளித்த குழந்தையே!

ஓய்வும் உணவும் உழைப்பவர்க்கு அதிகம் தேவை என்பதை உணர்ந்து செயல்படுவோர் அரிதாகவே உள்ளனர். பெருமக்கள் உழைப்பதற்கென்றே படைக்கப் பட்டவர்கள் என்றெண்ணுவோரே ஏராளம்! உயிரிரக்கம் கொண்ட உள்ளத்தார் வள்ளலார் போன்ற உணர்வாளர்களைக் காண்பது அரிதாகவன்றோ ஆகிவிட்டது.

"நந்தனைப் போலொரு பார்ப்பான்- இந்த நாட்டினிலே இல்லை" என்று அன்று பாரதியால் தான் பாட முடிந்தது. அப்படி இளைத்தவன் என்பதால் அலட்சியப்படுத்தாமல், களைத்தவன் என்று தன்னைக் கொடுத்தவர் தோழர் நல்லகண்ணு என்பதற்கோர் சான்றே இந்நிகழ்வு.

இப்படியும் திருத்த இயலும்

“பொறுத்தார் பூமி ஆள்வார்” என்பது பழமொழி. மன்னிக்கத் தெரிந்தவரே மாமனிதர்! தோழர் நல்லகண்ணு மனமுயர்ந்த மாண்பாளர். அவருடைய பெருந்தன்மையைப் புரிந்து கொள்ள உதவும் நிகழ்ச்சி இது.

நெல்லையில் உள்ள உணவு விடுதிகளில் பணியாற்றிய தொழிலாளர்கள், சில கோரிக்கைகளை முன் வைத்துத் தீப்பந்த ஊர்வலம் நடத்த முடிவெடுத்தனர். போராட்டமா? அது நடக்கவே கூடாது என்பது தானே பலர் நிலை! போராட்டத்திற்குக் காரணமான குறைகள் ஏற்படாத வண்ணம் நடந்து கொள்ளும் பக்குவம் முதலாளிகளுக்கு இருந்தால், தொழிலாளர்கள் ஏன் தங்களை வருத்திக் கொண்டு போராடப் போகிறார்கள்? பிறர் நலன் பேணத் தெரியாதவர்கள் தொழிலாளிகள் போராடினால் வாழ்த்துவார்களா? வரவேற்பார்களா? முறியடிக்கத் தானே முனைந்து செயல்படுவார்கள்! அடிப்பதற்கும், அச்சுறுத்துவதற்கும் ஆனதையெல்லாம் செய்வார்களே! பணமிருக்கிறது. அது பத்தும் செய்யுமே!

உணவு விடுதி முதலாளி ஒருவர், ஊர்வலத்தை முன்னின்று நடத்திய தோழர் கோபால்ராவ் அவர்களை வன்முறையாளன் (ரௌடி) ஒருவனை ஏவி தாக்கச் செய்து விட்டார். பொறுத்துக் கொள்வார்களா போர்க் குணம் கொண்ட தொழிலாளர்கள்? கண்டன ஆர்ப்பாட்டம் செய்தனர். சாதாரணர்களைத் திருத்தவும், தவற்றை உணர்த்தவும், எச்சரிக்கவும் போராட்டம் போதும். ஆனால், வன்முறையையே தொழிலாகக் கொண்டவர்களுக்கு இந்தப் பொது மொழி புரியாதே! அவரவர்க்குத் தெரிந்த மொழியில் பேசித்தான் திருத்த முடியும் என்பது நடைமுறைக் கருத்து.

தலைவரைத் தாக்கியதைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத தொழிலாளர்கள், மறுநாளே அந்த ரௌடியைத் தேடிப்பிடித்துக் கட்சி அலுவலகத்திற்கே கொண்டு வந்து நிறுத்தி விட்டனர். ஆளைப் பிடித்தவுடனேயே அவசர கவனிப்பை நடத்தி

முடித்திருந்தாலும், தீர்ப்பைக் கட்சித் தலைமை வழங்க வேண்டுமெனக் காத்திருந்தனர். என்ன நடக்குமோ என்ற அச்சத்துடன் அடித்த ஆள் தலைகுனிந்து நின்றிருந்தான்.

கட்சி அலுவலகத்துக்குத் தோழர் நல்லகண்ணு வந்தார். வழக்கு என்ன என்பதை முன்னரே அறிந்திருந்த அவர், நெருப்பை நெருப்பால் அணைக்க முயலக் கூடாதென எண்ணி, குளுமை மருத்துவம் பார்க்க முடிவெடுத்தார். அடிக்கு அடி, வெட்டுக்கு வெட்டு என்னும் நடைமுறை தண்டனைதான், பாதிக்கப்பட்டவர்களை ஆற்றும். அடிபட்ட கோபால்ராவ் அங்கே இருந்தார். தொழிலாளர்கள் தீர்ப்பைக் கேட்டவுடன் தண்டனையை நிறைவேற்ற ஆர்வமுடன் காத்திருந்தனர். நல்லகண்ணு அடித்த ஆளை அருகில் அழைத்தார். கன்னத்தைத் தடவியபடி முன்னே வந்து நின்றான். கோபால்ராவைக் காட்டி அவரிடம் மன்னிப்புக் கேள் என்றார். மயங்காமல், தயங்காமல் மறுநொடி அவரிடம் மன்னிப்புக் கேட்டான். நல்லகண்ணு அவனுக்கு அறிவுரை கூறவுமில்லை, அதட்டிப் பேசவுமில்லை. 'போ' என்னும் ஓரெழுத்துச் சொல்லோடு அவனை அனுப்பி வைத்துவிட்டார்.

காத்திருந்து கவனித்த தொழிலாளர்களுக்கு ஏமாற்றம், ளரிச்சல். அடித்திருந்தால் அவன் நெஞ்சில் வஞ்ச விதை விழுந்து வளர்ந்து வாய்ப்புக்குக் காத்திருந்திருக்கும். ஆனால், அவன் மனம் மாறினான். சில காலத்திற்குப் பின், அவன் தொழிற்சங்க வேலையில் முனைப்பாக ஈடுபட்டிருந்ததைப் பார்த்த தோழர்கள் நல்லகண்ணு எடுத்த முடிவையும், அதன் பெருமையையும் உணர்ந்து நெஞ்சால் அவரை வாழ்த்தினர்.

அடக்கியதால் வந்தது

“சினம் என்னும் சேந்தாரைக் கொல்லி இனம்என்னும்

ஏமப் புணையைச் சுடும்”

-குறள் 306-

கோபம் என்னும் வடசொல்லால் அறியப்படும் சினத்தின் வயப்படுபவர்களின் உடலும் உள்ளமும் நலக்கேட்டையும், உறவையும் அது துண்டிக்கும் என்கிறார் வள்ளுவர். உண்மைதான். சிரிப்பதற்கு ஒத்துழைக்கும் நாள, தசை உறுப்புக்களின் எண்ணிக்கையை விட, சினப்படுவதற்கு பல மடங்கு நாள, தசைகள் உழைக்க வேண்டியிருக்கிறது என்கிறது அறிவியல்! சீற்றத்தை அடக்குவதால் பின் விளைவுகள் உண்டா என்பது குறித்துப் பேசப்படுவதில்லை. சினம் கொள்வதே இயல்பாக நடைபெறுகிறது. அடக்குவது அரிதாகவே நடைபெறுகிறது. அதனால், சினத்தை அடக்குவதாலும் உடல் நிலை சீர்கெடும் என்பது பேசப்படவில்லை போலும்!

உயிர்களின் இயற்கைக் குணங்களில் ஒன்று சினம். பக்குவம் நிரம்பியவர்கள், அதன் தீய விளைவு கருதி, அடுத்தவர்க்கு அதனால் விளையும் கேடுகளைத் தவிர்க்கக் கருதி, சினத்தைத் தடுத்தாள்கின்றனர். தடுத்தாள்வதென்பது எல்லார்க்கும் இயல்வதில்லை. தோழர் நல்லகண்ணு பக்குவப்பட்டவர், பண்பாளர் என்பதால் சினத்தை அடக்கியாள்கிறார். வன்முறையாளனை மன்னிப்புக் கேட்க வைத்துத் திருப்பியனுப்ப எல்லாராலும் இயலுமா? நல்லகண்ணுவுக்குத்தானே அது இயன்றது. இந்த நல்ல பண்பாலும், தீமை விளையுமென்பது, அறியப்படாத உண்மை. இதோ அதற்கொரு சான்று.

தோழர் நல்லகண்ணு புதுச்சேரிக்குச் (Pondy) சென்றிருந்தார். அப்போது, அவருடைய கை, கால்களில் தடிப்பு ஏற்பட்டிருப்பதைத் தோழர்கள் பார்க்க நேர்ந்தது. ஓய்வில்லாததால் அவர் அதைப் பொருட்படுத்தி மருத்துவரிடம் காட்டாதிருந்தார். ஆனால், பார்த்த தோழர்களுக்கோ பதைத்தது. புதுவையில் அன்று டாக்டர் புவனரட்சகன் என்பார் புகழ் பெற்ற தோல் மருத்துவர். அவரிடம் காட்டினால், தீர்வு பெறலாமென்று, வற்புறுத்தி அவரை மருத்துவரிடம் அழைத்துச் சென்று காட்டினார்.

ஆய்வு செய்த மருத்துவர், ஊசி மருந்து செலுத்திவிட்டு, அழைத்துச் செல்லுங்கள் என்று கூறினார். கேட்ட தோழர்களுக்கு வியப்பு! என்ன இது? ஒரே ஊசி மருந்தால் தோல் தடிப்புச் சரியாகி விடுமா? இது என்ன மந்திர ஊசியா? மருந்து ஊசியா? மருத்துவர் வேறு, மருந்துக் கடைவேறு என்று ஊருக்கு ஒன்றிரண்டு என்று மருந்தகங்கள் இருந்த நிலை மாறி, உமையொரு பாகனைப் போன்று, மருத்துவரும் மருந்துக் கடையும் இணைந்திருப்பதால், மருந்து விற்பனை வருமானத்திற்காக, நீண்ட மருந்துப் பட்டியலை எழுதிக் கொடுத்து, நோயாளியை நொடித்துப் போகச் செய்யும் மருத்துவர்கள் மிகுந்த காலத்தில், இவர் மருந்து ஏதும் எழுதித் தரவில்லையே என்று எண்ணியவாறு மருத்துவரிடம் ஐயத்தைத் தெரிவித்தனர். அதற்கு மறுமொழியாக, இந்த நோய்க்கு மருந்து தலைவரிடமே இருக்கிறது, அதை அவர் அவ்வப்போது சிறிது பயன் படுத்தினாலே போதும் என்று கூறிப் புன்னகைத்தார்.

‘தலைவர் தன்னிடம் மருந்து இருப்பதாகக் கூறவே இல்லையே?’ என்று நல்லகண்ணுவைப் பார்த்தனர். “அப்படி ஏதும் இல்லையே!” என்றார் தலைவர். மருத்துவர் விளக்கினார்; “கோபம் வந்தால், வெளிப்படுத்தாமல் அடக்குவதால் ஏற்படுவது இந்தத் தடிப்புகள். சினம் ஏற்படும் போது, அடக்காமல் இனியாவது வெளிப்படுத்துங்கள்” என்றார் தோழர் நல்லகண்ணுவைப் பார்த்து.

சினத்தை வெளிப்படுத்தி, மற்றவர் மனம் புண்படச் செய்வதை விட, இந்தத் தடிப்புகளால் ஏற்படும் தொல்லைகளை நாம் தாங்கிக் கொள்வதே மேல் என்று கூறியபடி முறுவலித்தார். அவருடைய உயர்ந்த பண்புரையைக் கேட்ட தோழர்கள், தலைவரைப் பெருமை பொங்கப் பார்த்துச் சிரித்தனர்.

தென்றல் கோடையானது

புதுவைத் தோல் மருத்துவர் புவனராட்சகன் பரிந்துரை செய்த மருந்தைப் பயன்படுத்த வேண்டிய நேரம் நெருங்கி வந்தது.

சற்றொப்ப முப்பதாண்டுகளுக்கு முன்னர், திருப்பத்தூர் தொகுதியில் இடைத் தேர்தல் அறிவிக்கப் பட்டிருந்தது. அத்தேர்தலில் இந்தியக் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியும் தனது வேட்பாளரை நிறுத்தி வேலை செய்தது. தேர்தல் களப் பணியில் தோழர் நல்லகண்ணு ஈடுபட்டிருந்தார். எதிர்த்து நின்ற வேட்பாளருக்காகப் பரப்புரை செய்தவர்கள் பொதுவுடைமைக் கட்சியைத் தரக்குறைவாகப் பேசி ஒலிபரப்பிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களுடைய அவதூறு பேச்சு தோழர்களைக் கொதிப்படையச் செய்திருந்தது. வாய்ப்பேச்சே வன்முறையின் வழிகாட்டி என்பதை எதிர்க் கட்சியினர் மெய்ப்பித்துக் கொண்டிருந்தனர். ஆத்திரப்பட்ட தோழர்களை அடக்கி வைத்து விட்டு, நடவடிக்கை எடுக்கக் கோரி காவல் துறையிடம் புகார் செய்ய அறிவுறுத்தினார்.

தேவலோகத்தில் (!) இந்திரன் மாறினாலும், இந்திராணி மட்டில் மாறுவதில்லையாம். யார் அரசு கட்டிலில் அமர்ந்தாலும் அவளே பட்ட மகிஷி என்பது புராணம்! பட்டமகிஷி மாறாத தன்மை; நமது காவல் துறைக்கும் பொருந்தும். யார் ஆட்சிக்கு வந்தாலும் 'காவல் துறை' அவர்களின் கைப்பிள்ளையாகிவிடும். 'வேதாள உலகம்' பூதங்கள் கூறுவதைப் போன்று யார் சொற்படி? என்றால், ஆள்வோர் சொற்படி என்று தயங்காமல், தட்டாமல் கூறக் கூடிய துறை அது. தோழர்கள் கொடுத்த புகார் விண்ணப்பத்தை நடவடிக்கை எடுக்காமல் பத்திரப் படுத்திக் கொண்டது காவல்! எதிராளிகளின் பரப்புரையின் தரம் தாழ்ந்து கொண்டே வந்தது. தோழர்களின் கொதிப்பு கூடிக் கொண்டிருந்தது. நல்லகண்ணுவிடம் முறையிட்டனர்.

“சாது மிரண்டால் காடு கொள்ளாது”. பொறுத்தவர் பொங்கினால் பூமி தாங்காது. அமைதியாளர் நல்லகண்ணுவாலும் தரம் தாழ்ந்த பேச்சைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத நிலை

ஏற்பட்டது. கட்சி இளைஞர்களை அழைத்தார். அடுத்த முறை முறைகேடாகப் பேசிக் கொண்டு பரப்புரை ஊர்தி வந்தால் தடுத்து நிறுத்துங்கள் என்று ஆணையிட்டு அனுப்பி வைத்தார். வசைபாடியபடி வண்டி வந்தது. தோழர்கள் திரண்டு சென்று வண்டியை மறித்து நிறுத்தினர். செய்தி நல்லகண்ணு அவர்களுக்குச் சென்றது.

வண்டியை மறித்து நின்ற தோழர்கள் நல்லகண்ணு வரவுக்காக, அவர் வரும் திசையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். தொலைவில் கையில் கம்புடன் விரைந்து வந்தவரைக் கண்ட தோழர்களால், தங்கள் கண்களையே நம்ப முடியவில்லை. கம்புடன் சினம் பொங்க வந்து கொண்டிருப்பவர் வேறு யாரோ அல்ல. தோழர் நல்லகண்ணு தான்.

தன்னை இசுழ்ந்தாலும் பொறுத்துக் கொள்ளும் பொறுமையாளர் நல்லகண்ணுவால், தன் கட்சியை மாற்றார் பழித்துரைப்பதைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாமல் பொங்கி எழுந்து சினந்து ஓடி வந்தார். அவர் வந்த வேகத்தையும், முகத்தில் தேங்கிய சினக் குறிப்பையும் கண்ட, பழித்துப் பரப்புரை செய்த ஆள், பயத்தால் நடுங்கி, வேண்டாத விளைவு ஏற்படும் முன்னரே, பணிந்து மன்னிப்புக் கேட்டுப் பிழைத்துச் சென்றான். அன்று அவர் தன் சினத்தை அடக்கிக் கொள்ளவில்லை ஆற்றிக் கொண்டார்.

மாவீரர்களிடம் மன்னிக்கும் மனமுண்டு. அது நல்லகண்ணுவிடம் இருந்ததில் வியப்பில்லையே!

“பலமுறை பொறுப்பாய் வேறு
பழுது நேருமெனில் சீறு!
நிலைமை மிஞ்சுகையில் பகைவனை
நீறாக்கலே பொறுமையின் பயன்
பொறுமைதான் உன்றன் உடைமை”.

என்ற பாவேந்தர் பாடலைப் படித்தவரன்றோ இவர்! பழுதுபடுமா சொல்லும் செயலும்?

சாதி நெருப்பில் சங்கீத வீணை

எவ்வளவு என்று கூற முடியாவிட்டாலும், மழை பொழியும் என்பதை மேகமூட்டத்தைக் கொண்டு முன்கூட்டியே தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது. புயலடிக்கப் போவதைக் கூட இப்போதெல்லாம் துல்லியமாகக் கணித்துக் காலத்தைக் கூறி மக்களை எச்சரிக்கின்றனர். ஆனால், சாதிக் கலவரத்தை மட்டில் முன்னரே அறிந்து தடுக்கமுடியாமற் போய்விடுகின்றதே ஏன்? கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் கனிந்து, திடீரென்று தீ பரவுவதால் ஏமாந்து விடுகிறார்களா? ஆதியில் இல்லாத இந்தச் சாதிச் சனியன் பாதியில் நுழைந்து தமிழ் மக்களின் உயிரைக் குடித்துப் பெயரைக் கெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

யாரால் மூட்டப்பட்ட தீ என்பது விளங்கவில்லை. 1995 ஆம் ஆண்டு, தென் தமிழ் நாட்டில் சாதித் தீ கொழுந்து விட்டு எரியத் தொடங்கியது. அத் தீ, ஓட்டப்பிடாரம் வட்டத்திற்கும் பரவியது. தாழ்த்தப்பட்ட மக்களும், தேவர் இனத்தாரும் சாதித் தீயில் சருகானார்கள். தாங்கள், மாந்தர் இனம் என்பதை மறந்து, ஒருவர் உயிருக்கு மற்றவர் ஈடு எனக் காவு வாங்கக் கத்தியைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு திரிந்திருக்கின்றனர்.

சாதியைப் படைத்துப் பரப்பி நிலைப்படுத்திப் பயனடைந்தவர்கள் எவரும் இங்கே சண்டையிட்டுக் கொண்டு தங்கள் உயிரையோ உடைமையையோ இழந்து நிற்கவில்லை. இந்த அழுக்குச் சேற்றில் அமிழ்ந்து போன தமிழர்கள் தாமே சண்டையிட்டு அழிந்திருக்கிறார்கள்!

புயல் கரையைக் கடக்கத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளும் நாகப்பட்டினத்தைப் போன்று, சாதிச் சண்டைகள் களம் காணும் இடமாகத் தென் மாவட்டங்கள் விளங்குகின்றன. வரலாற்றில் வடுவை ஏற்படுத்த இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் மீண்டுமொரு சாதிச் சண்டை தெற்கே மையம் கொண்டது.

வெடித்துப் பரவிய சாதி மோதலில் பழுப்புக்கள், தளிர்கள் என்னும் வேறுபாடின்றி அரிவாள் வெட்டுக்கு ஆளானவர்களில்

தோழர் நல்லகண்ணுவின் மாமனார் அன்னசாமியும் ஒருவர். கலவர காலத்திலும் அவர் 'மருதன் வாழ்வில்' தான் இருந்தார். சாதியின் பெயரால் இரு தரப்பினர் மோதிக் கொண்ட நிலப்பரப்பில் மருதன்வாழ்வும் அடங்கியிருந்தது. எனவே, ஐயமும், அச்சமும் கொண்ட அன்னசாமியின் உறவினர், அவரை அந்த ஊரை விட்டு வெளியேறி தூத்துக்குடிக்கு வந்துவிடும்படி வலியுறுத்தி அழைத்தனர்.

சாதி பார்த்துப் பழகாதவர் அன்னசாமி! தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் நல உரிமைகளுக்காக அவர் எவ்வளவோ பாடுபட்டிருக்கின்றார். அவர்கள் மீதான நல்லெண்ணத்தையும், நம்பிக்கையையும் இழக்க அவர் மறுத்தார். வெளியூர்க்காரர்கள் எவரேனும் தனக்கு இடர்கூழ் முற்பட்டாலும், உள்ளூர் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் தடுத்துத் தனக்குப் பாதுகாப்பளிப்பார்கள் என்று உரைத்து, ஊரை விட்டுப் பெயர்ந்து வர மறுத்து விட்டார். உற்றார், உறவினர்கள் எல்லாம் அஞ்சி அழைக்கும் போது, இவருக்கு மட்டில், இவ்வளவு நம்பிக்கை இருப்பதற்குக் காரணம்? எவ்வளவோ இருக்கிறது!

தாழ்த்தப்பட் இனமக்களுக்காக அவர்களோடு வேற்றுமை பாராட்டாது பழகி, பணியாற்றியவர்களில் பொதுவுடைமைக் கட்சித் தோழர்களுக்கு இணையாக, வேறு கட்சிகளில் ஒருவரைக் காட்ட முடியாது. அன்னசாமி பொதுவுடைமைக் கட்சிக்காரர். நில மீட்சிப் போராட்டத்தில் பங்கேற்றுச் சிறை சென்றவர். தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குப் பாடுபடுவதற்காகவே 1945 ஆம் ஆண்டு 'ஐவகர் வாலிபர் சங்கத்தை'த் தொடங்கியவர். அவ்வின மக்கள் கல்வி கற்க இரவுப் பள்ளி நடத்தியவர். அவர் வாழ்ந்த பகுதியில் நடைமுறையில் இருந்த இரட்டைக் குவளை முறையை எதிர்த்துப் போராடியவர். மருத்துவ வசதி இல்லாத குறையைக் களைய, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குத் தானே மருத்துவராகி, தூத்துக்குடியிலிருந்த மருத்துவ நண்பரிடமிருந்து மாத்திரைகள், காயங்களுக்குத் தடவ களிம்பு முதலானவற்றை வாங்கி வந்து முதலுதவி செய்து வந்தவர் தோழர் அன்னசாமி!

ஊர் மக்களின் நலன் கருதிப் பேருந்துப் போக்குவரத்துக்குப் பாதை அமைக்க ஏதுவாகத் தன் இரண்டு ஏக்கர் நிலத்தை வழங்கியவர்.

மருதன்வாழ்வு கிராமத்தில் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சிக் கிளையைத் தொடங்கி, அதன் முதல் செயலாளராகத் தொண்டாற்றியவர்.

கீழ்வெண்மணியில் 44 தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் கொடூரமாகக் கொல்லப்பட்டதைக் கண்டித்துத் தான் வாழ்ந்த மருதன்வாழ்வில் கண்டனக் கூட்டம் நடத்தியவர் தோழர் அன்னசாமி! இவருக்கு தாழ்த்தப்பட்ட இன மக்களால் இன்னல் விளையும் என்று எப்படி எதிர்பார்க்க இயலும்? இவ்வளவு செய்திருக்கின்றோமே இவர்கள் நமக்குத் தீங்கிழைப்பார்களா என்ற நம்பிக்கையில் தான் அவர் மருதன்வாழ்விலேயே தங்கியிருக்கத் துணிந்தார். பூமாலைக்குள்ளும் நாகம் இருக்கக் கூடும் என்பது அவருக்கிருந்த நம்பிக்கையால் நினைவுக்கு வரவில்லை.

1995 ஆம் ஆண்டு திசம்பர் மூன்றாம் நாள், சாதிக் கலவரத்தால் தான் வாழ்ந்த பகுதி அமைதியிழந்து அச்சமும், ஆவேசமும் ஒன்றையொன்று விஞ்சியிருந்த சூழலிலும் தன்நம்பிக்கையால் மனக் கிளர்ச்சியோ, அச்சமோ இல்லாமல் வீட்டில் படுத்திருந்தார் என்பது வயது முதியவரான அன்னசாமி! அப்போது அவருடைய துணைவியாரும் வீட்டில் இருந்தார். கொலை வெறியோடு உள்ளே வந்த மனித உரு விலங்குகள், அன்னசாமி எதிர் இனத்தவர் என்னும் ஒரே காரணத்திற்காக, அவருடைய மனைவியின் கண் முன்னரே ஒரு நொடியில் அவருடைய தொண்டு, தூய்மை, தோழமை எல்லாவற்றையும் மறந்து வெட்டிச் சாய்த்து விட்டனர்.

எந்த மக்களுக்காக அவர் அயராது பாடுபட்டாரோ, அந்த இனத்தில் வெறியூட்டப்பட்ட மாக்கள் அவரை அரத்த வெள்ளத்தில் மூழ்கடித்துச் சென்றனர். அவர்களே எண்ணிச் செய்தனரா? ஏவலுக்கு இணங்கிச் செயல்பட்டனரா? முடிவு செய்ய இயலவில்லை. இந்தக் கொடுமையைச் செய்தவர்கள் உண்மையிலேயே தாழ்த்தப்பட்டவர் தானா? அப்படியே இருந்தாலும் அவர்கள் உள்ளூர்க்காரர்களாக ஒருக்காலும் இருக்க முடியாது! விடை காண முடியாத வினாக்கள் ஏராளம்! யார் காரணமாக இருந்தாலும் கொலை செய்தவர்கள் மாந்தரல்லர்-மனித உருவெடுத்த மாக்களே!

குற்றமற்றவர்கள் தண்டிக்கப் படுவதென்பது சட்டக் காவலர்களாலும், ஆட்சியைக் கைப்பற்ற அலைபவர்களாலும் தான் நடக்கும். இந்தக் கொடூரர்களின் பட்டியலில் சாதி வெறியர்களும் இடம் பிடித்துக் கொண்டனர். சாதியின் பெயரால் கொலையும், கொடுமையும் செய்தவரைக் கொன்றிருந்தால் கூட பழிக்குப் பழி என்று அமைவு கூறலாம். கொலை செய்யப்பட்ட அன்னசாமி குற்றமென்ன செய்தார்? யாகத்தில் பசு, ஆடுகளைப் பலியிடுவதைப் போன்ற அடாத செயலல்லவா அன்னசாமியைக் கொன்றது?

கோமேத யாகத்தில் பலியிடவிருந்த பசுவைப் பற்றிய மணிமேகலை காப்பியப் பாடல் நினைவுக்கு வருகிறது.

“விடுநில மருங்கில் படுபுல் லார்த்து

நெடுநில மருங்கின் மக்கட் கெல்லாம்

மீறந்தநாள் தொட்டு சிறந்ததன் தீம்பால்

அறந்தரு நெஞ்சொடு அருள்சுரந் தூட்டும்

இதனொடுவந்த செற்றம் என்ன?”

‘புல்லைத் தின்று, மக்களுக் கெல்லாம் இன்சுவை மிக்க மடிப்பாலைச் சுரந்து கொடுத்து ஊட்டுகின்ற இந்தப் பசு மாட்டோடு உங்களுக்கு என்ன பகை?’ என்று மாட்டைப் பலி கொடுக்கக் கட்டி வைத்திருந்த வேதியரைக் கேட்பதைப் போன்று தான், அன்னசாமியைக் கொன்றவர்களைக் கேட்கத் தோன்றுகிறது. அவர் நன்மைதானே செய்தார்? அவரோடு யாருக்கு என்ன பகை?

தோழர் நல்லகண்ணுக்கு அவருடைய மாமனார் கொலை செய்யப்பட்ட செய்தியைத் தோழர் சங்கரய்யா தொலைபேசி வழி தெரிவித்தார். செய்தி செவியேறியவுடன் அவரைத் துன்பம் தொத்திக் கொண்டது. எனினும், தன் ஆற்றாமையை அவர் ஆரவாரமாக வெளிப்படுத்தவில்லை. நெஞ்சம் கொதிக்கும் நேரத்திலும் ஆத்திரப் படவில்லை. அவசரப் பட்டு எரியும் நெருப்பில் எண்ணெய் வார்ப்பதைப் போன்று கருத்து கூறவில்லை. நெகிழ்ச்சியுடன் “மாமா, அப்பகுதிகளில் தொடர்ந்து வசித்து வருகிறார். அப்பகுதியைச் சார்ந்த தலித்துகள் நிச்சயம் இதைச் செய்திருக்க மாட்டார்கள்”.

“ஒரு வேளை மோதலை வளர்க்க வேண்டுமென விரும்பி ஆதிக்கம் செலுத்த விரும்புவோரே இதனைச் செய்து, தலித்துகள் வெட்டி விட்டதாக வதந்தியைக் கிளப்பி விட்டிருப்பார்கள். நாம் மிகக் கவனமாக இருக்க வேண்டும்” எனக் கூறி நிலைமை சீர்கெடாமல் பார்த்துக் கொண்டார்.

கலவரப் பகுதிகளில் அமைதியை ஏற்படுத்த அனைத்துக் கட்சியினரும் முயற்சி மேற்கொண்டிருந்தனர். துன்பத்தால் துவண்டிருந்த நிலையிலும் தோழர் நல்லகண்ணு, அனைத்துக் கட்சி அமைதிக் குழுவினருடன் தானும் இணைந்து சிற்றூர்களுக்கெல்லாம் சென்று வந்தார். இதன் மூலம் தான் பொறுப்பு மிக்க தலைவர் என்பதை மெய்ப்பித்தார்.

தோழர் நல்லகண்ணுவுக்குத் தன் மாமனார் அன்னசாமியிடம் அளவற்ற அன்பும் பெருமதிப்பும் உண்டு. இருவரும் ஒத்த கருத்துடையவர்கள். ஒரே இயக்கத்தைச் சார்ந்தவர்கள். மாமனார் அன்னசாமி நல்ல உழைப்பாளி என்பது மட்டும் காரணமல்ல. இவற்றுக்கும் மேலாக,

“நிலம ரங்கிய வேரொடு நேர்பறிந்து
அலம ரும்தயர் எய்திய ஆயினும்
வலம ரங்கனை விட்டில மாசிலாக்
குலம டைந்தையர் என்ன கொடிகளே”

என்று கம்பர் பாடினாரே, அப்படி, எவ்வளவோ இன்னல்களுக்கு இடையிலும், தன் பொது வாழ்வுக்கு உற்ற துணையாக இருக்கும் நல்ல மனையானைப் பெற்றுக் கொடுத்தவர் என்பதும் காரணம்.

தன் மாமனாரிடம் அவர் எவ்வளவு ஆழமான அன்பு வைத்திருந்தார் என்பதை, அவர் மறைந்த போது தோழர் நல்லகண்ணு எழுதிய கவிதை விளக்கும்.

“அன்பின் திருவுருவே -எதற்கும்
அசையாத கொள்கைக் குன்றே!
சாதிகளையே நம்பும் சனங்களிடையே
சாதி உணர்வு அண்டாத நெருப்பாக
வாழ்ந்து காட்டினீர்!

பொதுவுடைமைக் கொள்கையின்
அடிநாதமென மனித நேயத்தையே
உயிர்முச்சாக்கி வாழ்ந்த உத்தமனே!
வயதாக ஆக வயிரம் பாய்ந்த நெஞ்சினனாம்
அயராது உழைத்து வந்த அஞ்சாத வீரனே!

உம்முதுமைக் காலத்தில் -எனது
நன்றிக் கடன் செலுத்த -நான்
நெஞ்சில் கமந்திருந்த நினைவெல்லாம்
கண்ணாடிச் சிதறலாய்
நொறுக்கப் பட்டதை நினைக்கும்
போதெல்லாம் பொருமிக்
கொண்டே யிருக்கிறேன்!
நீர் தாரைவார்த்துக் கொடுத்த என் மனைவி
உம்மைப் போல் குணவதி!
என்னை மேலும் உறுதியுள்ளவனாக்க -என்றும்
துணைநிற்கும் உத்தமியாம் ரஞ்சிதமும்
அவள் பெற்ற பேத்திகளோடு
என் இல்லத்தில் உங்களிருவரையும்
பராமரிக்கும் எண்ணம் கொண்டிருந்தேன்!
கடமையாகவும் கருதினேன்! நினைப்பேன்!
இல்லத்தாளடன் கலந்து பேசுவேன்!
இறுதியாக உம்முடன் உரையாடும் போது
அசையா திருப்பதைக் கண்டு நானும்
அசந்து விடுவேன் -இதுவே என்
பழக்கம் -எல்லாப் பிரச்சனை களிலும்
எனது குறையும் இதுவாகவே
இன்றும் காணுகிறேன் -இதன் விளைவை
இப்போது அனுபவித்து விட்டேன்.

அமைதிப் பேருருவே!
நீவீர் பெற்றெடுத்த
மக்கள் செல்வங்களாம்
அவர்களின் கொடிகளோடும்
பூப்பீஞ்சுகளும் புடைசூழ
அமைதியாகி உம் முச்சடங்கும்
என்றல்லவோ நான்
நினைத்திருந்தேன்!

அத்தையின் கண்முன்னே
அவரும் கதறி அழ
வாழ்வு முடிந்ததென்ற முடிவோடு

அசையாது நின்றபோது கொடு அரிவாளால்
கொலையுண்டு வீழ்ந்த கதை
குவலய முள்ளளவும் -தமிழினமும்
-சாதீப் பீத்தர்களும் கலங்கும் வண்ணம்
உம்சாவு என்றும் விளங்கும்!

உங்கள் பணியைத் தொடர்வோம்
குடும்பத்தையும் தோழர்களையும்
ஊராரையும் உறவினர்களையும்
அணைத்து நின்ற ஆலமரமாய் வாழ்ந்துகாட்டிய
லட்சியமும் - மனித நேயமும்
அணையாது காப்போம் -இதுவே
எனது அஞ்சலியாகும்”.

22.12.1995 அன்று தன் மாமனாருக்கு அஞ்சலியாக அவர்
எழுதிய இக்கவிதையில் இலக்கண வழு இருக்கலாம்.
இதயத்துடிப்பிருக்கிறது-அவலத்தின் அழுக்கை ஒலி கேட்கிறது.
எண்ணங்களின் நிழல் படிந்திருக்கிறது. அவருடைய நெஞ்சு
மென்மை விளங்குகிறது. ஒரு சோக வரலாறு சொற்கருக்கத்தில்
குடியிருக்கிறது.

ஆழத்திற்குச் சென்று விட்டால் அவலம் கூடத்
ததும்புவதில்லை. எடுத்துக் காட்டு தோழர் நல்லகண்ணு!

மாமனார் மறைவால் நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து மருமகன்
இரங்கற் பா படைத்தவராகத், தோழர் நல்லகண்ணு ஒருவரே
எனக்குத் தோன்றுகிறார். கவிதையில் அவர் ஆண்டிருக்கும்
சொற்கள் ஒவ்வொன்றிலும் அவர்பால் இவர் கொண்டிருக்கும்
அன்பின் ஆழமும், ஆற்ற இருந்த கடமைகளும், இழப்பால்
ஏற்பட்ட இதய வலியும் எதிரொலிக்கின்றன. படிக்கும் போது
நமது இதயமே வலிக்கிறதே!

தமிழ் நெஞ்சம்

இடைக்காலத்தில் சமயப் பற்று சற்று ஓங்கியிருந்த போது, கடவுள் பற்றாளர்கள், இவ்வுலகப் பற்றறுப்பதையே பெரிய இலக்காகக் கொண்டிருந்தனர். பற்றை விட்டால் பரமனடியைப் பற்றி விடலாம் என்ற கற்பனைக் கருத்தின் விளைவு அது. துறவு பெரிதாகப் பேசப்பட்டது. துறவியர் மக்களால் மிக உயர்வாக மதிக்கப்பட்டனர். வள்ளுவரும்

“பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றைப்

பற்றுக் பற்று வீடற்கு”

-குறள் 350-

என்று, உலகப் பொருள் மீதான ஆசையை விடுவதற்காகத், துறவுள்ளம் கொண்டவர்களோடு தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொள்ளும்படி அறிவுரை கூறியுள்ளார். எதைச் செய்யவும் வழிகாட்ட ஒருவர் வாய்க்க வேண்டும். துறவுக்கு வழிகாட்டக் கூடியவராகவும், வாழ்ந்து காட்டக் கூடியவராகவும் அன்று சிலர் இருந்திருக்கின்றனர். அக்காலச் சூழலும் அதற்கு ஏற்றதாக இருந்தது. ஆனால், இன்றுள்ள புறச்சூழல் பற்றைப் பன்மடங்கு பெருக்கக் கூடியதாகவும், நுகர்வு ஆசையைத் தூண்டக் கூடியதாகவும் அன்றோ இருக்கிறது!

“பற்றுக் பற்றுடையான் பற்றினை அப்பற்றால்

முற்றுவினை நாடி முடி” என்று அறிவுரை கூறுவதாகத் தானே தற்கால நிலை உள்ளது! சந்தைப் பொருளாதார விந்தை நடந்து கொண்டிருக்கும் போது, பற்றை அறுப்பது எப்படி? எப்படி? என்பதை விட ஏன்? என்று கேட்பதே பொருத்தமாக இருக்கும். மாந்தர்க்கு அளவான பற்று அவசியமே!

தான் என்றும், தன்னுடையதென்றும், தனக்கே என்றும் மக்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் காலச் சூழலில், மற்றதையும், மற்றவர்களையும் நினைத்துச் செயல்படுவோரும் இருக்கத்தான் செய்கின்றனர். உடல் பற்று, உடை பற்று, உடைமைய் பற்று, உறவுப் பற்றுதருக்கும் மேலாக நாட்டுப்பற்றும் மொழிப்பற்றும் பொதுநல ஆர்வலர்களிடம் மேலோங்கி இருந்தது. அப்பற்று, ஆன்றோர்களாலும் சான்றோர்களாலும் வரவேற்கப் பட்டது, வளர்க்கவும் பட்டது.

உயர்ந்தோர் மாட்டு இவ்விரு பற்றுகளும் இயல்பாகவே ஏற்படுகின்றன. இப்பற்றுடையோரால் மட்டுமே பொதுத் தொண்டு புரிய முடியும்; புரிந்திருக்கின்றனர். தோழர் நல்லகண்ணு அவர்களும் நாட்டுப் பற்றுக்கும், மொழிப் பற்றுக்கும் இதயத்தைக் கொடுத்தவர். மாணவப் பருவத்திலேயே விடுதலைப் போராட்டத்தில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டவராயிற்றே! தாய் மொழியாம் தமிழ் மொழிப் பற்றில் தாழ்ந்தாவிடுவார்?

தன்னலன் மிக்குடையோர் படிப்பு என்றால், பொறியாளர், மருத்துவர், கணிப் பொறியாளர் என்று காசு பார்க்கும் கல்வியையே தேர்ந்தெடுப்பர். தாய் மொழியில் புலமை பெற விரும்புவோர் இன்று மிகக் குறைவு. விருப்பத்தால் அல்லாமல், வேறு வழியில்லாததால் தமிழ் கற்போரே அதிகம். ஆனால், தோழர் நல்லகண்ணு அந்தக் காலத்திலேயே தமிழ் பயில ஆர்வுற்றவர். தமிழ்க் கவிஞன் பாரதியிடம் மிக உயர்ந்த மதிப்புக் கொண்டவர்.

பொதுவுடைமைக் கொள்கையாளர்கள் தாய்மொழி நலன் நாட்டம் குறைந்தவர்கள் என்று கூறியதைக் கடந்த நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி வரை மறுக்கப் படாத நிலைமை நீடித்திருந்தது. ஆனால், அந்தக் கறையைக் கழுவ ஒருவர் தோன்றினார். அவர் மகான் அல்ல. மாந்தன்! மாசு மறுவற்ற மாமனிதன்!

யார் அந்த மாமனிதர்? ஜீவா! இவருடைய குரல் மட்டில் ஒலிக்காமல் போயிருந்தால், எழுத்து ஏடேறாமல் போயிருந்தால், மாற்றாரின் குற்றச் சாட்டுகள் குன்றெல்லாம் எதிரொலித்திருக்கும். அதைத் தடுத்தவர், பொதுவுடைமைக் கட்சிக்கு இலக்கியத் தகுதியைப் பெற்றுக் கொடுத்தவர், தமிழ்ப் பெருமையை நிலைநாட்டும் சொல்லெடுத்தவர் தோழர் ஜீவா!

சென்னைச் சட்டப் பேரவையில் 27.12.1956 அன்று தமிழ் ஆட்சி மொழிச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்ட செய்தியை ஜீவா 'ஜனசக்தி' ஏட்டில் எவ்வளவு மகிழ்ச்சி பொங்க 'அன்னை அரியணை ஏறினாள்' என்று தலையங்கம் தீட்டிப் பூரித்துப் போனார்! தலையங்கத்தில் இடம் பெற்ற ஒவ்வொரு எழுத்திலும்

தோழர் ஜீவாவின் தமிழுணர்வு குதித்துக் கூத்தாடியதே! அவரளவு தமிழ் ஆட்சி மொழியான மகிழ்ச்சியை எத்தனை அரசியல் வாணர்கள் கொண்டாடியிருப்பர்?

தோழர் ஜீவாவின் அடியொற்றி நடப்பவராகத் தோழர் நல்லகண்ணு விளங்குகிறார். இவருடைய தமிழுணர்வும், இலக்கிய நாட்டமும் வெளிப்பட முடியாமல், கட்சிக் கடமைகள், இடைச் சுவர்களாக எழுந்து நின்று விட்டன. கட்சிப் பொறுப்பும், உழவர்களுக்கான உழைப்பையும் குறைத்திருந்தால், இவர் தோழர் ஜீவாவின் எதிரொலியாகி இருப்பார்! எரிமலை நெருப்புக் குழம்பை வெளியே கொட்டாவிட்டாலும், நெருப்பு உள்ளே குமுறிக் கொண்டு தானிருக்கும். வேளை வந்தால் வெடித்து நெருப்புக் குழம்பை வெளியேற்றும். தோழர் நல்லகண்ணு, தமிழுணர்வு எரிமலை! தணியாத தமிழ் ஆர்வலர்; ஆற்றலர்! அவருடைய தமிழ் மொழிப் பற்றுக்கோர் சான்று!

1974 ஆம் ஆண்டு, இந்திரா காந்தி நாட்டின் தலைமை அமைச்சர். பேராயக் கட்சியில் சிண்டிகேட், இண்டிகேட் என்று இரு பிரிவுகள் உயிர்ப்போடு உலவிக் கொண்டிருந்த காலம். காங்கிரசுக் கட்சியில் ஜவகர்லால் நேருவுக்குப் பின்னர் முற்போக்குச் சிந்தனையும், செயலும் உள்ளவராகக் கருதப்பட்டவர் தலைமை அமைச்சர் இந்திரா காந்தி. அதனால் முன், பின் இல்லாத அளவுக்குப் பொதுவுடைமைக் கட்சியினர் அவருக்கு ஆதரவாக முனைப்பாக உழைத்தனர். சிலர் காங்கிரசுக் கட்சியோடேயே கலந்தும் விட்டனர். அப்போது நடந்த நாடாளுமன்றத் தேர்தலில் தோழர் மோகன் குமாரமங்கலம் புதுவை நாடாளுமன்றத் தொகுதியில் போட்டியிட்டார். புதுவைச் சட்டப் பேரவைக்கும் இணைந்தே தேர்தல் நடந்தது.

புதுவை மாநிலப் பொதுவுடைமைக் கட்சியின் தலைவர் தோழர் வ. சுப்பையா. ஏராளமான எதிர்ப்புக்களைச் சந்தித்தவர், ஈகம் பல புரிந்தவர். பிரெஞ்சிந்தியாவின் விடுதலைக்கும் பாடுபட்டவர். அவர் ரெட்டியார்பாளையம் தொகுதியில் போட்டியிட முடிவு செய்திருந்தார். வேட்பு மனு தாக்கல் செய்ய வேண்டிய நேரத்தில், உடல் நலம் பாதிக்கப்பட்டு

மருத்துவமனையில் சேர்கப்பட்டிருந்தார். வேட்பு மனு தாக்கல் செய்ய நேரில் செல்ல முடியாத நிலை. அத்தேர்தலுக்குக் களப் பொறுப்பாளர்களாகத் தோழர்கள் நல்லகண்ணுவும், வழக்கறிஞர் கணேசனும் அனுப்பப்பட்டிருந்தனர். வேட்பாளர் வ. சுப்பையா அவர்களின் விண்ணப்பத்தில் ஒப்புதல் பெற, தோழர் ஆர். விசுவநாதன் அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு மருத்துமனைக்குச் சென்றார். அப்போது சுப்பையாவின் தேர்தல் விண்ணப்பத்தில் முன்மொழிபவராக விசுவநாதன் (பின்னாளில் புதுவை அரசு வேளாண் அமைச்சராக இருந்தவர்) ஆங்கிலத்தில் கையொப்பம் இட்டதைக் கவனித்தார் நல்லகண்ணு. அப்போது தமிழில் தான் கையொப்பமிட வேண்டும் என்ற அரசு ஆணை புதுவையில் இல்லை. அதனால் வழக்கப்படி ஆங்கிலத்தில் ஒப்பமிட்டு விட்டார்.

தாய் மொழிப் பற்றை நூல் எழுதியோ, மேடையில் பேசியோதான் வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்பதில்லையே! அவரவர் நிலைமைக்கேற்பத் தாய் மொழியைத் தங்கள் அன்றாட வாழ்வில் பயன்படுத்தி ஆக்கம் சேர்க்கலாம். தமிழ்ப் பற்றை வெளிப்படுத்த ஒவ்வொருவருக்கும் கிடைத்துள்ள எளிய வாய்ப்புத் தமிழில் கையொப்பமிடுதல். இதைக் கூடச் செய்வதற்கு ஆர்வமில்லை, அக்கறையில்லை, உணர்வில்லை என்றால் என்ன கூறுவது? தோழர் விசுவநாதன் ஆங்கிலத்தில் கையொப்பமிட்டது, நல்லகண்ணுவின் உள்ளத்தை உறுத்தியது.

தாய் மொழிப் பற்றாளரான நல்லகண்ணு, தோழர் விசுவநாதனைக் கடிந்து கொள்ளவில்லை. கனிவோடு வேண்டுகோள் விடுத்தார். “இனி தமிழில் கையொப்ப மிடுவதைக் கடைப் பிடியுங்கள்” என்று. தவறு செய்வதில் உரிமை பாராட்டுபவர் பலர் உண்டு. ஆனால், தோழர் விசுவநாதன், அன்று முதல் தன் பழக்கத்தை மாற்றிக் கொண்டு தமிழிலேயே ஒப்பமிட்டு வருகிறார்.

புதுவை அரசும், தமிழில் தான் ஒப்பமிட வேண்டுமென்று அரசாணை பிறப்பித்திருந்தாலும், அலுவலர்களில் சிலர் இன்றும் ஆங்கிலத்தில் கையொப்பமிடுவதை மாற்றிக் கொள்ளவில்லை!

இவர்கள் அரத்தத்தில் ஆங்கில அடிமை அணுக்கள்தாம் இடம் பெற்றிருக்கின்றன போலும்! நல்லகண்ணு போன்ற தமிழ் மொழிப் பற்றாளர்கள் வாழும் காலத்தில், ஆங்கில அடிமைகளும் வாழ்வது நெஞ்சை நெருடத்தான் செய்கிறது!

வெள்ளுவா (பெளர்ணமி) காருவா (அமாவாசை) இரண்டுமே ஒரே நிலவில் தானே ஏற்படுகின்றன? தமிழ் மண்ணிலேயே இப்படி இரு தரத்தார் இருக்கத்தான் செய்கின்றனர். எல்லாரும் நல்லகண்ணுவாக மாறும் நாள் எந்நாளோ?

புத்தகம் போற்றி

நடிப்பதில் நம்பிக்கை கொண்டவர்களும், குடிப்பதில் ஆர்வம் கொண்டவர்களும் நம் நாட்டில் அதிகம். நடித்தால் தான் மக்களின் நம்பிக்கையைப் பெற முடியும் என்பதைத் தமிழர்கள் மெய்ப்பித்துக் காட்டி விட்டார்கள். நடிப்பே, அரசியலுக்கு அடிப்படைத் தகுதி என்பதை நிலை நாட்டுவதில் திரைத் துறையினர் வெற்றி பெற்றுள்ளதை ஒப்புக் கொண்டுதான் ஆக வேண்டும். நடிப்பு வேறு, நடப்பது வேறு என்று பிரித்துப் பார்க்க இயலாத பாமரத்தனம் அவர்களுக்கு அரசியல் வெற்றியைத் தேடிக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

துணைக் கண்டத்தில் உள்ள இருபத்தெட்டு மாநிலங்கள், ஏழு யூனியன் பிரதேசங்களில், 1967 ஆம் ஆண்டில் காங்கிரசு கட்சி ஆட்சியை இழந்த நாள் தொட்டு, தமிழ் நாட்டில் தொடர்ந்து நடிகர்களும், திரைத் தொடர்புடையவர்களும் மட்டுமே முதலமைச்சராக இருந்து வருகின்றனர். கேரளத்தில் நடிகர்கள் இல்லாமலில்லை. அங்கு அவர்களை அரசியல் களத்தில் அடிவைக்க மக்கள் அனுமதிக்கவில்லை. ஆந்திரத்தில் நடிகர் முதல்வரானதுண்டு, ஆனால் அரசியலில் நீண்ட காலம் அவரால் நிலைத்திருக்க இயலவில்லை. தமிழ்நாட்டு மக்கள் தாம் தொடர்ந்து திரைத்துறையினரிடம் ஆட்சியைக் கொடுத்து விட்டு அலமந்து நிற்கின்றனர்.

தமிழ்நாட்டின் தலையெழுத்து இதுதான் என்றாகி விட்டதால் ஆட்சிக்கு வர ஆசைப்படுபவர்கள் திரைப்படத்தில் நடிக்கச் செல்வதும், படத்தில் நடித்தவர்கள் அரசியலுக்கு வருவதுமான போக்குவரத்து நெரிசல் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த அவலத்தை மாற்றும் நாள் எந்த நாளோ? ஊடகங்கள் பெருகி, மக்கள் மூளையைச் சலவை செய்து கொண்டிருக்கும் நிலையில் அந்த நாளை எதிர்பார்த்துப் பயனில்லை. ஊடகங்களை ஒழுங்குபடுத்தினால் மாற்றம் ஏற்படலாம்!

அரசியல் வாணர்களில் படிப்பார்வம் மிக்கவர்கள் குறைவு. நேரமில்லாதது இரண்டாவது காரணம்! அரசியல் பயிற்சி

பெறுவதற்காகவே கல்லூரிக்குச் சென்றவர்களின் பெயருக்கு முன்பின் ஒட்டாகப் பட்டங்கள் இருக்கலாம். அவை, ஆழமான கல்வியின் அடையாளங்களன்று. கல்லூரிக்குச் சென்று வந்ததன் அடையாளச் சீட்டுகள். தோழர் நல்லகண்ணு சராசரி அரசியல் வாணரன்று! இளமைக் காலம் முதலே படிப்புப் பசியும், படித்த நூல் ருசியும் அறிந்தவர். புத்தக உணர்வைப் போற்றுபவர். நூலறிவாளர். சான்று வேண்டுமா?

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நடந்ததிது. தோழர் எஸ்.எஸ். தியாகராசன் நெல்லைத் தொடர் வண்டி நிலைய சந்திப்புக்கு அருகில் நடைபாதை மேடையில் இருந்த பழைய புத்தகக் கடையைக் கண்டு, நின்று நோட்டம் விட்டார். பொதுவாக நல்ல புத்தகங்களைப் பழைய புத்தகக் கடைகளில் தான் காண முடிகிறது! அவருக்குத் தேவையான பொதுவுடைமைக் கருத்து நூலொன்று இருக்கக் கண்டு, அதை வாங்க விரும்பி விலையைக் கேட்டார் அச்சிட்ட விலையை விடக் கூடுதலாகக் கூறினார் கடைக்காரர்!

கோடியில் புரள்பவர்களும், மாடியில் உலவுபவர்களும் பலநூறாயிரம் விலையுள்ள மகிழுந்தை, மறு பேச்சின்றி குறித்த விலை கொடுத்து வாங்கலாம். எல்லாராலும் அப்படிச் செய்ய இயலுமா? கடைக்காரர் கூறிய விலையின் கூடுதலை மட்டும் தான் குறைத்துக் கேட்டார். வாங்குபவரின் ஆர்வம், அவசியத்தைப் புரிந்து கொண்டால் விற்பவர் கூறும் விலை ஏறுமுகமாகத்தான் இருக்கும்.

பொழுது போக்குக்காகப் படிப்பவர்கள் சிவப்பு இலக்கியங்களை (Communist Literature) வாங்குவதில்லை. அதன் கருத்துக் கனமும், எழுத்து நடையும் அப்படி! நாம் தேர்ந்தெடுத்த இந்தப் புத்தகத்தை யார் வாங்கிவிடப் போகிறார்கள்? அதிலும் கடைக்காரர் கூறும் அடாவடி விலைக்கு? சற்று விட்டுத் தான் பார்ப்போமே என்று எண்ணி தன் நிலைமாறாதவராக மெல்ல நகரத் தொடங்கினார் தியாகராசன். கடைக்காரரும், இப்படி விட்டுப் பிடிக்கும் விற்பன்னர்கள் எத்தனை பேரைப் பார்த்திருப்பார்? விட்டுப் பிடிக்கும் கலை அவருக்கும் தெரிந்தது தானே!

நண்பர்களுக்கிடையிலும், கணவன் மனைவிக் கிடையிலும் கூட விட்டுக் கொடுத்து ஒத்துப் போகாததால் வேண்டாத விளைவுகள் ஏற்படுவதுண்டு. தோழர் தியாகராசனும் புத்தகக் கடைக்காரரும் அவரவர் நிலையினின்றும் விட்டுக் கொடுக்காததால் அந்தப் புத்தகம் விரும்பியவருக்குக் கிடைக்கவில்லை. இந்தப் புத்தகம் விற்பனையாகாது, இன்னொரு நாள் வந்து வாங்கிக் கொள்ளலாம் என்று முடிவெடுத்து நடக்கத் தொடங்கியவர், கடைசி முயற்சியாக மீண்டுமொரு முறை முயன்றுதான் பார்ப்போமே என்று திரும்ப வந்து சிறு தொகையைக் கூடுதலாக்கிக் கேட்டுப் பார்த்தார். கடைக்காரர் கறாராக இருந்தார்.

தியாகராசுக்கு எரிச்சல்! கடைக்காரனை எச்சரிக்கும் குரலில் “இதோ பாருங்க தோழரே! இந்தப் புத்தகத்தை எவ்வளவு காலமாக வைத்திருக்கின்றீர்களோ எனக்குத் தெரியாது; ஒன்றைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள்; இதை என்னை விட்டால் வாங்க இன்னும் ஒருவர் தான் இருக்கின்றார். அவர் ஊரில் இல்லை. நீ நான் கேட்ட விலைக்குக் கொடுக்காவிட்டால், புத்தகம் தூசு படிந்து மக்கித்தான் போகும்” என்று கூறி விட்டு நடையைக் கட்டினார்.

சில நாட்கள் நகர்ந்தன. ஒரு நாள் தோழர் தியாகராசன் கட்சி அலுவலகத்தில் அமர்ந்திருந்தார். அப்போது, சிறிது இடைவெளிக்குப் பின்னர் தோழர் நல்லகண்ணு கட்சி அலுவலகத்துக்கு வந்தார். அவர் கையில் ஒரு புத்தகமிருந்தது என்ன புத்தகம்? என்று கேட்டு வாங்கிப் பார்த்தார். ஏமாற்ற நிழல் முகத்தில் படிந்தது. விலை கேட்டு விட்டு, வாங்க முடியாமல் வந்தாரே அதே புத்தகம் தான். புத்தகத்தை வாங்கக் கூடிய இன்னொருவர் ஊரில் இல்லை என்றாரே அந்த ஒருவர் வேறு யாருமல்ல- தோழர் நல்லகண்ணு அவர்கள்தான். ஊருக்குத் திரும்பி வந்ததும், பார்த்தவுடன் அந்தப் புத்தகத்தை வாங்கிவிட்டார். தான் வாங்க முடியாமற் போனாலும், அன்று கடைக்காரரிடம் கூறியபடியே, அந்த ஒருவரே நூலை வாங்கியதில் தோழர் தியாகராசனுக்கு ஆறுதல்! தோழர் நல்லகண்ணு தேர்ந்தெடுத்து நூல் வாங்குவதிலும், வாங்கும் நூலை ஆழ்ந்து

படிப்பதிலும் ஆர்வமுடையவர் என்பது, அவரை அறிந்தவர்களுக்குத் தெரிந்த உண்மை!

நல்ல படிப்பாளி என்று அறிந்திருப்பதால் தானே தோழரை ஆராய்ச்சி நிறுவனங்களும், பல்கலைக் கழகங்களும் கருத்தரங்கங்களில் பேச அழைத்தன. கற்றார் குழுமியிருந்த அவைகளில் புகழ் பெற்ற அறிஞர்களின் கருத்துக்களை மேற்கோள் காட்டிப் பேசி அவையை அவரால் வியப்பிலாழ்த்த முடிந்தது!

1. கங்கை காவிரி இணைப்பு.
2. உலக வங்கிச் செயல்பாட்டில் அமெரிக்கப் பேரரசின் தலையீடு.
3. இரு உலகங்கள்.
4. பாட்டாளிகளைப் பாடிய பாவலர்கள்.
5. விடுதலைப் போரில் விடி வெள்ளிகள்.
6. கிழக்கு செருமனியில் கண்டதும் கேட்டதும்.

என்னும் தலைப்புகளில் பேசவும், மொழியாக்க நூல், சீனிவாசராவ் வாழ்க்கை வரலாறு, வீணாதி வீணன் கதை போன்ற நூல்களைப் படைத்துக் கொடுக்கவும் அவரால் முடிந்தது.

படிப்பதில் இவருக்குள்ள ஆர்வத்திற்கும், அக்கறைக்கும் தோழர் பொன்னீலன் கூறிய செய்தியும் நல்ல சான்றாகும். தோழர் பொன்னீலன் அவர்களின் படைப்புகளில் குறிப்பிடத் தக்க நூல் 'புதிய தரிசனங்கள்.' அந்நூல் மூன்று தொகுதிகளைக் கொண்டது. அந்த நூலை வெளியிட தோழர் நல்லகண்ணு ஒப்புக் கொண்டிருந்தார். விழா நாள் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. பெரிய நூலாகையால் நூல் உருவாக்க வேலை; குறித்த காலத்தில் முடியவில்லை. அதனால் நூலை வெளியிட வேண்டியவருக்கு நூல் கிடைப்பதில் சற்று கால தாமதமாயிற்று. பொது வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களுக்கு நேரம், பணத்தை விட முக்கியமானது; நெருக்கடியானது. அவர்கள் பயண காலங்களிலும், இரவில் கண் விழித்தும் தான் நூல்களைப் படிக்க வேண்டும். 'புதிய தரிசனங்கள்.' வெளியீட்டு விழாவுக்கு சில நாட்களே இருந்த போது நூல் கிடைத்தது. மூன்று தொகுதிகளையும் இரவு பகலாகப் படித்து முடித்து விட்டுத் தான் நல்லகண்ணு நூல் வெளியீட்டு விழாவுக்கு வந்தார்.

நூலைப் படிக்காமலேயே நூல் வெளியீடு செய்து பேசுவோர் உண்டு. ஆனால், தோழர் நல்லகண்ணு அந்த வகையைச் சார்ந்தவரல்லர். பொறுப்பான அவர் இயல்பு எதையும் மேம்போக்காகச் செய்யாமை. இலக்கியத் துறையில் அவருக்குள்ள ஆர்வம் ஆழமானது- ஆரவாரமில்லாதது. இவருடைய நூலறிவை அவர் எடுத்தாளும் மேற்கோள்கள் புலப்படுத்தும். தேவைக் கேற்ப அவர் தன் இலக்கியத் துறையின் பன்முக ஆற்றலை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

தோழர் நல்லகண்ணு தொழில் முறை பேச்சாளரல்லர். அதனால் ஆழ்ந்த கருத்தில்லாவிட்டாலும் சொற்களை ஏற்ற இறக்கத்தோடு அங்க அசைவுகளைக் காட்டி அவையை ஈர்ப்போரைப் போன்ற பேச்சை அவரிடம் எதிர்பார்க்கக் கூடாது. மரங்கள் தாம் அசையும், மலை....? தோழர் நல்லகண்ணு மலை! கருத்து மலை! கண்ணிய மலை! கடமையுணர்வு மலை! மாங்காய்ப் பாலுண்டு மலை மேலிருப்போர்க்கு தேங்காய்ப் பால் ஏதுக்கு? ஆரவாரத்தால் அவையைக் கவர முயலாதவர் அவர். ததும்பாத நிறைகுடம், நூற்குடம் தோழர் நல்லகண்ணு!

சிந்திப்பு செயல்களாலும், ஊக்கம் உழைப்பாலும் விவசாயத் தொழிலாளர்களின் உள்ளத்தில் குடியிருப்பவர் இவர். கோடை மழை போன்று சொற்களை மேடைகளில் கொட்டுபவரன்று, கார்த்திகைத் தூறலைப் போன்று கருத்துக்களைத் தூவி விதைப்பவர். புரண்டோடி கடலில் கலக்கும் நீரன்று, நிலத்தில் ஊறி வேரை நனைக்கும் ஈரம் இவர்.

ஜனநாயகக் கடமை

தேர்தல் களத்தில் தம் கட்சி வேட்பாளரின் வெற்றிக்காகத் திறம்படப் பணியாற்றிய பட்டறிவாளர் தோழர் நல்லகண்ணு. கட்சி மேற்கொள்ளும் களப்பணிகள், போராட்டங்கள், பரப்புரைகள் மட்டுமன்றி ஈகங்கள் பல புரிந்தவர். பணிமூப்பு போன்ற முதன்மைச் சிறப்புகளையெல்லாம் அறிந்திருக்கும் கட்சி, அவருக்குக் கூடுதலாகப் பொறுப்பொன்றையும் வழங்க முடிவெடுத்தது.

1977 ஆம் ஆண்டு பொதுத்தேர்தல் அறிவிப்பு வெளியிடப் பட்டது. வங்கிகள் நாட்டுடைமை, மன்னர் மானிய ஒழிப்பு போன்ற முற்போக்கான நடவடிக்கைகளை எடுத்த இந்திரா காந்தி அம்மையார் உச்ச கட்டமாக கிழக்கு வங்கத்திற்கு 1971 ஆம் ஆண்டு போரில் பாக்கிஸ்தானிடமிருந்து விடுதலையும் பெற்றுத் தந்தவர் என்னும் புகழையும் பெற்றிருந்தார். இவர் ஈட்டிய நற்பெயர் விளக்கமுற விடாமல், அவப் பெயரை அடைய ஆசைப் பட்டவராக நாட்டில் நெருக்கடி நிலையை அறிவித்தார். இதைச் சில அதிகாரிகளும், அரசியல்வாதிகளும் தங்கள் கொடூர ஆசைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ளப் பயன்படுத்தி பொதுமக்களின் வெறுப்பை ஆட்சிக்குத் தேடித் தந்து விட்டனர். தலைமை அமைச்சர் இந்திரா காந்தியைச் 'சர்வாதிகாரியாக' அடையாளப் படுத்திய காலகட்டம். இந்தச் சூழலில் தான் நெருக்கடிநிலை பனி மூட்டம் விலகத் தேர்தல் அறிவிக்கப் பட்டிருந்தது.

அந்தத் தேர்தலில், அம்பாசமுத்திரம் சட்டமன்றத் தொகுதி வேட்பாளராகத் தோழர் நல்லகண்ணு அறிவிக்கப்பட்டார். அப்போது இந்திரா காந்தியின் 'நெருக்கடி நிலை' கால அத்து மீறல் ஆட்சிக்கு ஆதரவளித்ததாகக் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சிக்கும் அவர் பெற்ற அவப்பெயரில் பங்கு கிடைத்திருந்தது. அதனால், அப்பகுதி மக்களுக்குக் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியினர் பட்டபாடு மறக்கடிக்கப் பட்டுவிட்டது. பழங்கள் கொடுத்த மரத்தை பருவமாற்ற காலத்தில் பயனற்றதாகக் கருதி விட்டனர் மக்கள்.

முப்பதாண்டுக் காலத்திற்கும் மேலாக, நிலத்தில் பாடுபடும் மக்களுக்காக உழைத்த தோழர் நல்லகண்ணு, தான் போட்டியிட்ட முதல் தேர்தலிலேயே வெற்றி வாய்ப்பை இழந்தார். 'நெருக்கடி நிலை'யின் நினைவை மறக்காத மக்கள், வாக்குச் சாவடியில் ஆறுதல் தேடிக் கொண்டனர்.

கடமை உணர்வாளர்களின் உள்ள உறுதியையும், செயல்பாட்டையும் தோல்விகளால் முடக்கிவிட முடியாது. ஐனநாயகக் கடமையை ஆற்ற தோழர் நல்லகண்ணுக்குக் கட்சி மீண்டும் களம் அமைத்துக் கொடுக்க முடிவெடுத்தது. 1995 ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற நாடாளுமன்றத் தேர்தலில், கோவை தொகுதி கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியின் வேட்பாளராக இவரை நிறுத்த கட்சி முடிவெடுத்தது. அச்சத்தினாலோ அன்றி அவநம்பிக்கையாலோ அல்லாமல், இளைஞர் ஒருவருக்கு அந்த வாய்ப்புப் போகட்டுமே என்னும் நல்லெண்ணத்தால், தனக்குத் தேர்தல் போட்டி வாய்ப்பு வேண்டாமென்று எவ்வளவோ மறுத்தும் கட்சி தன் முடிவில் உறுதியாக இருந்ததால், தோழர் தேர்தல் களத்தில் நிற்க நேர்ந்தது.

தேர்தலில் வாக்களிக்கும் மக்களின் பார்வையில் படும் முதல் வேட்பாளர் சாதிக்காரர், அடுத்தவர் உள்ளூர்க்காரர், மூன்றாமவர் கட்சிக்காரர், நான்காமவர் தான் நல்லவரா? அல்லவரா? என்னும் ஆய்வுக்குரியவர். கட்சிக்காரர்கள் கடுமையாக உழைத்தும், வேட்பாளர் நல்லவராக இருந்தும் வெற்றிக்கான எண்ணிக்கையில் வாக்குக் கிடைக்கவில்லை. மீண்டும் தோழர் வெற்றி வாய்ப்பை இழந்தார்.

மக்களுக்குத் தொண்டாற்ற அரசியல் பொறுப்புகள் கூடுதல் வாய்ப்பேயன்றி, இன்றியமையாத ஒன்றல்ல. இப்படிப்பட்ட பதவிகள் இல்லாமல் மக்களைச் சந்திக்க முடியாதவர் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியில் இல்லை என்பதை நாடறியும். அவர்கள் மேட்டுக்குடியினர் அல்லர். மக்களோடு மக்களாக ஒன்றி உற்றார் உறவினரைப் போன்று நடப்பவர்கள். அவர்களுடைய பொதுத் தொண்டில் தேர்தல் தோல்விகள் தொய்வை ஏற்படுத்த இயல்வதில்லை. தோழர் நல்லகண்ணு, தேர்தலில் வெற்றி வாய்ப்பை இழந்தாலும், மக்கள் தொண்டைத் தொடர்ந்து செய்தார், செய்கிறார், செய்வார்!

பொறுப்பும் சிறப்பும்

மன்னராட்சி முறை நாட்டில் நிலவிய போது, பிறப்பால் பெரிய பதவிகளை மரபுத் தொடர் உரிமையாகக் குடும்பத்தினரே பெற்று வந்தனர். மக்களை ஆளும் மரபுரிமை மாற்றப்பட்டு, மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுபவர் ஆளும் மக்களாட்சி முறை மலர்ந்த பின்னரும் மாறு வேடத்தில் அதே மரபு முறை அரங்கேறிக் கொண்டிருக்கிறது. இது வளர்ச்சியா? தளர்ச்சியா?

கோடையிலும் மழை பொழிவதுண்டு. ஐப்பசியிலும் வெய்யில் கொளுத்துவதுண்டு. இப்படி, நாட்டின் நடைமுறையில் மாற்றங் காட்டக் கூடிய சிந்தனையும், செயலும் நிலவும் இயக்கம் பொதுவுடைமைக் கட்சி! தனி மனிதப் போற்றிகள், ஆயுட்காலப் பதவிகள், அரத்தத் தொடர்புடைய உறவுகளுக்கே உயர் பதவிகள், குடும்ப ஆட்சி முறை நுழையாத இயக்கம் ஒன்று இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் உண்டென்றால் அது பொதுவுடைமைக் கட்சிதான்.

“எல்லாரும் ஓர்குலம் எல்லாரும் ஓரினம்” என்று பாரத சமுதாயம் காண பாடினானே பாரதி, அந்த எல்லாரையும் ஒரே நிலையில் வைத்துப் பார்க்கும் பண்பட்ட இயக்கம் இந்தியப் பொதுவுடைமைக் கட்சி. இங்கே மகாகனம் பொருந்தியவருமில்லை. மாண்புமிகுகளும் இல்லை. உடலுக்கு உடையைப் போன்று, பெயருக்கு அடைமொழி தேடி அலைவோரும், இச்சகம் பேசுவதைப் போன்று மெச்சுவதாகப் பாவனை செய்து பட்டங்கள் தரவும், பதிலுக்குப் பெறவும் ஏற்பாடுகள் செய்து கொள்வோர் இல்லாத கட்சி இது.

இங்கே உழைப்பு மதிக்கப்படும். அறிவு அங்கீகரிக்கப்படும். ஆற்றல் அளவறிந்து போற்றப்படும். செயல் திறத்திற்கும், செம்மை அறத்திற்கும், வழிகாட்டும் வல்லமைக்கும் ஏற்ப, பொறுப்புகள் பகிர்ந்து கொடுக்கப்படும். இங்கே எந்தப் பொறுப்பும் இவருக்கே நிலை என்னும் முறை இல்லை. எல்லாரும் வாய்ப்பைப் பெறவும், பயிற்சி தரவும் கட்சி விதியின் கதவுகள் திறந்தே இருக்கும். உள்ளே வந்தால்

உறங்கலாமென்றோ, உல்லாசம் தேடிக் கொள்ளலாமென்றோ எண்ண இடந்தராத கட்சி இது.

தலைவரே! என்று சுற்றி வருவதோ, தளபதி என்று புகழ்வதோ இந்த இயக்கத்திற்கு அயன்மைச் சொற்கள்! தோழரே! என்பதுதான் கம்யூனிஸ்டுகளின் ஒரே உறவுச் சொல். இந்தச் சொல்லுக்குத் தான் எத்தனை சிறப்பு! இராம காவியம் படைத்த கம்பரே வியந்த சொல்லல்லவா 'தோழமை' என்பது.

“ஆழ நெடுந்திரை யாறு கடந்திவர் போவாரோ
வேழ நெடும்படை கண்டு விலங்கிடும் வல்லாளோ
தோழமை என்றவர் சொல்லிய சொல்லொரு சொல்லன்றோ
ஏழமை வேடன் இறந்திலன் என்றெனை ஏசாரோ” என்று பாடி அச்சொல்லின் அருமையை விளக்கியுள்ளாரே!

வேடன் குகன், இராமன் தன்னைத் தோழனெனக் கூறியதை மிகப் பெருமையாக ஏற்றுக் களித்தான் என்கிறார் கம்பர். அவர் கூறிய தோழமை என்னும் சொல்லடியாகப் பிறந்ததே தோழர் என்னும் சொல். இச்சொல்லே கம்யூனிஸ்டுகளின் கட்டுக் கோப்பான நட்புறவைக் குறிக்கும் விளிச்சொல்! இல்லையென்றால், பெரியார் இச்சொல்லில் உள்ளம் பறிகொடுத்திருப்பாரா? செய்தி புதியதாகத் தெரிகிறதா? புதியதன்று; பழமையான வரலாறு இதோ!

தந்தை பெரியாரவர்கள் 1931 ஆம் ஆண்டு, ஓராண்டுக் காலம் வெளிநாட்டில் பயணம் செய்தார். எகிப்து, கிரீஸ், துருக்கி, செருமனி, இங்கிலாந்து, இசுப்பெயின், பிரெஞ்சு, போர்ச்சுகல் முதலான நாடுகளோடு, உருசிய நாட்டிற்கும் சென்று வந்தார். இவ்வளவு நாடுகளில் பயணித்தவர், உருசிய நாட்டில் தான் அதிக காலம் தங்கினார். அந்நாட்டில் (சோலிச) சமத்துவ ஆட்சி எவ்வாறு நடைபெறுகிறது? அந்நாடு அடைந்துள்ள முன்னேற்றம் என்ன? அரசைப் பற்றி மக்கள் என்ன நினைக்கின்றனர்? இவற்றையெல்லாம் அறிந்து கொள்வதில் ஆர்வம் காட்டினார். இதற்காக, அலுவலகங்கள், தொழிற்சாலைகள், அரங்குகள், கல்விக் கூடங்கள் என்று அனைத்தையும் கண்டு, கேட்டுக் கருத்தை உருவாக்கிக் கொண்டார். அந்நாட்டு அரசு அலுவலர்களைச் சந்தித்துக் கலந்துரையாடியதுடன் கூட்டங்களிலும் பேசினார்.

“பெரியார் சோவியத் ரஷ்யாவுக்குச் சென்று வந்த பின் சுயமரியாதை இயக்கம் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியாகி விட்டது” என்று பேராயக் கட்சியினர் அங்கலாய்த்தன ரென்றால் அந்நாட்டின் பெருமையைப் புரிந்து கொள்ளலாம். பெரியாரும் உருசிய நாட்டிற்குச் சென்று வந்த பின், தம் கட்சிக்காரர்களை இனி “தோழரே” என்று அழையுங்கள் என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

தோழர் என்னும் சொல்லில் பொதிந்துள்ள பொதுமை, புதுமையை முற்போக்குச் சிந்தனையாளர்கள் வரவேற்றுப் பின்பற்றத் தொடங்கினர். ஆனால், தன்னலத்தையும், தலைமைப் பற்றையும் விட முடியாதவர்கள், அச்சொல்லை ஆளுவதை விட்டு விலகிக் கொண்டனர். காலப்போக்கில் அவர்களுக்குத் தந்தை பெரியார் விடுத்த வேண்டுகோள் மறந்து போயிற்று! இன்றும் பொதுவுடைமைக் கட்சி ஒன்றில்தான், தோழர்கள் மறக்காமலும் மாற்றாமலும் நெஞ்சில் நிறுத்தி விளித்து வருகின்றனர்.

கட்சிப் பொறுப்பில் நீடிப்பதற்கும் கால எல்லை வைத்துக் கண்டிப்பாகக் கடைப்பிடிக்கும் விதிமுறை ஒழுக்கமும், கட்டுப்பாடும் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியில் மட்டுமே உயிர்ப்போடு இருக்கிறது. தோழர் நல்லகண்ணு, உழைப்பால், ஊக்கத்தால், சிறப்பான செயல் திறத்தால், ஈகத்தால் மக்கள் நலனுக்கு உழைக்கும் பொறுப்புகளுக்கு உயர்த்தப்பட்டார். கிளைச் சங்கச் செலாளர், மாவட்டச் செயலாளர், மாநிலச் செயலாளர் என்று உயர்ந்து இன்று, தேசியக் குழு உறுப்பினர் என்னும் அளவுக்குத் தன்னைத் தகுதிப் படுத்திக்கொண்டார்.

தகுதி அடிப்படையில் தோழர் நல்லகண்ணுவிடம் பொறுப்புகள் ஒப்படைக்கப்பட்டன.

தமிழ்நாடு விவசாயச் சங்கச் செயலராக ஐந்தாண்டுக் காலம் பொறுப்பு வகித்த பின்னர், தமிழ் நாடு விவசாயத் தொழிலாளர் சங்கச் செயலராக 1968 முதல் 1991 வரை பொறுப்பேற்றுச் செயல்பட்டார். பின்னர் அனைத்திந்திய விவசாயச் சங்கச் செயலாளர்களில் ஒருவராகப் பணியாற்றினார்.

இவருடைய செயலாற்றலைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள விழைந்த கட்சியினர் 1992 ஆம் ஆண்டு, ஏப்ரல் மாதம் மதுரையில் நடைபெற்ற மாநாட்டில் தமிழ்நாடு கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியின் மாநிலச் செயலாளராகத் தேர்வு செய்தனர். இந்தப் பொறுப்பில் அவர் ஆற்றிய கட்சிப் பணி கட்சியினரின் கவனத்தை ஈர்த்தது.

பொதுவுடைமைக் கட்சியில் ஒருவர் மாநிலச் செயலாளராக இரண்டு முறை மட்டுமே பொறுப்பு வகிக்கலாம் என்பது விதி. நல்லவராகவும், வல்லவராகவும், பட்டறிவு முத்திரை பெற்ற மூத்தவராகவும் விளங்கும் தோழர் நல்லகண்ணு அவர்களின் பணியை இழக்க விரும்பாததால், இவருக்காக, இரண்டு முறையே செயலாளராக இருக்கலாம் என்ற விதிக்கு அனைத்திந்திய கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி மாநாடு திருத்தம் கொண்டு வந்தது. அதன்படி இவரே தமிழ்நாடு கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியின் மாநிலச் செயலாளராக மூன்றாவது முறையும் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டார். அந்த அளவில் அவருக்கு ஓய்வளிக்காமல் நான்காவது முறையாகவும் அவர் அப்பொறுப்புக்குத் தேர்வு செய்யப்பட்டுப், பணியாற்றிச் சிறப்பு சேர்த்தார்.

கொண்ட கொள்கைக்காக ஏழாண்டுக் காலம் சிறைப் பறவையாக வாழ்ந்தவர். எந்த நிலையிலும் கட்சி நலனை விட்டுக் கொடுக்காதவர். விவசாயிகளின் நலனொன்றையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு அரும்பணியாற்றியவர். அடி, உதை பட்டவர். பெருமை பாராட்டுவதற்காக அல்லாமல், மக்கள் நலனுக்காகப் பாடுபடுவதற்காகப் பதின்மூன்றாண்டுகள் கட்சியின் மாநிலச் செயலாளராகப் பணிபுரிய வாய்ப்பைப் பெற்றது வியப்புசூரியதன்றே!

அகவை முதிர்ந்தவர்கள் உட்கார்ந்தால் எழுந்திருப்பது எளிய செயலன்று. அது உடலின் தசை நார்கள் தளர்ந்து போவதன் விளைவு; விருப்பத்தால் நிகழ்வதன்று. ஆனால், சிலர் பதவி நாற்காலியில் உட்கார்ந்து விட்டால், எளிதில் எழுந்திருப்பதில்லை. எதைக் கொடுத்தாவது, என்ன செய்தாவது பதவியில் தொடரவே முயற்சி மேற்கொள்வர். தங்களுக்கென்று தனிச் சிறப்போ, தகுதிப்பெருக்கோ, பெற்றிராத போதும் பதவியில் நீடிக்க வேண்டுமென்ற ஆசையை மட்டில் அவர்கள் துறப்பதில்லை. இவ்வளவுக்கும் அவருக்கு மக்களிடமோ,

கொள்கைக் கூட்டாளிகளிடமோ கூட செல்வாக்கு இருக்காது. அவர்களுக்கு இருக்கும் பெருமையே, பதவி நாற்காலி கொடுப்பதுதான். இப்படிப்பட்டவர்களின் சிந்தனையும், செயலும் பதவி நாற்காலியைப் பற்றுவதாகவே இருப்பது இயல்புதான்.

பொதுவுடைமை இயக்கத் தோழர்கள் உழைப்பின் உருவங்கள். பாட்டாளி மக்களின் இதயத்தில் இடம் பிடித்தவர்கள். ஆற்றிய, ஆற்றும் தொண்டுக்காகவே மதிக்கப்படுபவர்கள். பதவியைத் தொண்டாற்றக் கொடுக்கப்படும் துணைக் கருவியாக நினைப்பவர்கள். அவர்களுக்கிருக்கும் பெருமையும், பேரும் பதவி நாற்காலி வழியாக வந்தவையன்று. உழைக்கும் மக்கள் உளமுவந்து தருவது. தொய்வில்லாத தொண்டு கொண்டு வந்தது. எனவே கம்யூனிஸ்டுகள் பதவிக்காக அலைவதில்லை. வகித்த பதவியை விடாமல் பற்றி நிற்பதில்லை. இவை அனைத்தும் தோழர் நல்லகண்ணுக்கும் பொருந்தும். தமிழ்நாடு மாநிலச் செயலாளர் பொறுப்பைச் சிறப்புற வகித்து முடித்து 2005 ஆம் ஆண்டு, தோழர் பாண்டியனிடம் ஒப்படைத்தார். என்றாலும் கட்சி இவருக்கு ஓய்வளித்து விடவில்லை. கட்சியின் தேசிய செயற்குழு (நிர்வாகக் குழு) உறுப்பினராகச் செயல்படும் கடமையைக் கொடுத்திருக்கிறது.

எண்பத்து ஐந்தாம் அகவையில் எடுத்தடி வைத்து நடை போடும் தோழர் நல்லகண்ணு அவர்களின் பொது வாழ்க்கை இளைஞர்களுக்கு வழிகாட்ட வல்லது. நல்லவராகவும், வல்லவராகவும், நேர்மை நெகிழாமல் பொதுத் தொண்டாற்ற விழைபவர்களுக்குத் தோழர் நல்லதோர் எடுத்துக்காட்டானவர்.

நம்முடன் வாழும் நல்லவரான தோழர் இன்னும் பல்லாண்டுகள் நிறைவாழ்வு வாழ்ந்து, தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்கும், தமிழ் மொழிக்கும் தொண்டைத் தொடர வேண்டும் என்பதே கோடானு கோடி மக்களின் வேண்டுகலும், விருப்பமும் ஆம்.

இளைப்பாறும் நேரம்

எண்பதாண்டுக் கால வாழ்க்கையில், அறுபத்தைந்து ஆண்டுகள் பொது வாழ்க்கையாகச் செலவானது. அடித்தட்டில் அமிழ்ந்து கிடந்து அடக்குமுறை, அரைப்பட்டினி, அடிமை நிலையில் வாழ்ந்து அல்லல் பட்ட மக்களுக்காகப் பாடுபட்ட தொண்டு வரலாறு தோழர் நல்லகண்ணு அவர்களுக்குரியது. உழைக்கும் மக்களின் கட்சியாக விளங்கும் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியில், பதவி என்று கருதாமல், பொறுப்பு என்று ஏற்று பல நிலைகளில் செயல்பட்டு வரலாறானார் தோழர்!

வாக்குப் பெறுவதற்கு மட்டில் வறுமையில் வாடுபவர்களுக்காகப் பரிந்து பேசி, வளம் நிறைந்தவர்களுக்கே உதவி நல்கும் கட்சிகளும், கட்சித் தலைவர்களும் ஏராளம்! சொல்லும் செயலும் பகுபதமாக இல்லாமல் பகாப்பதமாக விளங்கும் நேர்மைக்கு நெருக்கமானவர் தோழர் நல்லகண்ணு.

தோளில் படிந்து விட்ட தூசியைத் தட்டி விட்டவர்க்கே நன்றி கூறும் நடப்பியலில் வாழும் தமிழ் கூறும் நல்லுலகில், வாழ்நாள் முழுவதும் விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கே பாடுபட்ட பொது நலத் தொண்டருக்குப், பொருள் சேர்க்காத புத்தருக்கு, எளிமை இலக்கணமானவருக்குப், பள்ளிப் பருவம் முதல் கிழப் பருவம் வரை தனக்காகவோ, தன் குடும்பத்தினர்க்காகவோ வாழாமல், உழைக்கும் இனத்திற்கே ஓய்வின்றிப் பணியாற்றியவருக்குக் குறைந்த அளவு நன்றியின் வெளிப்பாடாக ஒரு பாராட்டு விழா ஏன் எடுக்கக் கூடாது? பலரது உள்ளுணர்வு எழுப்பிய இந்த வினாவுக்கு விடை கிடைத்தது.

பால் கறக்கும் பசுவுக்கு அகத்திக் கீரை கொடுப்பது அதன் உடல் நலனுக்காகவா? கொடுக்கும் பாலின் அளவு கூடும் என்பதால்தானே!

பந்தயக் குதிரைக்குக் கொள்ளும் புல்லும் கொடுத்து உடலையும் பிடித்து விடுவது பற்றாலா? பந்தயத்தில் வெற்றி பெற ஓட வேண்டும் என்பதற்காகத்தானே!

பொது வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டவர்களைப் பாராட்டுவதும், விழா எடுப்பதும் கூடப் பயன் கருதிய வினை என்றும் எடுத்துக் கொள்ளலாம். பந்தயத்தில் ஓடி வெற்றி பெற்ற குதிரையைத் தட்டிக் கொடுப்பதும், ஊருக்குழைத்த உயர்ந்த மாந்தரைப் பாராட்டுவதும் சற்றொப்ப ஒன்றுதான். பாராட்டுவதன் மூலம், பாராட்டப் பட்டவர் ஊக்கம் பெற்று, மேலும் சிறப்பாகச் செயல்படுகிறார். அதன் பயன் மக்களைச் சென்றடைகிறது. இதுவே பாராட்டின் பயன்!

செங்கொடியின் கீழ் தங்கிப் பொதுத் தொண்டாற்றிய தோழர் நல்லகண்ணு அவர்களைப் பாராட்டக் கட்சித் தோழர்கள் தேர்வு செய்தது, அவருடைய எண்பதாவது அகவையை. ஆயிரம் பிறை கண்டவர் என்று குறிப்பிடுவது மரபு! விழாக்களுக்குப் பொருளும் வேண்டும், பொருத்தமும் வேண்டும். இரண்டும் இருந்தது தோழர் நல்லகண்ணு அவர்களுக்கு.

வழிகாட்டிகளின் வாழ்வே ஆனாலும், எல்லாரும் உடன் இருந்து காண முடியாது. உரைக்காமல் யாரும் அறிய இயலாது. நல்லவர் வழியில் நடக்க வேண்டும் என்று ஆர்வப்படும் இளைய தலைமுறைக்கு, அப்படிப்பட்ட மேலோருக்கு எடுக்கப்படும் பாராட்டு விழாக்களும், வரலாறுகளும், விழாவையொட்டி வெளியிடப் பெறும் சிறப்பு மலர்களும் தூண்டுதலாகவும் துணையாகவும் அமைகின்றன.

உழைக்கும் மக்களின் உரிமைகளை மீட்டுக் கொடுக்க ஒரு நல்லகண்ணு போதுமா? நல்லகண்ணுகள் ஏராளமாகத் தோன்ற வேண்டும். அவர்கள் செங்கொடி இயக்கத்தில் சேர்ந்து உழைக்க வேண்டும். அவரைப் போன்று, உள்ளத் தூய்மை மிக்கவராக, உறுதியானவராக, ஊக்கம் மிக்க உழைப்பாளியாக மிளிர் நல்லகண்ணு அவர்களின் எண்பதாவது ஆண்டுப் பிறந்த நாள் விழா தேவைப்பட்டது.

வங்க மண்ணில் வளமாக வளரும் சணல் செடியின் நார், சந்தன மரத்தைப் போன்று விலை உயர்ந்ததாக இல்லாமல் போகலாம், ஆனால் வலிமை மிக்கது. அதைப் போன்று, தோழர்

நல்லகண்ணுவைப் பாராட்டும் விழா அவரைப் போன்றே எளிமையாகவும், அவருடைய செயலைப் போன்றே சிறப்பாகவும் நடத்தத் திட்டமிட்டனர் விழாக்குழுவினர்! திட்டம் செயலானது.

சென்னை, தேனாம்பேட்டையில் உள்ள காமராசர் அரங்கம் விழாக் கோலம் பூண்டது.

18.10.2005, செவ்வாய்க் கிழமை, மாலை மணி 4.00. தகுதி மிக்க தலைவருக்குப் பாராட்டு விழா என்றால், பார்வையாளர்களின் வருகைக்குப் பஞ்சம் ஏற்படுமா? செஞ்சட்டைத் தோழர்களும், சான்றோர்களும் திரளாக வந்திருந்தனர். காமராசர் அரங்கம் நெருக்கத்தால் பிதுங்கியது.

கூட்டத்திற்குத் தோழர் தா. பாண்டியன் (தமிழ்நாடு இந்திய கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியின் மாநிலச் செயலாளர்) தலைமை ஏற்றார். துணைப் பொதுச் செயலாளரும், தாமரை இதழாசிரியருமான தோழர் சி. மகேந்திரன் வார்த்தை வாயில் திறந்து வரவேற்றார். விழா மலரைத் தேசியப் பொதுச் செயலாளர் தோழர் ஏ.பி. பரதன் வெளியிட, 'ஜனசக்தி' ஆசிரியர் தோழர் ஏ.எம். கோபு பெற்றுக் கொண்டார்!

பாராட்டியோர் வரிசை பன்மணி மாலையாக மின்னியது. தமிழக அரசியல் கட்சிகளின் தலைவர்களும், இந்தியக் கம்யூனிஸ்டு கட்சியின் தேசியத் தலைவர்கள் உட்படப் பல மாநிலப் பொறுப்பாளர்களும் பங்கேற்றுப் பாராட்டினர். கம்யூனிஸ்டு கட்சியின் தேசியச் செயலாளர் தோழர் டி. ராஜா, கேரள மாநிலச் செயலாளர் தோழர் வெளியம் பார்கவன், ஆந்திர மாநிலச் செயலாளர் தோழர் டாக்டர் கே. நாராயணா, கன்னட மாநிலச் செயலாளர் தோழர் டாக்டர் சித்தண்ண கவுடா பாட்டீல், புதுவை மாநிலச் செயலாளர் தோழர் நாரா. கலைநாதன் உட்படப் பலரும் பாராட்டுத் தெரிவித்தனர்.

விழா நம்பி தோழர் இரா. நல்லகண்ணு நன்றியுரையாக நிறைவுரை யாற்றினார். ஏற்புரைக்குப் பின், துணைச் செயலர் தோழர் தேவ. பேரின்பன் நன்றி நவில விழா நிறைவு பெற்றது.

தூய தொண்டரின் நெடும் பயணத்திற்கிடையே சற்று இளைப்பாறுவதைப் போன்று, இவ்விழா நிறைவுடன், இந்நூலின் முதற் பகுதி நிறைவடைகிறது. பரிதி படுத்து விடுவதில்லையே!

நெஞ்சக் கனல் குளிரக் கூடாது
மாந்த நேயம் குறையக் கூடாது
செயல் ஊக்கம் மங்கக் கூடாது
சிந்தனை ஓட்டத்தில் தடங்கல் கூடாது
கொள்கை உறுதி தளரக் கூடாது.

இவை இலட்சியவாணர்க்குரிய இலக்கணம். இலக்கணப் பிழையற்றவர், எழுச்சி இதயம் பெற்றவர்; நம்முடன் வாழும் நல்லவர் தோழர் நல்லகண்ணு.

இன்றும், இவர்.

பாட்டாளிகளின் நலனுக்காகப் பாடுபடுவதில் காட்டிய ஊக்கம் கூடிவருகிறதேயன்றி வாடிவிடவில்லை.

கொள்கை உறுதி பல்கியதேயன்றி குறைந்ததுமில்லை, குழப்பியது மில்லை.

எண்பதாண்டுகளைத் தாண்டியும் பலர் வாழலாம். ஆனால் நம் தோழரைப் போன்று பொது வாழ்க்கையில், போராட்ட வாழ்க்கையில் வென்று நிலைத்தவர் மிகச் சிலரே! தண்டு தேடி தள்ளாடாமல், தொண்டு பயணத்தைத் தொடர்கிறாரே எப்படி?

கொண்ட கொள்கை! கண்ட பாதை! தொண்டர் துணை!

ஆயுள் தண்டனை வழங்கிய அந்த நாளும், ஆன்றோர் கூடிப் பாராட்டும் இந்த நாளும் தோழர் நல்லகண்ணு அவர்களின் மனநிலையில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தாதவை.

எளிய மக்கள் இளைப்பாறும் நிழலாக, வேட்கை நீக்கும் நீராக, உணர்வுக்கு உரமாக,

ஐயா நல்லகண்ணு அவர்களே!

இன்னுமொரு நூற்றாண்டிரும்!